

Làm Dâu Phú Ông

Contents

Làm Dâu Phú Ông	2
1. Vì Vợ Là Vợ Anh - Làm Dâu Nhà Phú Ông	2
2. #1	3
3. #2	5
4. #3	6
5. #4	7
6. #5	9
7. #6	11
8. #7	12
9. #8	14
10. #9	15
11. #10	17
12. #11	19
13. #12	21
14. #13	23
15. #14	25
16. #15	27
17. #16	29
18. #17	30
19. #18	32
20. #19	33
21. #20	36
22. #21	38
23. #22	40
24. #23	42
25. #24	44
26. #25	47
27. #26	49
28. #27	51
29. #28	53
30. #29	55
31. #30	57
32. #31	59
33. #32	61
34. #33	63
35. #34	66
36. #35	68
37. #36	70
38. #37	72
39. #38	75
40. #39	77
41. #40	79

42. #41	81
43. #42	84
44. #43	85
45. #44	88
46. #45	91
47. #46	94
48. #47	97
49. #48	100
50. #49	102

Làm Dâu Phú Ông

Giới thiệu

Nội dung: Phú ông có con trai tới tuổi cập kê, phú ông muốn kén vợ cho con. Độ tuổi thích hợp: Trẻ

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/lam-dau-phu-ong>

1. Vì Vợ Là Vợ Anh - Làm Dâu Nhà Phú Ông

Chào cả nhà,

Nhím thôi đây. Vậy là sau bao nhiêu tháng ngày cũng kết thúc bộ truyện dài Vì Vợ Là Vợ Anh. Lúc đăng cái kết mình cực kỳ hồi hộp luôn. Gu truyện mỗi người mỗi khác, vì vậy mình cũng chưa bao giờ đặt mục tiêu là viết ra được một bộ truyện mà tất cả mọi người đều hài lòng. Tuy nhiên, mình luôn cố gắng dành toàn bộ tâm huyết, chau chuốt từng câu từng từ, cẩn thận chỉnh chu từng chút một, mong sao có thể giúp những người luôn đồng hành cùng mình, những người mình yêu thương có được những giây phút vui vẻ.

Hầu hết mọi người đều hài lòng với bộ truyện, mình thấy thật may mắn. May mắn vì những gì mình viết ra, luôn được đồng cảm. May mắn vì nhân vật, luôn được mọi người thương yêu.

Rất nhiều bạn nhắn Nhím cho mình gửi lời chúc phúc đến chị Hà. Rất nhiều bạn lo cho số phận chị Hà, lo cho gia đình Hậu Hà Hến Sò bé nhỏ. Đó là niềm hạnh phúc cực kỳ lớn đối với một người viết, khi mà đọc giả coi nhân vật của mình, xót xa cho nhân vật của mình, như người bạn thực ngoài đời của họ.

Mình, gửi lời cảm ơn chân thành tới cả nhà. Cảm ơn nhiều nhiều lắm, vì đã luôn bên mình. Nếu không có tình yêu thương lớn lao đến như vậy, e rằng một mình mình, chẳng thể hoàn thiện nổi bộ truyện nào cả. Cảm ơn, rất rất rất nhiều!!!

...

Tiếp theo là về bộ truyện chính của mình sau truyện Vì Vợ Là Vợ Anh. Tên truyện cũng nói lên một phần nào đó nội dung, phú ông cần kén dâu cho con trai.

Đây là một câu truyện thời xưa, vì vậy tính hư cấu là rất cao. Về cách xưng hô, nội dung truyện cũng như những tình tiết liên quan, toàn bộ là HƯ CẤU.

Vì vậy, mình xếp nó vào nhóm truyện chỉ mang tính chất GIẢI TRÍ. Nó không phù hợp với những người nghiêm túc, những người không thể chấp nhận được tính hư cấu trong một câu truyện. Những người yêu thích gu truyện chân thật, không hợp với những thể loại ảo ảo tùng chảo.

Nếu có lùm xùm, mình sẽ bê truyện lên facebook. Và là truyện ONGOING, không có thời gian ra chap cụ thể, có thể một tháng, có khi mấy tháng một chap. Hi vọng mọi người cân nhắc trước khi nhảy hố nhé, dặn trước rồi đấy!!!

Dự kiến thời gian ra chap đầu tiên: Tối nay.

...

Bây giờ có lẽ tầm bốn rưỡi sáng ở mình, chúc cả nhà một ngày mới vui vẻ và tràn đầy năng lượng nhé.

...

Nhím.

Nơi có nắng, có gió và yêu thương đong đầy.

P/S: Lan Rua's story ~ Porcupine & Duck Family

s:// .wattpad.com/user/LanRa7

s:// .facebook.com/lanruanhim/

2. #1

Ngày xưa ngày xưa,

Xưa xưa lắm rồi...

Nghe đồn ở thôn Kim Giang, xã Đại Cường có phú ông Phạm Kim giàu nứt đổ đổ vách, vàng bạc chất đống, đất đai bành trướng. Thôn nhỏ tổng cộng ba trăm hộ dân thì có tới hai trăm hộ làm mướn cho nhà phú ông.

Tính cả tuổi mụ thì năm nay phú ông bước sang tuổi ba tám, phú ông có hai vợ, bà cả tên Đinh Phi Yến, ba mươi ba xuân xanh. Bà hai, Lê Hồng Phúc, hơn bà cả sáu tuổi. Bà cả, cậu cả với phú ông ở dinh thự phía trên, bà hai cùng cậu hai ở túp lều tranh phía dưới.

Nói là trên dưới nhưng cơ ngơi của phú ông rộng rãi khang trang, nhà phân gian lớn gian nhỏ nên cũng cách xa xa lắm. Một tháng may ra bà hai được chạm mặt chồng dăm bảy lần thôi. Có đợt này bà ốm liệt giường nên đây là lần thứ ba trong tuần phú ông ghé qua thăm hỏi.

Bà hai vốn là con gái của kẻ sát nhân, theo lệ thôn tắt nhiên không được ở nhà ngói. Đã thế mỗi tháng còn chỉ được bà cả phát cho có năm quan tiền nên cuộc sống khó khăn chật vật lắm.

Lê ra lão Tám quản gia mới là người phụ trách chi tiêu sổ sách trong nhà, nhưng mà ý bà cả là ý trời, lão nào dám cãi. Phú ông lại chẳng để tâm tới mấy chuyện nhỏ nhặt nên không hề hay biết, chỉ là, nay ngặt đầu lên quan sát kĩ càng mới thấy bà cả nói đúng, bà hai ăn tiêu hoang quá.

Một tháng năm chục quan tiền mà không biết cân đối chi tiêu. Cái lều rách ngoài chum nước, chiếc chạn bát bằng tre cũ mềm với hai tấm phản mỗi một đực khoét gần hết thì chẳng còn gì đáng giá cả.

Cậu hai có người mẹ như vậy, quả thật tội nghiệp.

Bà hai nửa lời cũng không dám tố cáo, thành ra bà cả ngày càng giương oai tác quái. Phú ông mới xuống với bà hai có nửa canh giờ thôi mà bà cả đã điên lồng điên lộn, bà đi ra đi vào, bà bực bà bội, bà lên giọng bà gọi đầy tớ.

-“Bưởi...Bưởi đâu...Bưởi đâu lên đây bà biểu...”

-“Dạ, có con ạ.”

Con Bưởi tới tấp chạy lên, cái giọng dạ dạ vâng vâng của nó ngọt xơn xớt luôn.

-“Bẩm bà, con đây ạ, bà có gì sai bảo ạ?”

-“Đi gọi ông về cho bà, bảo bà ngã, mời ông về gấp.”

-“Nhưng bà đâu có ngã đâu ạ?”

Bưởi ngây thơ thắc mắc, bà cả diên quá hoá hồ đồ, suýt thì quên con này nó bị thiếu năng. Nhưng mà thiếu năng cũng có cái giá trị của thiếu năng, nó không bao giờ biết nói dối cả, ngược lại còn rất nhẹ dạ cả tin, đặc biệt cực kỳ ngoan ngoãn biết điều. Bà là bà vô cùng hài lòng khi có nó ở bên, bà e hèm hắng giọng.

-“Con này, cái bà à? Bà sắp ngã rồi, gọi ông về nhanh lên không không kịp.”

-“Sắp là bao giờ ạ?”

-“Bây giờ.”

Dứt lời bà làm bộ sẩy chân đâm sầm xuống đất, bà kêu bà khóc, nước mắt giàn giụa. Bưởi sợ run cầm cập. Bưởi thương bà ứa nước mắt, Bưởi co giò chạy một mạch, vừa chạy vừa hét hải gọi ông.

-“Ồi ông ơi...ôi ông ơi bà ngã đập mặt bổ nó rồi...ôi ông ơi mau về đi ông ơi...”

Phú ông nghe tin dữ xót quặn cả ruột, mặc cho bà hai còn đang sốt sinh sịch, ông quay sang sai thằng Quát đi mời thầy lang giỏi nhất thôn tới nhà rồi ngay lập tức quay về cùng con Bưởi.

Yến của ông, Đinh Phi Yến của ông, có mệnh hệ gì ông sống sao nổi?

Cũng may thầy lang nói không sao cả, chắc bà cả bị choáng chút thôi. Bà tủi thân bà nức nở, ông ôm bà vào trong lòng, lựa lời dỗ dành.

-“Ôi ôi bu nó nín đi...nín đi nào...tôi xin...tôi xin...tôi thương bu nó mà...”

-“Thầy nó có thêm quan tâm tới em đâu mà. Tưởng thầy nó bận hí húi với ai kia?”

Bà dỗi dỗi hờn hờn, ông ra sức vỗ về an ủi, ông bảo ông nào có muốn, nhưng người ta ốm chẳng nhẽ mình không đến thăm, dù sao cũng là tình chồng nghĩa vợ, đâu có lạnh nhạt được. Bà nghe không xuôi tai chút nào sất, bà xị mặt, bà giận.

Người đâu mà, giận cũng đẹp quá thể đáng.

Chả trách ông mê bà từ thuở bà còn nằm nôi. Hồi ấy ông năm tuổi, được thầy ông dắt lên phố huyện chơi nhà quan lớn. Ông đỡ bà từ lúc bà khóc oe oe luôn đó, bà là con gái nhà quan nên hay nhõng nhẽo, đôi lúc cũng ương bướng khó chiều, nhưng kệ, ông thích thì ông nhích thôi.

Ông quanh quẩn bên bà cả buổi, nịnh nọt tí tê đủ thứ chuyện bà mới nguôi nguôi, lúc con Bưởi cùng đám đầy tớ trong nhà dọn cơm lên ông nghiêm giọng hỏi.

-“Cậu cả đi đâu rồi?”

-“Dạ, bẩm ông, cậu đang ở gánh bún ngoài chợ, nhưng không phải cậu tới ăn đâu ông ạ...cậu...cậu đi của gái á.”

Bà chưa kịp ngăn cản thì con ranh nó đã ton hót mất rồi. Ông cười khà khà, ông quay sang bảo bà.

-“Cậu năm nay cũng mười ba rồi còn gì, đến tuổi gả vợ rồi, nếu cậu thích thì sang tháng tôi với bu nó đem trâu cau xuống cuối thôn hỏi con gái cô bán bún cho cậu.”

Bà cả nghe mà hết cả hồn, con trai bà anh tuấn ngời ngời, con gái nhà bán bún, làm gì có cửa?

3. #2

Nghèo đã là một cái tội rồi, lại còn già khảm già khú ý, hơn cậu Hưng hai tuổi lận. Vì sao bà biết nó ấy à? Cái thói ăn cắp vặt, nổi tiếng thôn này có ai chưa nghe danh cơ chứ?

Bà là bà nhất định không đồng ý đâu.

Mặt sưng mảy sảy, bà sụt sịt tựa vai ông làm nũng. Bà lý giải nọ kia, phân tích đủ điều mà ông chẳng hề xi nhê gì sất, ông vuốt tóc bà động viên.

–“Cậu lấy vợ chứ có phải bu nó lấy đâu? Bu nó thương cậu thì phải để cậu rước người cậu thương về ở cùng chứ?”

–“Nhưng không xứng với cậu, em ứ chịu đâu, nghèo kiết xác à, xấu tính nữa.”

–“Ồi dào, nghe đồn thế chứ chắc gì đã phải? Vàng bạc dưới kho chất đống, bu nó ăn cả đời cũng không hết, lo gì nhà người ta nghèo? Xấu thì về làm dâu mình dạy bảo dần dần. Quan trọng là cậu hạnh phúc, cậu thích. Thích là nhích, bu nó hiểu không?”

Bà bĩu môi cái rõ dài, vừa hay nghe tiếng cậu huýt sáo vang vang ngoài cổng. Cậu về rồi đó, người làm trên nhà dưới bếp kính cẩn nghiêng mình chào cậu. Hôm nay cậu rất là vui nha, hình như Trâm thích cậu rồi á.

Không phải hình như đâu, chắc chắn luôn.

Nếu chẳng có cảm tình thì làm gì có chuyện lần nào ăn bún Trâm cũng cho cậu nhiều riêu cua ơi là nhiều ý. Trâm đẹp lắm, đẹp nhất thôn, tính tình lại phóng khoáng hào sảng, cậu mê Trâm tít thò lò luôn.

Ông chấp tay sau lưng, điềm điềm bước ra sân, dõng dạc hỏi han trai trưởng.

Cậu hứng khởi lắm, mà chưa kịp đáp lời thì mẹ cả đã chặn họng.

–“Cậu thích tiểu thư Cẩm Chi, con gái quan tam phẩm trên phố huyện cơ, cậu nhỉ?”

Cái từ “nhỉ” của bà kéo rõ là dài, giọng bà cũng uy nghiêm dọa cậu sợ suýt sồn ra quần. Cậu thương Trâm là thương thật lòng đó, nhưng cậu cũng thừa hiểu thế nào là môn đăng hộ đối. Mẹ cậu ưng Cẩm Chi, mẹ bảo lấy Chi rồi sau này tương lai cậu sẽ rộng mở, muốn làm quan là điều dễ như trở bàn tay thôi.

–“Bu nó để cậu tự phát biểu. Cậu thích Cẩm Chi thật hả?”

Ông lớn giọng, cậu ngậm ngùi gật đầu. Ông lại thắc mắc.

–“Không lẽ cậu thích ăn bún đến vậy sao?”

–“Đâu có...là thằng hai...thằng hai thích Trâm thầy ạ...con...con chỉ tới đưa thư tình cho tụi nó thui...”

Giọng cậu run rẩy, ông hỏi gấp quá làm cậu chẳng kịp suy nghĩ nhiều. Từ nhỏ cậu đã thế, có tội danh gì đổ hết cho thằng hai là xong. Cậu hai tính lầm lì, bà hai lại dặn cậu nhin cậu cả nên lần nào được thầy triệu tập cậu cũng im im chịu trận. Lần này cũng không ngoại lệ, thầy tưởng cậu thích con gái hàng bún thật nên mở lời.

–“Thầy sắm lễ cho cậu hai đi hỏi vợ nhé, cậu thấy thế nào?”

Cậu hai mãi chẳng có phản ứng gì, vú Năm bên cạnh ghé tai cậu thì thầm khuyên cậu.

–“Cậu tạ ông đi cậu, cô Trâm nhanh nhẹn tháo vát, rước về coi như có thêm người làm miễn phí, mỗi lần bà hai ốm cậu đỡ vất vả. Sau này cậu thích ai thì cưới tiếp, cậu cho ai làm vợ cả chả được. Nhà cô Trâm nghèo, cô ấy cũng không dám đòi hỏi đâu.”

Vú Năm thương cậu hai vô cùng, cùng là con phú ông nhưng cậu cả ăn sung mặc sướng, ngược lại cậu hai tội nghiệp lắm. Bà hai hay ốm, thân phận lại thấp hèn nên không có người hầu kẻ hạ, ngay cả vú Năm muốn giúp gì đều phải lên lút sợ tai mắt của bà cả.

Giờ thì tốt rồi, có vợ là có thêm chỗ dựa.

Cậu hai hình như cũng hiểu ý vú Năm, cậu đồng ý với thầy rồi đập đầu ba cái tạ ơn. Cậu cả ngược lại sỗ nhện, Trâm là của cậu, trước sau gì cậu cũng rước Trâm về thôi, sao cậu có thể dễ dàng để kẻ khác nắm mất như vậy.

Cậu đợi thầy bu đi nghỉ, cậu liền lên ra ngoài, lén lút tới gặp Trâm. Trâm đang xắt hoa chuối cho khách ăn kèm với bún riêu, cậu vội vã ghé vào, vừa thở hồng hộc vừa thổ lộ.

–“Trâm à, thằng hai nhà tui sắp mang lễ sang hỏi cưới Trâm đó, nhưng Trâm đừng nhận lời nha. Trâm đợi tui, lấy Cẩm Chi xong rồi tui sẽ tới rước Trâm, đợi khi nào tui làm quan lớn tui sẽ cho Trâm làm vợ cả. Trâm đồng ý với tui nha Trâm. Tui biết thừa rùi ý, tui biết Trâm cũng thương tui, nên Trâm gật đầu một cái cho tui yên tâm nha...nha...nha...nha Trâm...”

4. #3

Cậu cả nhì nha nhì nheo, Trâm chẳng để tâm tới lời thỉnh cầu của cậu gì cả, Trâm còn đang mải ngó cậu hai. Cậu hai năm nay cũng mười ba, cũng kém Trâm hai tuổi, nhưng cậu cao hơn Trâm một cái đầu, ngược lại cậu cả hơi thấp, chỉ đứng tới vai Trâm.

Cậu hai có nước da rám nắng, tuy hơi gầy nhưng cơ thể rắn rỏi lắm. Cậu cũng hay ra chợ bán cái này cái kia, hôm nay cậu bán chổi rơm tự bện thì phải. Cậu kiệm lời, ít khi mồm hàng, cũng không dẻo miệng như Trâm, nhưng vì cậu khéo tay, đồ của cậu vừa tốt vừa đẹp, giá cả lại phải chăng nên đông khách kinh khùng.

Ban nãy cậu Hưng bảo cậu sắp mang lễ sang hỏi cưới Trâm rồi đó, tự dưng hai má Trâm ửng hồng luôn à, cả ngày chẳng nói chẳng rằng như cậu không hiểu đi rước vợ kiểu gì đây?

–“Trâm...Trâm...”

Cậu cả quát hai Trâm giật bắn, đoạn cậu cũng nhìn về phía cậu hai bĩu môi.

–“Trâm thấy chưa? Thằng hai đen sì đi à, tởm chết. Trâm mà lấy nó số Trâm mai sau cũng chỉ đi bán chổi rơm như thế thôi, còn Trâm lấy tui á, cả đời ăn sung mặc sướng nha.”

–“Ôi chào ôi cậu ơi, bà Đinh Yên chắc chắn không đồng ý đâu. Bà mà biết bà phá tan cái gánh bún nhà tui mất, cậu mau về đi cho tui nhờ.”

Trâm rối rít khuyên nhủ, cậu vẫn cứng đầu cứng cổ ghê gớm.

–“Nhưng Trâm thích tui mà, tui cũng thích Trâm, thích thì nhích thôi, thầy tui bảo thế đó.”

–“Xin cậu, tui đâu có thích cậu đâu. Tui nói tui thích cậu khi nào chứ?”

–“Thôi đi, Trâm đừng ngại ngần nữa đi. Trâm toàn lén lút cho tui bao nhiêu riêu cua ý, tưởng tui ngốc lắm à?”

–“Là do cậu trả tui nhiều tiền mà.”

Có người thành thật giải thích, có người vẫn chẳng chịu tin. Cậu bám dai như đĩa ấy, chẳng còn cách nào khác, Trâm đành nhỏ nhẹ ghé tai cậu bảo chuyện dựng vợ gả chồng là chuyện hệ trọng, cô không dám làm trái ý người lớn đâu.

Cậu nghe xong tự dưng phớn dẻ sợ, cậu dặn dò Trâm không phải lo rồi chạy vụt mất. Cậu cả đi khuất rồi, Trâm mới phúi phúi tay lao vào gian trong rửa qua cái mặt, lén lút lấy ra một tiền rồi bên lên sang chỗ bán chổi.

–“Cậu hai bán tui một chiếc nha.”

Cậu gật đầu rồi lăm lăm đưa chổi cho Trâm. Một quan tiền bằng mười tiền, một tiền bằng sáu mươi đồng, nhưng giá chổi có mười chín đồng một chiếc thôi, Trâm đưa tiền chặn quá hai cậu phải đổ cả đồng tiền lẻ trong ống ra đếm đếm hỏi lại cho cô.

Là Trâm cố ý đẩy, cố ý để được lảng vảng quanh cậu nhiều hơn.

-“Tui thông minh lắm cậu ạ, tui học cái gì cũng nhanh hết, ai mà rước tui về dạy tui bện chổi là tui bện được luôn đó, còn rất năng suất nữa.”

Con gái cô bán bún thẹn thùng tí tê, con trai phú ông chẳng có phản ứng gì sất. Lẽ ra cậu phải chớp luôn thời cơ vàng rồi kéo Trâm vào bụi chuối hớn hở thủ thủ về kế hoạch sắp tới của cậu chứ. Cậu sắp hỏi Trâm cơ mà? Cũng không biết mời chào người ta một chút, cậu thua xa thằng em trai tám tuổi của Trâm.

Trâm mà là đứa con gái khác Trâm ứ thêm gả cho cậu luôn đó, nhưng tiếc rằng không phải, Trâm đơn giản chỉ là Trâm thôi, cả buổi đầu óc cứ lơ lửng như treo ngược trên chín tầng mây ấy.

Thầy Trâm mất sớm, nhà Trâm chỉ có ba chị em và mẹ, đứa em gái kém Trâm hai tuổi rưỡi đã đi lấy chồng thôn bên từ tháng giêng rồi. Không phải Trâm không có người hỏi mà do Trâm thương bu nên cứ chần chừ mãi, còn một năm nữa là mười sáu rồi, già lắm rồi.

-“Cậu cả vừa hứa sẽ đặt một trăm quan tiền để lúc nào cậu làm quan lớn cậu sang rước mi đó. Bu đồng ý rồi.”

Bà Trinh vừa cạo nồi nấu canh cua vừa nói vọng vào, Trâm nghe mà giật thót cả người, Trâm tính kiêu gì bà cả cũng không đồng ý, hồi nãy nói vậy là để cậu bỏ cuộc thôi, ai dè cậu lại chơi trò hối lộ bu như vậy.

-“Bao giờ cho cậu làm được quan lớn hả bu? Đợi tới lúc đó có khi ế già ý bu ạ. Nghe bảo cậu hai sắp sang hỏi đó u.”

-“Điên à mà lấy cậu hai con? Cậu hai là cháu trai của tội phạm sát nhân đó, cả đời cậu ấy e rằng cũng không ngóc đầu lên được, so sánh với tầng lớp dân thường như chúng ta đã chẳng bằng, huống chi cao sang vọng trọng như cậu cả. Bu thấy cậu cả đẹp hơn mà, trắng mập xinh trai lại thương Trâm, chịu khó đợi cậu, dù làm vợ hai vợ ba hay vợ bảy cũng vẫn có kẻ hầu người hạ đằng hoàng, sau này Trâm giàu rồi Trâm gửi tiền về cho cu Trí để bu mời thầy về dạy em, rồi em làm quan Trâm cũng được thơm lây, nha Trâm...”

Bu phân tích một thôi một hồi, phận làm con, lẽ đời làm gì có cái thói cãi lời bu đâu? Trâm buồn buồn nhảy xuống ao. Bu trên bờ hỏi tự dưng lao xuống đấy làm gì, Trâm ứa nước mắt, mãi một lúc sao mới bình tĩnh được, nghẹn ngào đáp u.

-“Con vớt bèo cho lợn.”

-“Ừ xong nấu cám luôn nha con, Trâm chịu thương chịu khó kiêu gì bà cả cũng thích Trâm thôi.”

Bu Trâm vui vẻ dặn dò, cứ nghĩ tới việc sắp được thông gia với nhà phú ông bà lại cười không khép được miệng, ôi chao ôi, phúc đầu mà nhiều thế chứ nì, chắc thầy nó trên trời phù hộ cho Trâm rồi.

5. #4

Trâm tủi thân lắm, đêm ấy sụt sà sụt sịt chẳng chợp mắt nổi, tới canh năm nghe tiếng gà gáy vang vang liền bật dậy quét dọn sân sướng rồi phụ bu nấu nồi riêu. Lúc cho mấy con lợn nái ăn Trâm tự nhủ lấy cậu cả cũng tốt, lấy cậu cả rồi hàng tuần chẳng phải tắm cho lợn nữa, được ngồi mát ăn bát vàng, còn có thể lén mang đồ ngon về cho bu cho cu Trí nữa, sướng quá còn gì?

Trâm tự an ủi, tự động viên bản thân nhiều lắm. Sáng ra chợ trời man mát, khách đông nườm nượp làm tâm trạng nó cũng khá khá lên một chút, chỉ là, ngoảnh đi ngoảnh lại mắt đã dán chặt vào gian hàng của cậu hai rồi.

Hôm nay cậu bán hoa.

Từ hồng tử muội, cẩm chương, bách hợp đến hải đường đỏ, loại nào cậu cũng bán cả. Cậu khéo tay cực kỳ, cậu bó hoa rất đẹp, giá cả dễ chịu nên rất nhiều bà lớn ghé mua, loáng cái đã thấy cậu dọn hàng rồi. Cậu cầm theo nhành lan hồ điệp đi thẳng sang gánh bún nhà Trâm.

Cậu định hỏi vợ sao cậu?

Hỏi Trâm á?

Bằng mỗi nhành lan đó thôi ư? Thôi thế cũng được, nếu cậu mở lời thì Trâm đâu nỡ từ chối? Trâm sẽ giúp cậu thuyết phục bu Trâm, biết đâu bu thương Trâm, thương cậu, bu gặt đầu thì sao?

Tim Trâm đập rồi rầm loạn xạ, khoảnh khắc cậu đứng sừng sững trước mặt, Trâm tưởng như nó nhảy vọt ra ngoài mắt ý. Hồi hộp muốn xỉu, vậy mà cậu chỉ bảo bán cho cậu ba mươi đồng bún, cậu làm Trâm khóc không ra nước mắt mắt.

Bà hai thích ăn bún hàng nhà Trâm nên thỉnh thoảng cậu cũng ghé qua mua đem về. Cậu chỉ mua đủ cho bà hai ăn thôi, còn Trâm thì toàn nhân lúc bu đang tiếp khách lăm lét gấp cho cậu gấp đôi số bún, mức gấp đôi số riêu và cắt thêm đậu phụ với chả lá lốt nhét đầy ắp cái âu.

Chẳng biết tâm ý của Trâm cậu có cảm nhận được chút nào không mà đến một nụ cười cũng chẳng khuyến mại. Cậu keo kiệt quá trời luôn, hôm nay còn để quên nhành lan rừng ở quán Trâm nữa chứ.

Nhành lan này hoa nở rộ, đẹp như vậy chắc mọc ở trên vách núi, muốn hái được nhất định mất cực kỳ nhiều công sức. Nhưng bù lại giá của nó phải từ hai tiền trở lên, ban nãy cậu không bán chắc có khách đặt cao rồi, Trâm thương cậu nên cẩn thận xách nhành hoa chạy vụt về phía túp lều tranh đầu thôn.

Nhà Trâm đã thuộc hộ nghèo rồi, nhà cậu còn tả tơi hơn rất nhiều.

Cậu với bà hai đang dùng bữa trưa, bà hai chằm chệ trên giường húp sùm sụp hết âu bún, cậu thì lủi thủi dưới đất gặm mấy củ khoai lang. Trong thôn có lời đồn bà hai nhà phú ông tham ăn lắm, một buổi ra chợ chén hết ba bát bún, sáu cái bánh rán, hai bánh đa kê, năm cốc chè sen là chuyện bình thường, Trâm nghe còn tưởng các cô lão chém gió, giờ được chứng kiến mới tường tận.

Trâm ức ghê gớm, là Trâm cho cậu hai đó, rốt cuộc cậu chẳng được miếng nào sất. Trâm biết bà hai đang ốm, nhưng tội cậu, Trâm đứng ngoài bụi chuối mà ứa cả nước mắt.

Một lát sau cậu ra, cậu ngạc nhiên nhìn Trâm, Trâm cũng nhìn cậu. Đoạn Trâm ấp úng đưa cậu nhành hoa.

-“Cậu...cậu...để quên này.”

Cậu lắc đầu.

Không quên? Nghĩa là tặng Trâm sao? Cậu hiếm khi tặng hoa cho con gái lắm, có mỗi hôm rằm tháng trước mua đậu phụ con Quýt nó không lấy tiền nên cậu đành để lại mấy khóm thuốc được thôi. Lẽ nào cậu phát hiện ra Trâm lên cho nhiều bún hơn rồi? Cậu cũng tỉnh với sông phẳng quá đi.

Cậu với mấy cái giỏ chuẩn bị lên núi hái nấm, Trâm cũng với một chiếc, lẻo đẻo theo sau cậu.

-“Giỏ cậu tự đan à? Đẹp quá đi. Cho tui theo với nhé, bu tui với em tui cũng thích ăn nấm xào hành khô lắm, eo ui thơm phưng phức à.”

-“Nhà cậu hai có hành khô không? Nhà tui trồng đó, cả gầm giường luôn, lát về tui mang sang cho cậu nha.”

-“Chậm chậm thôi cậu...đợi tui với...”

Trâm cứ nói, cậu cứ đi. Lúc giỏ nấm của cậu đầy, giỏ nấm của Trâm cũng đầy. Trâm nhanh nhẹn lắm, nhặt được rất nhiều nha, nấm vàng nấm đỏ sắc sỡ đẹp mê hồn, tối nay được bữa ngon phải biết.

Cậu tiến tới gần Trâm, gần lắm, cậu bốc nấm của Trâm quăng hết đi. Trâm xị mặt mè nheo cậu, cậu không nói gì cả, cậu đèn cho Trâm một nửa giỏ của cậu rồi lại quay người nhặt tiếp.

Trâm cũng nhặt, mà Trâm lượm được cái nào đẹp cậu đều thó lấy rồi vứt hết à. Bực cậu ghê, hay cậu thích Trâm nên muốn gây sự chú ý? Cậu thương thâm Trâm từ bao giờ không biết?

Cậu chỉ cần nói thẳng toẹt ra là được mà, việc gì phải ngại ngần dùng khổ nhục kế như vậy? Trâm nén cười ngắt bông hoa lan to nhất rồi e thẹn níu ống tay áo cậu thổ thề.

-“Gài cho tui.”

Cậu ngẩn ngơ không hiểu gì, Trâm đành phải gợi ý thêm.

-“Gài lên tóc ý, rồi cậu sẽ thấy tui rất là đẹp luôn.”

Cậu hai hơi đưa tay ra, Trâm khấp khởi mừng thầm, nhưng cậu không cầm hoa mà bốc cho Trâm mấy cái nắm to to, đoạn cậu lại tiếp tục công việc. Trâm bị què ghê đó, buồn thiu buồn thiu bảo.

-“Cậu không gài thì tui tự gài vậy.”

-“Để đó, để đó, để tui gài cho Trâm.”

Cậu cả từ đầu xông tới, Trâm theo phản xạ né cậu. Cậu có vẻ giận, cậu chỉ thẳng vào mặt cậu hai quát tháo ầm ỹ.

-“Thằng ranh con, ai cho phép mày của Trâm của tao?”

Cậu hai cao quá thành ra cậu cả phải kiễng hết cỡ mới vả được cho cậu hai vài phát. Cậu hai chẳng có phản ứng gì sất, cứ lẳng lặng để cho cậu tấn. Trâm há hốc, cậu cả tưởng Trâm hâm mộ vẻ oai phong của mình nên vênh vào lắm, vừa đập cậu hai vừa cao giọng.

-“Thằng mất nét này...thằng cháu tội phạm này...bu cậu cho mày sống...cậu cho mày sống...dân làng cho mày sống đã là phúc phận của mày rồi...mày còn muốn gì nữa, HẢ? Nói cậu nghe...mau...không dám nói à...hèn thế...vậy quỳ xuống...quỳ xuống liếm chân cho cậu...liếm sạch sạch rồi cậu tha...”

6. #5

Cậu hai gan lắm, bị đánh bao nhiêu cũng mặc kệ, đứng yên như khúc gỗ vậy. Trâm xót cậu, Trâm xông vào chắn đường trước cậu. Nắm đấm của cậu cả vung ra, chẳng kịp dừng lại, nện một quất trúng giữa trán Trâm.

Sức cậu Hưng tuy chẳng đáng là bao, nhưng vì cậu tức giận, lực đạo dồn nén nhiều, thành ra có người bị bầm tím cả một mảng. Cậu cả rồi rít xin lỗi Trâm, cậu luống cuống xoa xoa thổi thổi. Trong khi đó cậu hai đến một câu an ủi cũng chẳng có, cậu hai rút ba cây nắm nhìn hơi lạ lạ từ trong túi áo ra đặt vào giỏ của Trâm rồi cứ thế bỏ đi.

Mắt Trâm rơm rớm, biết tính cậu cả thế rồi nên không bực lắm, chỉ giận thái độ của cậu hai thôi. Trâm thương cậu nhiều như vậy, lâu như vậy, mà cậu chẳng hề để tâm. Cậu cả đề nghị Trâm lên cậu công, nhưng người cậu có một mẫu à, Trâm chẳng cần, Trâm cầm giỏ nắm của mình chạy một mạch về nhà, âm ỉ ủ ỉu sự tình.

Bu vỗ vai gái yêu dỗ dành.

-“Trâm thấy chưa? Lấy cậu hai cả đời bị ăn hiếp luôn, về với cậu cả, làm vợ nhỏ cũng sướng Trâm à. Tội nghiệp cậu hai, cậu hai khổ là số cậu hai nhỏ, nhưng Trâm khác, Trâm có quyền lựa chọn mà.”

Trâm khóc nức, khóc từ lúc bầm bèo tới lúc giật đồ. Cu Trí chơi bịt mắt bắt dê với lũ bạn ngoài ngõ, phát hiện cái giỏ hay hay trước cổng liền đem vào đưa bu. Bu Trâm đang ở ngoài vườn vun lại đồng rơm, thấy của quý bèn mừng rỡ reo lên.

-“Trâm của bu nhặt được hũ nắm linh chi cơ đấy. Nấm này bán được giá lắm nha.”

Bà Trinh còn chưa kịp mừng thì Trâm đã phi ra giật lấy ba cây nắm từ tay bà, lí nhí bảo của cậu hai để quên đó. Bà nghĩ cũng có lý, Trâm sao giỏi như vậy được, hồi lâu rồi theo bà vào rừng con bé còn chẳng phân biệt được nắm độc và nắm ăn được cơ mà.

-“Thế con đem cái giỏ này sang trả cậu hai đi.”

-“Không cần đâu bu...giỏ này...chỗ này...là cậu hai đèn con...cậu vứt mấy cây nắm đẹp của con đi...xong cậu đèn con đó bu...nhưng ba cây nắm linh chi này...là của cậu...”

Sự thật đúng là của cậu mà, nhưng bởi vì có giá trị nên Trâm không nỡ cuỗm mất. Bu Trâm nghe con gái phân trần cười lẩn cười bò, rốt cuộc lại phải giảng giải một lần nữa về các loại nấm, loại nào ăn được loại nào không.

Trâm nhớ tới cậu hai, tự dưng hai má hồng hồng, cười ngây ngốc luôn. Thì ra là vậy, cậu cũng quý quý Trâm nha, Trâm hồi hộp lắm, chỉ mong gà mau gáy để được gặp cậu. Không ngoài dự đoán, mặt hàng của cậu bữa nay là nấm, được cậu phân loại rất kỹ càng, giá cả để từ thấp tới cao nhìn bắt mắt lắm.

Trâm bỏ lại ba cái nấm linh chi vào giỏ cuối cùng, vậy là bây giờ đã có bảy cái tất cả. Nhìn bọn chúng thật đẹp, Trâm vô tư ngồi xuống cùng cậu, ghé tai cậu thủ thủ.

-“Cậu hai quan tâm tới tui nha, cậu hai không muốn tui chết ý.”

-“Cậu thương tui rồi phải không? Cậu thương tui từ bao giờ thế?”

-“Mặt tui tím bầm ra đây nè, cậu hai nhìn có xót không?”

-“Cậu cả nói sẽ rước tui về làm vợ ý. Cậu hai không nhanh là tui lấy người khác xừ nó mất đó. Cậu đã nghe các bà lão kể chuyện chưa? Năm ngoái thi gieo mạ tui về nhất đó, được cai tổng thưởng cho hai quan tiền lận.”

-“Tuy tui hơi già nhưng gái thôn này chẳng ai được hoàn hảo như tui cậu ạ...cậu không tin cậu nhìn trước mặt mà xem...đó...đó...cậu thấy con áo vàng đó không? Mông nhỏ xíu ý à...háng hẹp nữa...dạng như thế khó để lắm...cậu nhìn sang con yếm xanh đi...con đó ngực lép như con tép...mai sau lấy đâu ra sữa cho con tu ti...”

-“Ấy da, cái con váy đỏ đang ăn bún riêu nhà tui mông phình ngực nở quá cỡ, mình lấy về để mà bọn hàng xóm nó suốt ngày sang nhòm vợ mình à? Ai lại ngốc thế, cậu nhỉ? Ngay cả con gái trưởng thôn đằng kia kìa...con gái trưởng thôn ấy à...gì nhỉ...ừm...ôi dào...chắc ông trưởng thôn ông ý không gả con gái cho cậu đâu...”

Trâm mãi tỉ ta tỉ tê, lúc quay lại đã thấy cậu bán hết nấm từ đời thuở nào rồi. Cậu chắc chẳng nghe gì đâu nhỉ? Trâm dỗi, lủi thủi bỏ về quán thái hoa chuối. Cậu hai bên kia đang sắp xếp lại mấy cái giỏ thì dì Năm hốt hải chạy qua kêu cậu về nhà gấp.

Bu cậu đang quỳ dưới đất, bà cả thì giường bấn quá bà không ngồi được, con Bưởi phải bê riêng cho bà một cái ghế từ dinh thự phía trên đem xuống. Bà cao giọng quát vắn bu cậu.

-“Chị Lê Phúc này, nghe nói thằng Lâm nhà chị cướp đồ chơi của cậu Hưng phải không? Phận làm mẹ mà không dạy được con thì nên phạt như nào ý Phúc nhỉ?”

-“Tiểu thư...tiểu thư tha cho em...em cần rơm cần cỏ em lạy cô...”

Bà hai van nài khẩn thiết, bà cả ngược lại ngoa ngoắt day nghiêng.

-“Tiểu thư? Lúc trèo lên giường với phú ông hai từ ”tiểu thư” nó rơi vãi chỗ nào rồi? Cái giá của một con chó phản chủ, đáng mấy đồng đây? Cả cái thằng nghiệt chủng kia nữa...”

Phải, cái thằng nghiệt chủng, mỗi lần nhìn thấy nó là một lần bà điên. Nó cao quá, cao hơn con bà, bà điên. Nó chăm chỉ, nó tháo vát, nó được phú ông khen, bà cũng điên. Bà hai sợ bà cả lên cơn nên nháy mắt ra hiệu bảo cậu hai tự vả miệng tạ tội.

Cậu xuống tay với chính mình, cái trò này làm nhiều thành nhàm, riết cũng chẳng thấy đau nữa. Nhưng chí ít, lần nào cũng có tác dụng. Bà cả đồng đánh bỏ về, mắt bà hai vừa mới đỏ đã ráo hoảnh, đoạn bà trầm ngâm dõi theo hai mẹ con bà cả, khẽ nhếch mép cười nhạt.

7. #6

Bà cả bà còn ông ọ chán ra, ghé qua gian này giám sát gian kia, hạch sách đủ kiểu mới tha cho lũ người làm. Phú ông dễ tính nên ngày trước bọn này bát nháo lắm, không có bà thì làm sao mà đi vào quy củ được.

Bà ngúng nguẩy cả buổi trời yên biển lặng, ấy thế nào mà vừa mới bước vào sân chính thì từ đâu có con chim sẻ ghé qua, nó đập cánh, phệt một phát rồi bay biến đi mất.

Xanh xanh vàng vàng, nhờn nhớt tởm tởm, bà điên. Bà vác gậy bà đuổi, bà nghiêng rằng bà gào. Khổ nỗi, bà đuổi, Bưởi đuổi, Quất đuổi, cũng không nhanh bằng tốc độ chim bay. Đen ghê đen gớm, cứ lần nào đi gặp bà hai về cũng đen hết trơn. Phức với chả Phức, hoạ thì có, mụ chính là khắc tinh đời bà.

Gột đi gột lại bằng cả chục xoong nước lá sả vỏ bưởi mà vẫn cứ thấy thum thum mới oái oăm chứ. Vốn là cành vàng lá ngọc từ thuở lọt lòng nên cái nổi nhục này, bà chịu không có nổi. Bà ức, bà sứt sứt khóc, bà bỏ cơm. Phú ông xót vợ, phú ông rúc vào lòng bà, ra sức hít hà dỗ dành.

-“Ôi chao ôi, bu nó thơm quá đi mất. Ai đời lại có người vừa đẹp vừa thơm thế này cơ chứ, không biết còn tưởng tiên nữ giáng trần ấy.”

Bà cả trong bụng sướng như mở cờ nhưng ngoài mặt vẫn cứ phụng phịu làm màu thầy nó cứ nói quá. Phú ông thấy nét mặt bà giãn giãn ra rồi thì ngọt giọng nịnh nọt.

-“Ăn cơm nha, bu nó không ăn vì bu nó thì bu nó ăn vì tôi vậy...nha...nha...”

-“Được rồi...em ăn vì thầy nó...”

Phú ông mừng rỡ sai Bưởi dọn mâm, phú ông tự tay bón cho bà cả, mấy chục năm trước, từ thuở bà nhỏ xíu đã chiều chuộng như vậy, mấy chục năm sau, cũng chẳng hề thay đổi.

Bà hai đứng ngoài rình trộm mặt tím mảy tái, suýt nữa thì bóp chết con sẻ nhỏ. Bà cố kiềm nén, dịu dàng xoa xoa bộ lông mềm mượt như tơ rồi thả nó đi. Đoạn bà chạy một mạch về túp lều tranh của mình. Cậu hai thấy bu tâm trạng không tốt liền tìm hai chiếc bánh rán đặt lên cái bàn gỗ cậu mới đóng. Bà hai vội vàng giật lấy, ăn ngấu ăn nghiêng. Bà tủi thân, mắt mũi tèm nhem hết cả.

-“Tại bu mà cậu hai khổ. Cậu hai tốt với bu quá, bu cảm ơn cậu hai.”

Cậu với chiếc khăn tay đưa bà. Bà lau qua mặt mũi rồi lật đặt tìm lọ cao thoa má sưng cho con trai, bà hỏi cậu có đau không, cậu lắc đầu. Bà hỏi cậu cả thích Trâm à, lần này thì cậu gặt đầu. Bà suy nghĩ một lúc liền quả quyết.

-“Vậy cậu hai nhất định phải rước được Trâm về cho bu.”

Cậu hai không nói gì cả, biết tính cậu lù đù khó tán gái nên bà đành ra ngoài vườn cắt mấy khóm hồng. Bà lệnh cậu hai mang sang tặng Trâm. Bà đã lệnh, thì cậu làm sao dám cãi lời?

Chẳng biết hôm nay Trâm đi đâu nữa, trên chợ không có ở nhà cũng không. Mà chưa hoàn thành nhiệm vụ bu giao cậu đâu có dám về, cậu cứ đứng bần thần ngoài cổng mãi. Bé Dung nhà hàng xóm lững chững đi qua, thấy cậu hai liền nhoẻn miệng cười rẽ vào.

-“Con chào cậu hai ạ. Cậu hai đem hoa đi của gái à?”

Cậu hai cười, cậu bồng Dung lên. Dung năm tuổi nhưng biếng ăn nên nhỏ xíu à, được cái lanh thoai. Bé Dung quý cậu hai lắm nha, cậu hai cho Dung kẹo kéo này, cho Dung lạc rang này, còn làm chong chóng cho Dung nữa.

-“Cậu đưa con hoa đi, lát con tặng cô Trâm giùm cậu.”

Cậu hai chiều lòng con bé. Đàng xa xa cô Trâm sang thăm em gái ở thôn bên về, chứng kiến một màn ruột gan cứ phải gọi là sôi sùng sục. Trâm của cậu bao nhiêu lâu cậu cũng không hề lay chuyển, còn tưởng cậu cứng rắn như nào, hoá ra là có người thương rồi.

Tặng hoa cho nhau à? Tíu tít tí tề với nhau à? Ve vãn nhau trước cổng nhà Trâm à? Chênh nhau tám cái xuân lận, trâu già gặm cỏ non cơ đấy! Con ranh con mắt nết, mới tý tuổi đầu đã dám qua mặt Trâm, cục tức này Trâm nuốt không có trôi.

Trâm diên.

Trâm hùng hùng hổ hổ lao tới xả xối.

-“Yêu nghiệt kia, sang đây làm gì? Nghe bu mi bảo đêm qua mi tè dầm ướt hết cả chăn đấy.”

-“Ồ ơ...đâu có đâu...không phải đâu...cô Trâm nghe nhầm rồi...cậu hai...cậu Lâm đừng tin nha...Dung ngoan mà...”

Bé Dung hốt hoảng phân bua, cậu hai vỗ về con bé an ủi, Trâm ghen phát ghen. Trâm càng bực thì lý luận của Trâm càng sắc bén, bé Dung không sao cãi nổi, rốt cuộc đành nghệt mặt bao biện.

-“Thế chắc do con ngủ say quá ý, cô Trâm ơi hoa cậu hai tặng cô nè. Cô nhận nha cô Trâm, tội cậu đứng đợi cô mãi.”

Cái giọng ngọt xớt xớt à, Trâm run run đỡ lấy bó hồng đỏ rực rỡ, tim tưởng nhảy ra ngoài lồng ngực ấy chứ. Trâm thơm hai má bé Dung rồi lí nhí khen ngợi.

-“Eo ui Dung xinh gái với cả đáng yêu quá cơ.”

Dung thích chí cười hê hê. Phú ông đứng ngay bên cạnh trêu mếu nhìn cậu hai và mợ hai tương lai. Nhà phú ông cho người ta thuê đất, cứ đến quý phú ông với thằng Quất lại đi thu tiền, hôm nay qua tới đây vừa vận thế nào lại bắt gặp đôi trẻ.

-“Trâm mê cậu hai nhà ông không Trâm?”

Phú ông hỏi, Trâm then, ấp a ấp úng.

-“Bẩm ông...con...bẩm ông...”

Phú ông bảo không phải ngại, nam nữ đến tuổi rung động là chuyện bình thường, cứ thành thật trình bày rồi ông khắc thành toàn. Trâm nghe mà sượng sượng, hít một hơi thật sâu, đoạn đồng dục trả lời.

-“Có ông ạ. Con mê cậu hai lắm luôn.”

-“Sao mê cậu?”

-“Ồ...ơ...mê thì mê thôi chứ biết sao được ông? Biết đã không mê!”

Trâm hồn nhiên đáp, phú ông bật cười. Cậu hai đỏ bừng cả mặt rồi, trong khi đó Trâm vẫn vô tư lắm, thấy phú ông hiền hiền nên mạnh dạn nín tay áo ông ngỏ lời.

-“Con đẹp nhất cái thôn này đó ông, là người ta khen chứ không phải con tự nhận đâu. Con cũng chăm chỉ chịu khó nữa, ông xem xét gả cậu hai cho con nha ông!”

8. #7

Trâm bá đạo quá, Trâm cứ như bản sao mười lăm tuổi của bà Đinh Phi Yến ấy. Chỉ tiếc cậu hai lại chẳng được chất chơi bằng ông, thôi thì ông ra mặt giúp cậu vậy.

-“Bây quan tiền.”

Phú ông trêu, Trâm há hốc vì sốc. Những bảy quan lận? Tiền bán bún bu cho mỗi ngày có tích cả năm cũng chẳng nổi ba quan ý. Phải làm sao đây? Chắc từ giờ chiều chiều chịu khó ra ruộng mò cua bắt ốc may ra mới đủ, hơi vất vả chút nhưng kệ đi, mò thì mò, sợ quái gì?

Ai bảo cậu hai đáng giá ngàn vàng? Không, cậu hai vô giá ấy chứ.

Bảy quan tiền hả? Muối!!!

-“Được, ông nhớ nói lời giữ lời đấy nhé. Hai năm sau con sẽ mang đủ tiền sang rước cậu, khuyến mại cho nhà ông thêm cả buồng cau luôn.”

Trâm khẳng định đầy quả quyết, thằng Quát ôm bụng cười lăn lóc, phú ông cũng suýt sặc, phú ông bấy giờ mới lấy ra bảy quan tiền dúi cho Trâm, dặn dò đi mua váy yếm đẹp rồi đợi ngày lành tháng tốt cậu hai sang đón. Phú ông sau đó bảo con trai đi thu tiền cùng, cơ ngơi tất nhiên ông sẽ để lại cho cậu cả, tuy nhiên cậu hai biết việc cũng tốt, có thể đỡ dần được cậu cả chút nào hay chút ấy.

Trâm nhìn theo ông, theo cậu, rồi lại nhìn đồng tiền trong tay mà hoa cả mắt. Là mơ hay là thật vậy trời? Trâm đứng ngây ngốc như người mất hồn, bé Dung phải bầu mãi cô Trâm mới bừng tỉnh, cô cho Dung nằm đồng mua bánh rán, Dung mừng huỳnh cảm ơn cô rồi chân sáo chạy ra chợ.

Riêng cô Trâm thì từ đó ăn diện hẳn.

Và cô cũng mặc định, cậu hai là của cô. Ngày qua ngày, trông hàng thì ít mà ngó sang bên cậu hai hóng hớt thì nhiều. Đùng có con nào đại léng phéng quanh cậu nha, Trâm nhảy qua Trâm dẫn mặt ngay.

Kể cả con gái trưởng thôn Trâm cũng không tha đâu. Hoàng Anh cơ à? Tên thì rõ đẹp mà cái tính nhây thế? Mua có mỗi mấy đoá hoa thôi mà hỏi hết cái này tới cái kia. Nào là cậu hai tối qua ngủ ngon không, cậu hai cuối tuần rảnh không qua nhà phụ tui đóng bàn, nào là cậu hai thu xếp tui sẽ trả cậu giá cao. Đồng đa đồng đánh à, Trâm phát bực luôn. Thế rồi, chẳng nể nang gì sất, Trâm xông ra phán câu xanh rờn.

-“Không rảnh, cuối tuần cậu hai bận đi câu cá với tui rùi.”

-“Thật không cậu hai?”

Có người dịu dàng hỏi lại, có người bận xếp hoa không đáp, Trâm được thể càng lên mặt.

-“Thật chứ đùa à? Cô Hoàng Anh nè, cô mua hàng xong không về đi cứ lảng vảng quanh đây hoài vậy? Hay cô tính của cậu hai? Cô tính của thiệt thì cô bảo tui một câu, để tui qua tui méc ông trưởng thôn giúp cô.”

Cái giọng oang oang hại con gái trưởng thôn sợ tái mặt luôn, vội vàng lui đi không lời từ biệt. Trâm sướng, cười híp cả mắt, đoạn quay sang cậu hai thủ thủ.

-“Thực ra cô Hoàng Anh xấu hoắc cậu à, chẳng qua là có ông bác dưới phố huyện gửi son phấn cho mà trát thui. Tui mà có son tui còn đẹp gấp tỷ lần ý.”

Cậu hai phì cười. Lần đầu tiên cậu cười với Trâm, tim Trâm đập thình thịch ý, chân tay rụng rời luôn. Trâm chớp thời cơ vàng, hớn hỏ xin cậu chủ nhật cho đi câu cá cùng. Nài nỉ mãi mấy hôm mà cậu chẳng đồng ý gì cả, ghét cậu ghê đó, làm Trâm lại phải mặt dày bám theo.

Cậu hai cũng biết chọn nơi nha, hồ nước rộng thênh thang, rừng xanh bạt ngàn, gió thổi vi vu mát mẻ dễ chịu lắm. Trâm rón ra rón rén, tính bịt mắt hù cậu hai, mà chưa kịp chạm vào cậu thì cậu cả từ phía sau hồng hộc chạy vụt lên. Mắt cậu long sòng sọc, cậu nghiêng răng nghiêng lợi cậu đẩy cậu hai.

Cậu hai bị bắt ngờ nên không phản ứng kịp, cứ thế rơi xuống hồ. Cậu cả thích chí phải tay châm chọc.

-“Thằng ôn nghiệt, dám dụ Trâm của tao hả? Mày chết đi, xuống mà làm mồi cho cá đi.”

Đoạn cậu quay sang ba hoa với Trâm, mà Trâm không nghe, Trâm lao bùm xuống hồ với thằng hai luôn. Cậu sốc, cậu sợ Trâm làm sao, cậu cũng liều mình nhảy xuống cứu Trâm.

Hồ sâu, nước chảy xiết, rốt cuộc cậu hai lại phải lôi lẫn lượ cả Trâm lẫn cậu cả lên. Trâm vốn dễ sống nên lau mặt vẩy tóc xong rồi lại tươi cười roi roi, trong khi đó cậu cả bị sặc nước thành ra hoảng loạn, cậu kêu cậu khóc, ba chân bốn cẳng cậu chạy thực mạng về nhà, vừa gặp bu một cái cậu đã meo ma meo máo.

-“Bu Yến ơi bu Yến, thằng hai nó đẩy cậu xuống nước bu ạ. Suýt chút nữa cậu đã phải đi chầu Diêm Vương rồi, bu lấy lại công bằng cho cậu với bu ơi.”

Người cậu ướt như chuột lột, bà cả xót cậu quặn thắt cả ruột, bà ngọt nhạt dỗ dành an ủi cậu, bà sai con Bưởi lấy khăn lau tóc cho cậu, sai cu Mít hầu cậu thay áo quần. Cái thằng quỷ con trời đánh ấy, lần này không xử nó ra bã thì bà không còn là Đinh Phi Yến, con gái rệu của quan nhất phẩm nữa.

Bà đập tan bộ ẩm chén mới tậu, đoạn bà ngã lăn ra đất, trước khi bất tỉnh chỉ kịp thoi thóp dặn dò con Bưởi.

-“Mau...mau...đi gọi ông...nói bà ước quá ngất rồi...”

9. #8

Con Bưởi rất đút nên nó không biết bà đang giả bộ, nó lo són vó, hoảng hốt chạy cuống lên tìm ông. Bu nó mất sớm, bu giao nó cho bà cả, bà hay mắng nhưng bà cưng nó lắm, lần nào đi chợ nó xin xỏ mua bánh rán bà cũng chiều ăn nhiều không sợ béo à, nhưng xong bà vẫn mua cả túi lặn.

Hàng tháng bà còn may đồ đẹp cho nó nữa, thỉnh thoảng rảnh rồi bà lại lôi nó ra dạy vấn tóc xinh thật xinh. Nó hay ôm bà cười tớn cả lên, nó thương bà nhất trên đời.

Nó khóc, mắt sưng húp. Phú ông đang ngồi nhâm nhi chén trà nóng với trưởng thôn thấy con bé nức nở cũng giật thót cả tim, vội vã lao về nhà. Cậu cả bị ngấm nước lạnh sốt sinh sịch, bà cả sốt còn chưa tỉnh. Phú ông thương con, xót vợ, phú ông giận đùng đùng, lớn giọng sai người làm gọi cậu hai.

Cậu hai không dám biện minh nửa lời, cậu làm phú ông quá thất vọng. Đúng là cháu của kẻ sát nhân, cùng một ruột cả. Nam nhi lẽ ra chí hướng bốn phương, đằng này cậu hai lại suốt ngày toan tính nhỏ nhặt đàn bà, giở đủ trò để hãm hại anh trai, quá khen cho cậu.

-“Nhốt cậu hai vào buồng tối, phạt nhịn đói hai ngày.”

Phú ông chán nản ra lệnh. Nếu là kẻ hầu người hạ thì đuổi đi là xong, nhưng cậu hai là con ruột, ông không thể không dạy bảo. Bà hai khóc ngất, chẳng biết bà ngất thật hay ngất giả, chỉ biết phú ông một cái liếc mắt cũng không thêm. Vú Năm sợ tái mét mặt mày, vú đập đầu liên tục nài nỉ ông tha cho cậu, vú van tới khẩn cả cổ ông mới thở dài xua tay.

-“Thôi...thôi được rồi...nhức đầu...phạt cậu ra ngoài đình quỳ tới canh hai.”

Cậu hai tạ ơn phú ông rồi lồm lũi quay người. Trâm đứng nghe lén ngoài cổng mà ước muốn tăng xông, cậu hai ấy à, người thì cao ráo khỏe mạnh như vậy mà yếu bóng vía, chẳng dám tố cáo kẻ xấu. Giá kẻ cậu không gặt đầu nhận tội có khi Trâm cũng xông vào làm chứng giùm đấy, bực ghê.

Giờ chưa danh chính ngôn thuận nên vẫn phải nhịn, chứ cứ đợi đến ngày Trâm về làm vợ cậu xem, ai bắt nạt cậu Trâm xé xác luôn. Trâm gạt nước mắt lèo đèo theo cậu ra ngoài đình, cậu thật ngốc, chỗ râm không quỳ lại quỳ chỗ mặt trời chiếu rọi. Trâm rút khăn tay, rứt rề định lau mồ hôi cho cậu. Cậu hơi tránh đi, Trâm rầu rĩ khuyên nhủ.

-“Nặng...cậu xê xê vào chỗ gốc đa ý...”

-“Tại tui...cái tại thứ nhất là do tui đi theo cậu...giá như tui không đi theo cậu thì cậu cả cũng không theo tui, cậu cả không theo tui thì cậu cả không phát hiện ra cậu, cậu cả không phát hiện ra cậu thì cậu cả không đẩy cậu xuống hồ. Cái tại thứ hai là tại tui nhảy xuống hồ...giá như tui không nhảy xuống hồ...”

Trâm ngồi xồm bên cậu hai, nghĩ gì nói nấy, liên tha liên thiên hết chuyện này tới chuyện khác. Trâm thích thì Trâm tâm sự thôi, cậu nghe hay không là việc của cậu. Mãi tới xế chiều tự dưng Trâm nghe cậu gọi.

-“Chị Trâm này...”

Chỉ ba từ, chỉ ba từ thôi nhưng cũng đủ khiến đầu óc Trâm quay cuồng. Trời đất ơi cái cảm giác đó, cái cảm giác lần đầu tiên cậu chịu gọi tên Trâm, sướng muốn xỉu luôn à.

-“Bán chịu cho tui ba mươi đồng bún riêu, mang về cho bu giúp tui với.”

Cậu hai nhờ vả, cái mặt Trâm vừa mới phớn được một tý đã xị ra rồi. Hoá ra là cậu lo cho bu ý, Trâm còn đang tưởng cậu thích thích Trâm rồi cơ.

-“Cầm tay tui một cái thì tui giúp.”

Trâm vênh mặt làm kiêu, cậu Lâm buồn buồn lặng thinh. Trâm thua cậu, Trâm chạy về nhà bảo cu Trí giao bún cho bà hai rồi múc thêm một âu nữa chạy hồng học ra đặt trước mặt cậu dỗ ngọt.

-“Cậu mau ăn trước đi đã.”

Trâm sắp đũa đưa cậu. Cậu không dám nhận, Trâm tức mình dọa dẫm.

-“Cậu không thương bu à? Bà hai ban nãy ngắt như vậy chỉ sợ lúc tỉnh lại người yếu không tự nấu cơm được đâu. Cậu mà không chịu ăn là tui sẽ không mang bún sang cho bu cậu, là đêm nay bu cậu phải nhịn đói...”

Cậu hai đúng là đứa con có hiếu, rốt cuộc cậu cũng chịu húp hết âu bún. Trâm cười tít mắt, Trâm ghé tai cậu thủ thỉ.

-“Nói thiệt tui sai em tui mang về cho bu cậu từ lâu rồi, đừng lo nha. Bún ngon không? Sáng nào tui cũng dậy sớm giã cua đó!”

Thực tình là rất ngon, cộng thêm cảm kích Trâm nên cậu hai rụt rè đáp.

-“Ngon lắm chị ạ.”

Nghe như vừa đầm vừa xoa ý, phởn vì cậu đã bắt đầu thân thiết hơn với Trâm, ứ vì cậu cứ mở miệng ra là gọi chị, cậu lễ phép quá chị đây chẳng thích gì sất. Nhưng Trâm chưa dám nhắc nhở, tại Trâm sợ lần sau cậu không thêm nói chuyện nữa thì toi.

-“Lúc nào về ở với nhau tui nấu bún riêu cho cậu hai ăn nhé, ăn thoả thích cả ngày mà không phải trả tiền luôn. Tui biết may áo quần đó, xong tui may áo quần đẹp cho cậu hai mặc nha, cậu hai mặc vào rạng ngời gấp tỷ lần cậu cả luôn...”

Trâm vạch ra tương lai rõ tươi sáng mà chẳng thấy cậu hai hào hứng lắm, cậu bảo chị Trâm về đi không có tới. Trâm lưu luyến một hồi mới đứng dậy được, bước đi xa xa rồi còn cứ ngoái người lại ngó cậu, chỉ mong canh hai mau mau tới cho cậu hết bị phạt. Trâm nghĩ tới cậu nhiều lắm luôn, thành ra lúc về tới nhà bị ai đó ú oà giật bắn.

-“Trâm, tui đợi Trâm hoài luôn à. Trâm đi đâu đấy?”

-“Cậu Hưng...tui...tui tưởng cậu sốt...”

-“Đâu có...tui giả bộ đó...cho thầy tui phạt thẳng hai thật nặng...Trâm thấy tui sáng dạ không?”

Không, Trâm chỉ uất nghẹn thôi. Trâm rất muốn cầm gậy phang nát mông cậu cả, nhưng Trâm sợ gánh bún nhà mình cũng nát theo nên Trâm đành nén, Trâm giả bộ ồm ồm mỗi chài cậu.

-“Cậu đi chơi với tui không?”

Cậu cả sững phát hồn, cậu gật đầu lia lịa. Trâm đi đằng trước, cậu tung tăng bám theo sau, bản tính tò mò hiếu động nên lát lát cậu lại thắc mắc mình đi đâu đấy. Trâm chẳng cho cậu biết đáp án, Trâm chỉ cười ngọt ngào cũng đủ làm con tim cậu xốn xang rồi. Đoạn, Trâm chạy vụt lên trước, vừa chạy vừa ngoảnh lại vẫy vẫy tay gọi cậu.

-“Cậu Hưng...nhanh tới đây...có cái này hay lắm...nhanh nhanh lên cậu...”

10. #9

Trâm lao vun vút như một cơn gió, cậu cả sồn vó hùng hục đuổi theo. Cứ nhìn thấy mái tóc dài đen mượt thướt tha của Trâm là chân cậu lại tốn hết cả lên. Cậu chạy rồi cậu thở, cậu thở rồi cậu lại chạy.

Mãi miết, mãi miết.

Trâm đẹp quá, cái mặt đã đẹp rồi cái mông cũng tròn trịa chẳng kém. Dáng chuẩn nét duyên, mỗi lần cậu ngắm Trâm là một lần cậu ngẩn ngơ, nó thích, nó đã cái con mắt lắm. Thái độ Trâm như này rõ mười mười là ưng cậu rồi. Cũng phải, cậu trắng trẻo đẹp giai nhất thôn còn gì, cộng thêm nhà giàu nứt đố đổ vách, cô nào mà không mê?

Trâm của cậu, chỉ còn một chút nữa là cậu sẽ bắt được Trâm, xong cậu sẽ cầm tay Trâm, dắt Trâm vào bụi chuối, hun Trâm, mần Trâm. Càng nghĩ người cậu càng nóng ran, cậu vui đáo để luôn.

Cậu hôn ha hôn hờ, đầu óc cậu quay cuồng. Cậu sướng như mở cờ trong bụng, mắt cậu trợn cả lên, và rồi, cậu ngã. Ngã có một phát, mà sắp mặt thẳng xuống hố phân tươi.

Trong khi đó Trâm đã nhớn nhoe nhảy qua từ lúc nào. Hố phân này là tài sản chung của thôn, nhà nhà người người thi nhau tích trữ để bón ruộng, cậu hôm nay, quả thật phước khí quá lớn. Trâm cố nín cười, cậu la hét, cậu gào khóc, thành ra Trâm cũng phải sụt sùi theo.

-“Ồi chào ôi, khổ thân cậu quá, mặt dính toàn ấy thế kia thì biết làm dư thế nào bây giờ? Sao chân cậu lại ngắn thế hả cậu?”

Cậu thấy Trâm thương mình nên cũng được an ủi phần nào, cậu nôn nôn oẹ oẹ, mếu mếu bảo Trâm về gọi người làm kéo cậu lên đi, chứ thúi quá cậu chịu không nổi đâu, cậu xỉu mất. Trâm vâng vâng dạ dạ, chạy biến về nhà chơi bởi chán chê mãi tới lúc trăng lên cao mới lén trốn bu ra đồng, thở hổn hển thừa thừa chuyện.

-“Tui chạy khắp thôn tìm người mà chẳng có ai cả, chán quá đi mất. Thôi hay để tui thử xem có kéo được cậu không.”

Làm màu vậy thôi, chứ tất nhiên là kéo được. Sức Trâm cũng dẻo dai lắm chứ bộ, cậu cả lên tới bờ rồi nước mắt giàn giụa, cậu toan về mè neho với bu thì nghe Trâm bên cạnh nức nở đến tội nghiệp.

-“Chắc quả này bà giết tui á...thui...tại tui mà cậu cả bị ngã...dù gì cũng là lỗi của tui...tui chết cũng không tiếc...”

Chết là chết thế nào? Trâm đẹp thế này chết uống lắm ấy, cậu nghĩ ngợi một hồi, rốt cuộc cậu quyết định không móc bu nữa. Cậu lén lút về nhà lấy áo quần rồi đem ra suối tắm, xong xuôi cậu chạy sang nhà Trâm, nũng nịu bắt Trâm phải lau tóc cho cậu. Trâm sợ tâm trạng cậu không vui cậu móc bà thì Trâm toi, nên miễn cưỡng vẫn phải nghe lời.

Cậu Hưng sướng, cười không khép được miệng. Trâm thơm gì mà thơm dữ dội, ở cạnh Trâm thích ơi là thích ấy, cậu kiềm không nổi, cậu ôm chầm lấy Trâm. Trâm đẩy cậu ra luôn à, chắc Trâm mê cậu nhưng còn ngại đó, thôi không sao cả, bao giờ rước Trâm về cậu ôm Trâm cả ngày luôn.

Cậu cả lèo nhèo mãi mới chịu về. Cậu vừa về, thì cậu hai cũng sang, sang để trả âu bún của bu, trả tiền nữa. Trâm cũng không biết cậu hai tới từ lúc nào, chỉ biết khi Trâm vừa quay người đã thấy bóng cậu đứng lặng lẽ ở bụi tre gần đó, sợ cậu tới sớm rồi chứng kiến mấy cái cảnh vừa rồi xong cậu nghĩ Trâm lảng nhãng thì toi mất.

-“Cậu hết bị phạt rồi à? Cũng phải, canh ba rồi mà, cậu đau chân không?”

Trâm rụt rè hỏi han, cậu chẳng nói gì cả. Vừa mới hỏi này chị Trâm ngọt ngào lắm cơ mà, giờ đã lạnh tanh như băng như đá vậy, buồn quá thế. Trâm lo lắng trình bày.

-“Những gì cậu thấy nó không phải là như thế đâu...tui...tui không thương cậu cả đâu...không có một chút cảm tình nào luôn ý...”

Cậu quay người. Cậu cao, bước dài, cậu đi nhanh quá. Trâm đuổi theo cậu mệt lắm luôn, vừa đuổi vừa rồi rít giải thích phân bua. Có công mài sắt có ngày nên kim, rốt cuộc cậu dừng chân, cậu chậm rãi bảo.

-“Tui không trông thấy gì cả.”

Bị hớ, chị Trâm then muốn độn thổ luôn. Chị bèn lên bờ về, về gần tới cổng mới phát hiện có người đi theo mình, chị mừng rỡ lao tới mồm năm miệng mười.

-“Cậu hai đưa tui về à? Cậu hai sợ tui con gái đi đêm nguy hiểm nên đưa tui về à? Tui cảm động muốn xỉu luôn...trời đất ơi sợ đêm nay xao xuyến không ngủ được mất ý...mơ hay thật đó? Hay cậu nắm tay tui một cái cho tui biết mình không mơ đi...nha...nha...nha...”

Trâm nín nọt năn nỉ, cậu Lâm chẳng có cảm xúc gì cả, cậu chìa tay đưa ba mươi đồng, nói ban này quên trả tiền âu bún của cậu. Mặt Trâm đen kìn kịt, bĩu môi một cái rõ dài rồi nhận tiền chạy một mạch vào trong nhà, không thèm chào cậu luôn.

Người đầu mà, cửa hoài cửa mãi chẳng có tiền triển gì hết, ứ, ứ lăm ý! Khổ nỗi ứ được mỗi một đêm thôi, sáng ra gặp cậu tìm lại nhảy tưng tưng ấy, lại mặt dày mò sang hàng cậu mua măng rừng.

Bà Trinh biết thừa con gái thích cậu hai, nhưng cũng chỉ cười cười mặc kệ nó chứ chẳng mắng mỗ gì. Căn bản bé Trâm ngoan lắm, bữa trước phú ông cho bảy quan tiền mà nó chỉ giữ có hai quan thôi, ba quan gửi bu, hai quan còn lại bà thấy nó lén mang sang thôn bên cho cái Trang. Từ ngày thầy mất việc nặng nhọc đều đến tay con nhóc, buôn bán khá khẩm một phần là nhờ nó lanh lợi khéo ăn khéo nói.

Kể ra cũng tội Trâm, bao nhiêu người hỏi đấy chứ, nhưng nửa thích cậu hai, nửa thương bu nên chẳng nỡ đi lấy chồng. Bu cũng thương Trâm, cho nên bu mong Trâm được gả vào nhà tử tế. Bởi vậy, lúc cậu cả ghé qua đặt một trăm quan tiền bu nhận luôn, Trâm được làm dâu quý của phú ông, Trâm đổi đời thì bu mừng cho Trâm.

Cậu cả tất nhiên phần khởi lắm, cậu lao vút sang hàng cậu hai nắm tay Trâm, đồng dục tuyên bố với cả chợ.

-“Tất cả nghe đây, từ giờ Trâm là vợ chưa cưới của tui rồi đó. Đợi khi nào tui cưới Cẩm Chi, được làm quan lớn xong tui sẽ rước Trâm về. Thanh niên cái thôn này không ai được cưa Trâm của tui, nghe rõ chưa? Tui nói không nghe tui đánh cho toè mỗ đấy!”

11. #10

Cậu cả ti ta ti toe, cậu hai chẳng nói gì cả, vẫn điềm tĩnh bán hàng cho khách. Trâm thì điên khỏi nói, cậu quá đáng ghê nha, cậu phát ngôn thể khác nào Trâm đã có nơi có chốn, giờ đến con trai trưởng thôn cũng chẳng sang dám hỏi Trâm nữa là cậu hai.

Trâm giận run cả người, hằm hằm đứng lên cãi lại.

-“Cậu uống lộn thuốc hả? Cậu nói linh tinh cái quái gì vậy?”

-“Tui không nói linh tinh. Bu Trâm nhận tiền của tui rồi mà, giờ Trâm là người của tui rồi ý. Tội tui gọi xong Trâm cho tui ôm một cái, nha!”

Cậu cả déo miệng năn nỉ, Trâm ngoái đầu nhìn sang gian hàng nhà mình, thấy bu khẽ gật, mặt Trâm ngệt ra luôn, mắt một bóng nước. Buồn thiu à, tủi thân nữa, Trâm chạy một mạch vào rừng, trèo lên vách núi cao nhất, ngồi chênh vênh trên mỏm đá sứt sà sứt sứt.

Thế là phải sắp đi lấy chồng rồi, phải lấy cậu cả ý. Cậu cả nhỏ xíu à, thấp hơn cả Trâm nữa, lại hay không nhèo trẻ con, Trâm không thích gì hết. Trâm thương cậu hai cơ, cậu hai đẹp giai, cậu hai cao lớn, cậu hai cái gì cũng biết làm, cậu hai rất là tài giỏi nha. Tính của cậu hai đến bao giờ cậu đổ thì thôi, ấy vậy mà giờ chẳng còn cơ hội nữa rồi.

Giả kể ông ngoại cậu hai không phải tội phạm sát nhân thì? Như thế thì cậu sẽ không phải ở nhà tranh, không bị phân biệt đối xử, bu Trâm có khi lại đồng ý ấy chứ. Không biết tương lai cậu hai lấy con nào đây?

Là con nào thì Trâm cũng ganh tỵ với nó chết mất thôi.

Cái con khốn nạn đó, nó có chỗ nào tốt hơn Trâm mà ông Tư bà Nguyệt xe duyên cho nó với cậu hai chứ? Thật chẳng công bằng chút nào cả. Trâm càng nghĩ càng hận, ầm ức nước mắt. Khóc mãi, khóc hoài, khóc

tới khản cả cổ, lúc ngẩng mặt lên tự dưng thấy cậu hai đang đốn củi ở mạn rừng bên kia, Trâm ngỡ mình đang mơ cơ.

-“Cậu hai...cậu hai ơi...cậu hai...sang đây với tui đi...”

-“Đi mà...năn nỉ đấy...”

-“Tui trèo lên cao quá rồi...giờ tui xuống không có được nữa....cậu không sang tui nhảy luôn đó...cho cậu vác xác tui về trả bu tui...”

Trâm vênh mặt dọa dẫm, buồn quá hoá chập mạch, bắt cần luôn rồi, cũng không nghĩ cậu lại trèo lên mỏm đá. Cậu lặng lẽ ngồi xuống cạnh Trâm, bóc một vốc hạt để chia ra cho Trâm.

-“Cậu hai bóc ra cho tui đi, nha. Một lần thui mà, một lần thui tui cũng mãn nguyện lắm rồi.”

Trâm năn nỉ ỉ ôi mãi mà cậu hai không chịu, Trâm lại phải tự bóc đó, vừa ăn vừa ứa nước mắt. Ấy thế mà vẫn nhâm nhi hết vốc này đến vốc khác, chẳng mấy chốc đã chén sạch cả túi hạt để của cậu, ai bảo nó thơm thơm với bùi bùi ý, ăn giòn giòn sượng ơ là sượng. Giá kể có thể ăn cả đời thì tốt, Trâm buồn lòng lắm, Trâm chẳng kiếm được, vụng trộm siết tay cậu hai một cái.

Mặt cậu hai đỏ bừng, má Trâm cũng nóng hằm hập theo. May mà cậu không mắng mỗ gì cả, Trâm rụt rè chào tạm biệt cậu hai rồi trèo xuống bên dưới. Núi đá cheo leo quá, Trâm bị gai mấy cây dại cửa xước cả da, đau thì không đau, nhưng cơ hội vàng thì vẫn cứ thích làm màu thôi.

-“Tui chảy máu rồi cậu hai ơi, tui kiệt sức chẳng đi về được nữa ý. Mà đêm ở đây thì thú rừng nó ăn thịt mất thui, hay là cậu bồng tui nha cậu!”

-“Nha cậu hai...đi mà...nha...không bồng cũng được...không bồng thì công vậy...nha...nha cậu...”

Mắt long la long lạnh xin xỏ mãi cậu mới mỉm lòng, cậu bồng Trâm thật. Trống ngực Trâm đánh rộn ràng luôn ý, thôi, suy cho cùng cái cuộc đời này cũng chẳng còn gì phải hối tiếc nữa. Trâm vòng tay qua ôm cổ cậu, vừa định nép vào người cậu thì đã bị thả xuống cái xe thô gần đó rồi.

Xung quanh chất rất nhiều củi, Trâm ngồi giữa đống củi, tội nghiệp như một con cún ấy. Cậu kéo Trâm về, Trâm giận muốn lao lên cào cấu cắn xé cậu, nhưng lại chẳng nỡ, thương cậu quá mà. Đi được nửa đường cậu dừng lại chọc cho Trâm một trái dừa uống phòng khát, Trâm đổi cậu, Trâm ném thẳng tay. Cậu kệ Trâm cầu nhàu, cậu với chiếc nón lá úp lên đầu Trâm.

Ra khỏi rừng trời bắt đầu đổ nắng, nắng gắt chói chang, Trâm thấy cậu mồ hôi nhễ nhại nên xót xa nhảy khỏi xe củi, chạy lên đội nón cho cậu rồi lao xuống đẩy xe từ phía sau. Ngỡ cậu phải cảm động lắm cơ, ai ngờ cậu quay lại nhàn nhạt đuổi Trâm về trước đi, Trâm ở đây chỉ làm vướng tay vướng chân cậu thêm thôi.

Trâm tủi thân lao thẳng về nhà, cu Trí ngồi run rẩy ngoài cổng, đồ đạc từng cái một bị đập nát rồi quăng ra không thương tiếc. Trâm ôm em trai nhét nó trốn vào đống rơm, dặn dò có chuyện gì cũng phải ngồi ngoan trong đây rồi vội vã chạy vào trong buồng. Bà cả cương quyết đòi lại một trăm quan tiền, bu Trâm thì cứ khư khư không chịu nhả, một mực ôm chân bà nài nỉ.

-“Van bà...bà làm ơn làm phước...cậu cả thương Trâm như vậy...thôi thì coi như bà nghĩ cho cậu đi...với lại Trâm nhà tui ngoan mà...bà cứ coi như có thêm một người làm sai vặt đi bà... con bé làm vợ năm vợ bảy cũng được...”

-“Vớ vẩn, năm bảy là thế quái nào? Nói chị nghe, cậu cả chỉ được phép có một vợ thôi, duy nhất một vợ. Bây giờ chị nhè tiền hay để tôi cho người đốt nhà đây?”

Giọng bà không quá to, nhưng cũng đủ dọa người ta sợ chết khiếp, bu Trâm chẳng còn cách nào, tiếc đứt ruột nhưng vẫn phải trình ra đủ trăm quan không thiếu một xu. Bà cười khẩy, bà có liếc qua Trâm, nhưng bà khinh nên cũng lười mở miệng mắng nhiếc. Bà đồng đánh bà về, một bên Quất bê hòm tiền, một bên Bưởi nhí nhảnh chân sáo chạy theo.

Phú ông nghe chuyện, phú ông gõ cửa phòng cậu cả hỏi chuyện. Cậu hèn, ngay lập tức cậu đổ luôn cho cậu hai.

-“Không...không phải con dâu thầy...thằng hai đó...thằng hai nó lén lấy tiền trong phòng thầy đó...tại nó muốn rước Trâm quá mà...”

Bà cả biết thừa cậu điêu toa phét lác rồi, nhưng cậu là cục vàng của bà, bà kệ cậu thôi. Phú ông buồn buồn thở dài. Đêm đó phú ông trằn trọc nhiều lắm, bực bực cậu hai nhưng dầu sao vẫn là máu mủ của mình, cậu thích người ta nhiều đến vậy, phú ông cũng sốt ruột thay cậu.

-“Thầy nó nhọc à? Em bóp vai cho nhé!”

-“Thôi, bu nó ngủ sớm đi cho đẹp da. Tôi bảo này, cho cậu hai một ngàn quan tiền hỏi cưới Trâm được không?”

Thực tình như các nhà chẳng bao giờ có chuyện đàn bà được quyền can dự đâu, nhưng phú ông thì khác, bà cả là tim là gan của ông, bà không thích thì ông cũng nhất định không nhích.

-“Tuỳ thầy nó.”

-“Ừ, bu nó ba mươi ba xuân xanh rồi mà vẫn đẹp, còn tôi, tôi sắp già rồi, có tóc bạc rồi, tôi tự ti quá.”

Bà cả cười cười, bà sai con Bưởi dậy châm đèn dầu, bà lúi húi nhổ tóc bạc cho phú ông. Hai cái lúm đồng tiền của bà duyên quá thể, phú ông nằm trong lòng bà mà sướng tê người, bà cả là con nhà quan lớn, khi xưa để rước được bà về đâu có dễ, đấu tranh giành giật khốc liệt lắm.

Ngày đó Kim hứa với Yến, cả đời Kim chỉ lấy mình Yến thôi.

Yến sẽ là bà cả, nhất định sẽ không có bà hai, bà ba hay bà tư. Vậy mà rốt cuộc, lại thất lời, đợt ấy Yến tuyệt thực gần một tuần, hại Kim sống dở chết dở. Ôi mà cũng hơn chục năm rồi, chuyện cũ thì thôi, cho qua đi.

Rạng sáng hôm sau phú ông sang nhà Trâm từ sớm, nhấp chén trà nóng, phú ông nghiêm túc bàn chuyện với bu Trâm.

-“Tôi tới hỏi Trâm cho cậu hai, tiền đặt ở lễ hỏi sẽ là một ngàn quan, ý chị ra sao?”

12. #11

Một ngàn quan!!!

Là một ngàn quan lận cơ đấy, con trai nhà bình thường hỏi cưới chắc gì đã được năm chục quan? Những tưởng cậu hai bị ghẻ lạnh mà hoá ra phú ông vẫn thương cậu ra phết. Tình hình bà cả cương quyết như vậy e rằng kiếp này Trâm với cậu cả không có duyên.

Bà Trinh đắn đo nhiều lắm, số tiền lớn quá, nếu gặt đầu coi như tương lai cu Trí chẳng phải lo gì nữa, từ chuyện lấy vợ tới chuyện thuê thầy đồ về dạy học, tất cả đều rất thuận lợi. Thằng bé là cháu đích tôn nối dõi tông đường, bà mong nó công thành danh toại, nếu không mai sau đi gặp thầy nó chẳng biết ăn nói sao cho phải nữa.

Nhưng còn Trâm?

Gả cho cậu hai rồi, ở cái đây của xã hội, tới bao giờ cho ngóc đầu lên được?

Trâm nhanh nhẹn, tháo vát, hiểu chuyện, Trâm xứng đáng có được tấm chồng tốt. Bà Trinh phân va phân vân mãi, phú ông mệt mệt chốt luôn câu xanh rờn.

-“Tình hình nghe có vẻ chị không ưng rồi, để tôi qua hỏi bé Dung cho cậu hai vậy. Đắt canh tác chị muốn của nhà tôi thì tháng sau chuyển sang bên đó cho thầy bu cái Dung. Thế nhé, thôi chào chị tôi về.”

Ông thông dong đứng dậy, bu Trâm mặt tái mét, vội vã níu ông lại, cuống cuống đồng ý. Phú ông khẽ cười thắm, tới gái rước nhà quan lớn ông còn hỏi được nữa là con nhà chị bán bún.

Không đánh nhanh thắng nhanh thì chẳng phải là ông.

Phú ông và bu Trâm tiếp tục bàn bạc về lễ hỏi, Trâm trong buồng nghe như muốn nuốt từng câu từng chữ, tim đập thình thà thình thịch, chạy tít tít đi tìm cậu hai. Bà hai bảo cậu đi đập đá rồi, Trâm lại hớn hở lao lên núi.

Triều đình đang có lệnh khai thác đá để chuyển tới kinh thành đấy, các trai tráng trong thôn đều tham gia rất nhiệt tình, tại quan trả lương một ngày công cao lắm. Cậu hai có lẽ là người nhỏ tuổi nhất, nhưng lại cao lớn chẳng thua kém ai cả, nhìn dáng cậu làm việc Trâm mê tít thò lò luôn à.

Chồng tương lai của Trâm đó nha!

Tự hào muốn xỉu mất!!!

-“Cậu hai...cậu hai ơi...báo cho cậu tin mừng nè...cực kỳ...cực kỳ mừng luôn ấy...thầy cậu sang nhà tui thưa chuyện rùi đó...tui sắp làm vợ cậu hai rùi...tui sướng điên mất...”

Trâm hét oang oang cả lên. Mọi người ai nấy cũng quay lại nhìn Trâm, nhất là cậu cả, ánh mắt của cậu bi thương vô cùng. Trâm phởn quá quên khuấy mất cậu là cháu ngoại của quan, được quan giao cho nhiệm vụ giám sát tiến độ công việc. Cậu giận lắm, hiếm khi Trâm thấy mắt cậu đỏ lừ lên như vậy, cậu bốc ngay tảng đá to to phía dưới, toan ném cậu hai.

Trâm sợ thất kinh, vội lao tới chắn cho người thương. May sao cậu hai phản ứng nhanh, vừa hay quay ra thì bắt được tảng đá đó. Cậu hai cũng bực hay sao ý, Trâm thấy cậu hơi chau mày, ngay lập tức quăng trả về phía cậu cả. Tảng đá bay sượt qua thái dương cậu Hưng, đoạn đập vào vách núi, rơi xuống, vỡ vụn.

Thực ra cậu cả không hề xây xước một chút nào cả, nhưng chân tay cậu run cầm cập, đứng quần ướt sũng một mảng. Cậu oà khóc rồi chạy thẳng về nhà. Cậu hai quay sang đuổi Trâm về, nhưng Trâm chỉ xì mặt thôi chứ không nghe lời đâu, một mình lủi tha lủi thủi dưới gốc xà cừ ngồi đợi cậu.

Lát sau bé Dung cũng chạy qua chơi, hai cô cháu tám chuyện rôm rả. Trâm thấy Dung dễ thương lắm ý, cho tới khi cậu Lâm qua bông con bé.

Sợ thật, thiên vị chết mất.

Một bên đòi cầm tay cũng không cho, một bên chưa cần nói đã lao vào ôm ấp. Vừa mới hí hửng được lấy cậu hai không lâu thì lại nhận ra một sự thật vô cùng đau đớn, ấy là cậu thích bé Dung xù nó mất rồi, cậu hai thích gái non ý.

Đời về cơ bản là buồn!!!

-“Dung biết gieo mạ chưa?”

-“Con chưa cô Trâm ạ.”

-“Thế vớt bèo, thổi cơm, giặt áo quần, nấu cám, tắm cho lợn, đi gặt lúa...trong số đó Dung biết những việc gì rồi?”

-“Con chưa biết làm cái gì hết ạ.”

-“Eo, thế Dung chỉ ở nhà ăn hại thôi à?”

Trâm cố ý hỏi đều, Dung nhỏ quá chưa hiểu, ôm cổ cậu hai ngây thơ thắc mắc.

-“Ăn hại là ăn gì hả cậu hai? Có ngon không cậu hai?”

Cậu hai xoa đầu con bé, thủ thủ bảo không ngon bằng bánh đa kê đầu. Dung ngoan ngoãn nghe lời rồi mè nheo xin cậu mua bánh đa. Cậu gặt đầu, cậu đưa Dung ra chợ, Trâm leo đèo đi theo họ, lặng lẽ như một cái bóng.

Tới nơi đông quá nên Trâm với Dung đứng ngoài, mình cậu hai vào chen thôi. Trâm cũng thích ăn bánh đa kê lắm ý, nhưng Trâm ghen, nên cố tình dặn cậu mua bánh tẻ cho mình. Khổ nỗi cậu vô tình, lúc ra chỉ cầm theo bánh đa thôi.

Dung sượng cười tít cả mắt, liền thoáng cảm ơn cậu rồi cúi người chào cô chào cậu, hí hửng cầm bánh chạy về chia cho anh Trí. Ngược lại Trâm buồn nẫu cả ruột, nước mắt chực ứa ra rồi.

Con bé Dung ấy, nó trẻ quá, xinh xắn trắng trẻo nữa, đối thủ đáng gờm. Trâm sợ Trâm đấu không nổi, sợ sau này lấy cậu không lâu cậu rước nó về hí húi cả ngày thì Trâm trốn trong buồng khóc mất.

-“Mua cho nó cả hai cái bánh đa ý, vậy mà có mỗi một cái bánh tẻ cũng không mua cho tui.”

Có đứa ỨC, gào ầm ĩ. Đúng lúc đó con bé Tuyền cầm xôi bánh tẻ lao tới, mồm nậm miệng mười phân búa.

-“Xin lỗi cậu hai nha, cậu hai đừng giận, đông khách quá nên phải luộc thêm mẻ khác, bánh giờ mới chín, cậu hai ăn nhanh cho nóng nha cậu hai. Lần sau cậu hai lại qua ủng hộ hàng của nhà em nhé.”

Cậu hai trả nó tiền rồi nhận xôi bánh mười chiếc đưa cho ai đó đang cúi gắt nóng nẩy. Người ấy hai má hây hây, ngượng chín đỏ chín hồng, chẳng biết nên chui vào đâu cho bớt ngại nữa.

-“Cậu hai...đừng ghét Trâm nha...tại tui thương cậu hai nhiều nhiều...xong lúc đó tui ghen quá...tui lên cơn điên ý...chứ bình thường tui cũng nết na hiền dịu lắm chứ bộ...”

Trâm bóc bánh, vừa tằm tằm ăn vừa chớp chớp mắt nhìn nọt cậu.

-“Ngon ghê người luôn...cuối tháng cậu vẫn đem trầu cau sang hỏi tui nhé...tui ý...tui hứa tui rộng lượng, cậu nạp bao nhiêu bà cũng được, nhưng nhớ mỗi tháng sang phòng tui mười đêm nha cậu, được không?”

-“...”

-“Không được à? Vậy năm đêm?”

-“...”

-“Vẫn không chịu á, thế ba đêm vậy? Ba đêm là ít ỏi lắm rồi ấy, tội nghiệp tui.”

Trâm tỏ vẻ đáng thương như cún con, cậu hai phì cười. Sau đó cậu lại bậm lên núi làm tiếp, cậu không đáp không hứa gì cả, nhưng Trâm kệ thôi, không nói là coi như đồng ý rồi.

13. #12

Trong khi đó cậu cả còi lòng tan nát khỏi nói, cậu chạy về méc bu, bu ôm cậu nịnh nọt tiểu thư Cẩm Chi vừa xinh vừa nhẹ nhàng thanh thoát, tốt gấp vạn lần Trâm ý, rồi cậu sẽ mê Cẩm Chi như điều hiển nhiên. Cái loại con gái nhà nghèo chẳng có chút phép tắc nào như Trâm cứ để cho thằng Lâm hốt là được rồi, cậu không cùng đẳng cấp với hai đứa đó.

Bu phân tích rất nhiều, rất hay, tuy nhiên, cậu thì vẫn rất buồn.

Cậu khóc cạn nước mắt.

Cứ tưởng tượng ra cái nụ cười rạng rỡ của Trâm là cậu lại nả nê ghé gớm. Cậu sụt sịt thay cái quần khác, mặc luôn cả chiếc áo lụa bu mới cắt cho hồi đầu tháng.

Cậu đẹp trai mà, ai cũng khen cậu trắng trẻo mập mập, bu cũng cậu không để đâu cho hết. Làm gì có chuyện Trâm lại không nhận ra nét đẹp của cậu cơ chứ? Cậu hậm hực tìm Trâm mà nheo.

-“Trâm, lấy thằng hai thật hả? Trâm thương tui hơn nó phải không? Thương tui nhưng vì sợ bu tui nên bắt đắc dĩ mới phải lấy nó chứ gì?”

Trâm sợ cậu phật lòng nên chẳng nói gì. Cậu hí hửng nắm tay Trâm thủ thủ kế hoạch bỏ trốn. Trâm vội vàng rút tay ra, dõng dạc hỏi.

-“Thế làm sao để sống qua ngày? Cậu cả biết câu cá không? Biết đốn củi, biết đập đá, biết hái nấm không?”

-“Tui...tui không biết...nhưng tui...tui biết chỗ để chìa khoá nhà kho...hàng tháng tui lại lên về lấy tiền của thầy bu...”

Trâm bĩu môi nhìn cậu cả, người béo mập trắng trắng trông như cái cục bột đã dành, tính lại còn hèn, ý chí thì không có. Mẫu đàn ông như thế làm gì có cửa làm chồng tương lai của Trâm? Mơ đi nhé!

-“Tui trốn đi với cậu để bu cậu đốt nhà tui à? Cu Trí với bu tui biết sống ra sao? Cậu thương tui thật không? Cậu thương tui thì phải chúc phúc cho tui, nha cậu!”

-“Nhưng Trâm lấy nó thì nó được thơm Trâm mất à...tui không chịu đâu...”

Cậu cả lăn ra đất giầy dành dành, ngược lại hai má Trâm ửng hồng, eo ui sắp được cậu hai thơm á? Ừ đúng rồi, làm vợ cậu mà, mấy hôm phờn quá quên xừ mất cái chuyện này đó, mới nghĩ thôi tim đã muốn nổ tung rồi. Đầu óc mông lung mông mị, Trâm mặc xác cậu cả luôn, hí hửng chạy ra chợ, định bụng mức âu bún riêu đem lên cho chồng tương lai.

Bà Trinh thấy bộ dạng hấp tấp con gái chợt phì cười, bà gọi với dặn Trâm thôi chiều ở trên núi luôn cũng được, tiện thể lượm ít hạt dẻ, hạt điều, hương dương và hạnh nhân đem về phơi khô rồi rang, đợi cuối tháng nhà cậu hai sang hỏi còn có thứ mời khách.

Trâm vâng vâng dạ dạ rõ ngoan, ba chân bốn cẳng lao lên chỗ cậu hai, đang nghỉ giữa giờ hay sao ý, thấy thanh niên trai tráng túm năm tụm ba chỗ góc xoan đào chơi tổ tôm, riêng cậu hai thì ngồi ôm Dung ở mạn xa xa. Dung nhỏ xíu, cứ cuộn tròn trong lòng cậu hai hại Trâm điên máu dễ sợ.

Bé Dung ngoảnh đi ngoảnh lại thấy cô Trâm liền vẫy tay tíu tít gọi, cậu hai thì chẳng thèm ngẩng đầu lên, cậu vẫn đang mãi bắt chấy cho con nhóc. Trâm bị phân biệt đối xử, nẫu nề hỏi thẳng.

-“Cậu hai thương Dung phải không?”

Dung không hiểu ý từ “thương” mà Trâm nói, vì vậy cũng ôm cậu nũng nịu.

-“Cô Trâm hỏi cậu đó cậu hai, cậu hai có thương con không?”

Cậu hai bẹo má con bé rồi gạt đầu. Dung cười tíu tít, cô Trâm thì sững người, tim gan như bị ai đó cào cào cắn xé. Cô vội để âu bún ở lại rồi quay người chạy một mạch lên thác nước đang chảy xiết. Tiếng nước róc rách, tiếng chim rừng hót líu la líu lo, còn tiếng lòng Trâm thì buồn thiu buồn thiu.

Cậu có thể nạp nhiều bà, mỗi bà vài đêm, Trâm chấp nhận. Nhưng cậu thương nhiều người, nhất là thương người ta hơn Trâm, Trâm căn bản chẳng thể nguôi ngoai. Trâm phải làm sao để cậu thương Trâm đây? Dù chỉ một chút thôi cũng được?

Trâm nghĩ, nghĩ mãi, nghĩ từ lúc nắng gắt chiếu rọi tới lúc trăng treo lủng lẳng trên ngọn tre mà chẳng ra đáp án. Bấy giờ đứng dậy mới nhớ lời bu dặn, cái giỏ mà trống trơn chỉ sợ về bu đánh đòn Trâm mất. Có đứa túi thân suýt ứa nước mắt, may sao quay sang thấy giỏ không trống, rất đầy là đằng khác.

Các loại hạt được ngăn cách cẩn thận bằng lá chuối.

Bên cạnh giỏ của Trâm cũng có một cái giỏ khác bày biện y hệt, giỏ của cậu hai. Cậu ngồi sau lưng Trâm từ lúc nào mà Trâm chẳng hề hay biết, tự dưng bao nhiêu buồn bực tan biến à, Trâm nhoén miệng cười cười với cậu rồi bẽn lến hỏi.

-“Bà hai cũng sai cậu lượm hạt à...cậu...cậu lượm cả cho tui sao?”

Cậu không trả lời, chỉ thản nhiên bảo.

-“Tui về đây.”

-“Ồ, cho tui về cùng với...muộn thế này đi một mình sợ thú dữ lắm...”

-“Yên tâm đi, thú nó không sợ chị thì thôi chứ, chị sợ gì nó?”

Bị trêu nhưng vẫn sượng ý. Lần đầu tiên cậu trêu Trâm nhé, vành tai Trâm đỏ ửng, vừa lẻo đẻo theo cậu vừa ngọt giọng chuyện trò.

-“Tui đâu có phải con út như bé Dung đâu, tui là cả, thầy tui mất sớm, tui phải thay thầy chăm sóc bu và hai đứa em nữa. Tui mà nhu mì quá người ta bắt nạt ấy...nhưng tui được cái biết việc với cả tháo vát ý...cậu lấy tui coi như có thêm người làm miễn phí mà...”

Cậu bảo cậu đâu có cần người làm, Trâm nào nề thắc mắc.

-“Vậy cậu không muốn rước tui nữa hả?”

-“...”

-“Sao cậu không trả lời...hả cậu? Hay thế này đi...cậu không thích nói thì dùng hành động chứng minh vậy...nếu cậu không muốn tui làm vợ cậu thì cậu thơm tui một cái coi?”

Cậu cười, cậu gõ đầu Trâm. Trâm nheo mắt trêu mếu nhìn cậu, cậu không thơm nghĩa là cậu muốn Trâm rồi còn gì nữa, lòng Trâm như có trăm đoá hoa đua nở ấy, rồi sẽ có một ngày Trâm làm cho cậu thương Trâm hơn hẳn Dung luôn nhé!

Từ đó cứ rảnh rảnh Trâm lại lên núi, gặp Dung là Trâm cho con bé vài đồng đi mua bánh rán. Nó cảm ơn Trâm rồi rít rồi tung tăng xuống chợ, thật ngốc mà.

Thấm thoát cũng tới cuối tháng, phú ông xuất kho cho các cậu tiền hỏi vợ. Bà hai nghe tin từ thằng Quát mừng lắm, bà chải kiểu đầu đẹp nhất, chiếc yếm tím mộng mơ giữ gìn cả năm hôm nay mới dám lôi ra mặc. Bà thoa son đỏ, đánh má hồng, chuẩn bị kĩ càng đâu ra đấy, tiếc rằng lúc xuống nhà kho thì lại chẳng thấy tấm hơi phú ông đâu.

Chỉ có bà cả thôi, một ngàn quan mà bà ta không cho xuất tiền giấy hay bạc nén. Một ngàn quan, toàn những đồng xu mệnh giá nhỏ, đựng trong chiếc thùng lớn, bà hai phải khổ sở kéo rê từng chút, từng chút một. Sức bà yếu, lại cộng thêm chốt không chặt, ra đến bậc thêm một cái chiếc thùng lăn lông lốc xuống dưới sân, cả một ngàn quan bắn ra tung toé.

Bà hai diên lăm, nhưng vẫn phải ngậm ngùi nhặt nhanh từng đồng. Bà cả ông ọ đi qua, bước chân thế nào vừa vịn giẫm lên tay bà hai. Bà đẩy bà nghiêng, bà dồn lực xuống gót giày, bà hai đau đến ứa cả nước mắt. Bà cố nhẫn nhịn mong đợi phú ông đi qua để được thương xót, ai ngờ phú ông vừa tới, thái độ bà cả đã quay ngoắt một trăm tám mươi độ, ngọt nhạt chị chị em em, cúi xuống nhặt tiền hộ bà hai.

-“Thằng Quát đâu...ông cho mày ăn mày uống đang hoang mà mày ngu thế hả con? Một ngàn quan cậu đi hỏi vợ mà mày xuất tiền lẻ thế này thì mặt mũi ông để vào đâu?”

Phú ông cau gắt, Quát chẳng dám biện minh nửa lời. Lão Tám quản gia vội dúm cho bà hai một ngàn quan tiền mặt rồi gọi mấy đứa ra nhặt xu lẻ dưới sân vào thùng. Cả hai bà cùng ngồi đó, nhưng phú ông lại chỉ đồ mỗi bà cả, đã thế trước mặt bao nhiêu người làm trong nhà cũng chẳng nề nang gì sất, ôm ôm chọc chọc rõ tình cảm.

Bà hai ức nổ bong bóng mắt.

Là bà thích phú ông trước mà, từ ngày xưa xưa xưa phú ông xuống nhà quan lớn chơi, bà đã phải lòng phú ông rồi. Bà coi tiểu thư như em gái, bà chăm bẵm bà hầu hạ nó, từ cái tã cũng là bà thay cho nó. Vậy mà nó lớn rồi, nó đẹp, nó lại quyến rũ phú ông của bà!

Bà hai căm hận lên vào bụi chuối gần phòng bà cả, lấy ra một chiếc hình nộm có viết tên Đinh Phi Yến cùng ngày tháng năm sinh, đoạn bà đâm vài cái kim lên đó rồi lén lút vùi xuống đất.

14. #13

Số bà kể cũng nhỏ, chưa kịp phủi tay đã bị cậu cả bắt quả tang. Cậu hung hăng đâm cho bà vài quả rồi ra sức đào đào bới bới. Bà ngó trộm cậu, bụ bẫm trắng trẻo, xinh trai quá đi mất.

Cái mũi này, khuôn miệng này, là của phú ông chứ ai? Cứ như đúc khuôn ra vậy, thảo nào phú ông cứng cậu đến thế! Cậu ở nhà trên chắc được ăn sung mặc sướng lắm. Xem kia, mới tý tuổi đầu đã ra dáng cậu chủ, oai quá, bà mừng cho cậu quá, bao nhiêu muện phiền của bà bỗng chốc tan biến. Bà rụt rè toan chạm vào má cậu, mà cậu lại cúi kính hất tay bà ra rồi bực bội quát.

-“Á à...hình nộm à...bà định trừ ẻo bu tui chết sớm nhá...cái loại đàn bà độc ác...bu tui nói không sai mà...”

Bà định tiến lại gần cậu mà cậu trốn bà như trốn hủi, tim bà như có lưỡi dao sắc cứa dần cứa mòn. Cậu dọa cậu sẽ méc bu để bu trị tội bà, bà vội vàng bào chữa bu cậu mới là kẻ tiểu nhân. Có lẽ bà nóng giận quá nên nghĩ chưa thấu, bu cậu, dù gì cũng là bu cậu, bu Đinh Phi Yến của cậu, đẹp như hoa như ngọc, sao cậu có thể tin lời một con quỷ xấu xấu bần bần bơi nhọ bu mình.

Cậu tát bà.

Không phải lần đầu tiên cậu đánh bà, sức cậu cũng chẳng đáng là bao, nhưng bà thấy đau ghê lắm. Cảm giác ấy, nó tê nó buốt tới từng lớp da thịt. Bà gạt nước mắt kéo cậu lại, hai tay cậu bị bà kiềm chặt. Ban đầu cậu còn vùng vằng nhưng một lúc nghe được mấy lời đường mật thủ thi của bà bỗng dưng hai mắt sáng rực, cậu quên khuấy luôn chuyện vừa xảy ra, vui vẻ nhảy chân sáo về phòng.

Tâm trạng cậu phần chấn lắm, sáng hôm sau xuống phố huyện hỏi tiểu thư Cẩm Chi miệng vẫn cứ cười ngẩn ngơ. Phú ông phú bà nhìn con trai hơn hở trong lòng cũng rộn ràng theo. Cậu cả là trưởng nam, lại là cháu đích tôn họ Phạm nên mới dám hỏi thôi những cũng hoành tráng lắm rồi. Phía trước ngựa xe tấp nập, phía sau gần năm mươi trai tráng theo sau, nào là trâu cau nào là lợn mán, chưa kể năm hòm vàng lớn, mười thùng bạc nén cộng vô số trang sức đá quý đi kèm.

Quan tam phẩm đón con rể tương lai từ đầu ngõ, tiếng trống, tiếng kèn í a í ới, tiếng pháo hoa nổ lộp bộp nghe đến vui tai. Từ ông ngoại cậu là quan nhất phẩm tới các quan lớn có máu mặt trong huyện đều tụ họp đầy đủ, không khí tấp nập rộn rã lắm.

Trong khi đó cũng là đi hỏi vợ nhưng nhà cậu hai chỉ có ba người, cậu, bu và vú Năm. Lễ đời mà, cháu của tội phạm sát nhân thì đâu thể bì được với người bình thường, huống chi so với con cháu nhà quan.

Trâu cau của nhà trồng, nhanh phong lan lớn do cậu hái được ở trên núi về. Lợn mán, đôi gà rừng cũng là cậu bắt được chiều qua, ngoài một ngàn quan được phú ông cho thì lễ vật còn lại do cậu tự kiếm hết.

Bà Yến ban sáng còn bận lo cho cậu cả nên không có thời gian quán xuyến hết mọi việc, vú Năm nhân cơ hội canh ba đã thức giấc chạy xuống nhà bà Phúc giúp cậu hai chuẩn bị các thứ. Cậu ngoan lắm, nhân lúc vú vo gạo cậu cũng giúp vú làm gà, mổ lợn. Cậu còn đục sẵn trái dừa để vú đồ xôi cho thơm, cậu ít nói nhưng vú lại cứ thích tâm sự chuyện trò với cậu, tại vú cảm thấy cậu là người biết lắng nghe.

-“Ăn hỏi xong tháng sau rước cô Trâm về là có người bầu bạn rồi, cậu hai nhỉ? Cô Trâm không được nhu mì như những đứa con gái khác trong thôn nhưng tháo vát nhanh nhẹn, cô ấy sẽ lo được cho cậu hai và bu cậu, cậu cũng đỡ vất vả.”

-“...”

-“Chẳng ai hoàn hảo cả đâu cậu ạ, cậu hai đã nghe các cụ có câu ”thân em như hạt mưa sa, hạt rơi đài các hạt ra ruộng cày” chưa? Ý chỉ phận đàn bà nhỏ bé của chúng tôi đó, tội lắm, cậu nhớ đối xử tốt với cô ấy nhé. Mai sau có nạp bà hai bà ba thì cũng đừng lơ là bà cả, nha cậu...”

Vú dặn đi dặn lại, cậu hai chỉ cười thôi. Lúc mọi thứ gần xong xuôi bà hai mới vươn mình tỉnh giấc, bà chải tóc trang điểm rồi đứng đĩnh đi đằng trước, vú Năm với cậu hai bê đồ theo sau. Phần son bà hai dùng toàn là gửi người mua dưới phố huyện đó, nhà thì nghèo rất mừng tới mà bà tiêu hoang kinh lên được. Tội nghiệp cậu hai làm quần quật cả ngày cũng không đủ tiêu, vú nghĩ mà ức thay, nhưng phận tôi tớ đâu có dám ý kiến.

Xa xa cu Trí ngồi vắt vẻo trên ngọn dừa nhòm thấy cậu Lâm sắp sang nhà mình liền hò hét rõ to. Dung cũng hơn hở vỗ vỗ tay gọi vọng xuống. Hai đứa trẻ con lít nhít, chẳng hiểu làm cách nào mà chúng nó đưa nhau được lên đó nữa. Trâm ở trong buồng nghe tin hồi hộp muốn ngạt thở, không vì cái tục lệ chết dẫm chắc mợ hai tương lai lao vọt ra ngoài ngõ đón chồng rồi cũng nên.

Cậu Lâm đem phong bao mới phát cho cu Trí và Dung, bọn trẻ con sướng reo lên ầm ĩ. Cái Trang đang chữa nhưng vợ chồng nó vẫn từ thôn bên về chia vui với chị Trâm, bà Trinh lao ra ngõ hồ hởi đón khách, bà Phúc nhìn cánh cổng ọp ẹp chợt bĩu môi cái rõ dài.

Bà cũng kiệm lời y như cậu hai vậy, thủ tục từ đầu tới cuối đều là vú Năm trình bày thương lượng. Nhà cậu hai nghèo nhưng lễ vật cậu kiếm đủ cả, lại toàn đồ tốt nên bu Trâm khá hài lòng, khổ nỗi, cái hộp đựng tiền đó, khi mở ra lại chỉ có một trăm quan.

-“Chị Phúc...chị nhầm à...phú ông đã hứa một ngàn quan tiền...”

-“Thì một ngàn quan đó còn gì?”

Bà hai ngơ ngác hỏi lại, bà Trinh lắc đầu bảo đâu có, bà hai bực bội xĩa đầu.

-“Có khi ban nãy mang vào trong buồng chị biển thủ rồi ấy chứ, định lấy thêm chín trăm quan nữa cơ à? Khôn như chị bao giờ cho chết?”

Vú Năm biết bu Trâm không phải loại người như vậy, vú vội nháy cậu hai chạy về tìm lại, có khi lúc sáng bận bịu nhiều việc lại đánh rơi ở chỗ nào rồi. Trâm bên trong lo lắng ngó ra, mặc dù vú với vợ chồng cái Trang ra sức khuyên giải mà bu Trâm với bà hai vẫn chửi nhau ghê quá. Đỉnh điểm là bu chỉ thẳng vào mặt bà hai quát lớn.

-“Này nhé, đây ít nhiều cũng không phải cái loại chó phản chủ nhé! Trâm nhà tôi thiếu quái gì giai hởi, nhà bà nuốt lời trước tôi đây cũng không thêm nữa. Mang hết đồ về rồi mau CÚT cho tôi.”

15. #14

Dung Trí nghe người lớn quát sợ run cầm cập, hai đứa lăm lét dắt tay nhau trốn sau đồng rơm, mắt tròn xoe nhìn nhau, im thin thít luôn. Cậu hai kiếm một hồi không thấy chín trăm quan tiền liền chạy sang nhà Trâm báo cho vú Năm. Bu Trâm càng làm dữ, Trâm ở trong buồng hoảng quá lao ra năn nỉ bu chấp nhận trăm quan mà bu nhất định không chịu.

-“Trăm là trăm thế nào? Mi ngốc lắm, chưa về làm dâu đã bị chèn ép thế này, thử hỏi mấy bận nữa bị người ta bắt nạt, là con nhà người ta rồi thì bu can thiệp được cho mi hả?”

Trâm ứa nước mắt, chẳng dám cãi. Bu Trâm quay sang chỉ trích cậu hai.

-“Có mấy đồng tiền ăn hỏi mà nhà cậu cũng chơi bần thế hả? Cậu đừng tưởng cậu được nhiều gái thôn để ý mà làm cao nhé! Tội nó ghẹo cậu thôi chứ chẳng ai dám lấy cậu như Trâm nhà tui đâu. Cậu thử nghĩ xem, lấy cậu rồi mấy đời mấy kiếp sau mới ngóc đầu lên được, hả cậu?”

Cậu hai lặng thinh, vú Năm xót thay cho cậu. Bà hai liếc con trai bắt chợt thấy thương thương. Con mụ bán bún này cũng ghê gớm thật, cứ tưởng có thể cả vú lấp miệng em dồn ép để mụ ta cầm nín mà nhận trăm quan, ai ngờ sự việc lại ầm ầm lên như vậy. Cậu Lâm không rước được Trâm thì cậu Hưng còn tư tưởng, còn vắn vượng, tương lai cậu còn gặp bất trắc, bà hai thở dài, vì cậu cả, vì cậu hai, bà đành nhỏ nhẹ xuống nước trước.

-“Ấy ấy bu Trâm bình tĩnh. Tội nhỏ thương nhau mình người lớn ai lại làm khó, tiền chị không lấy, tôi không lấy thì chắc chắn có kẻ thứ ba giở trò mèo rồi. Thôi thì tôi xin khát chị, nội trong một tuần tôi sẽ tìm được đủ một ngàn quan giao cho nhà chị, chị thấy thế nào?”

Vú Năm, Trâm, vợ chồng Trang Toàn hòa vào lựa lời ngon ngọt, bu Trâm nghe cũng xuôi xuôi, ngẫm nghĩ một hồi liền chịu gặt đầu thỏa thuận. Tuy rằng hôm nay chưa đâu vào đâu nhưng lễ trót mang sang rồi nên bà mời khách ở lại dùng bữa, coi như làm thân đi, dù sao sau này Trâm cũng về nhà người ta, quan hệ căng thẳng quá cũng chẳng hay.

Chị Trang anh Toàn hồ hởi gọi các em, Trí Dung bên ngoài nhảy vào phụ bu dọn mâm dọn bát. Chị Trang bẹo má trêu Dung sang ăn trực nhá, Dung mặt dày thỏ thẻ bảo.

-“Em xin anh Trí rùi mà.”

-“Đúng vậy, em cho Dung ăn ở nhà mình đó, chị không được đuổi Dung về đâu. Em là trưởng nam em có quyền á, chị Trang đi lấy chồng rùi, bu bảo chị là dân thôn bên rùi ý!”

-“Dạ, thưa cậu Trí.”

Anh Toàn đáp, chị Trang vừa múc canh vừa cười ngất. Chị Trâm thì không biết từ lúc nào đã lòi được cậu Lâm ra ngoài bụi chuối rồi, hai má chị hồng hồng, ngưỡng ngùi mãi mới dúm được cho cậu chiếc khăn tay thêu đôi uyên ương. Từ thuở bé tới giờ chị chứng kiến không biết bao nhiêu đám hỏi ấy chứ, cái khúc hai bên trai gái trao lễ vật cho nhau luôn là cái khúc chị ngưỡng mộ nhất. Rồi cũng tới lượt mình, chị háo hức mất mấy ngày liền, cứ trông mong giây phút này mãi thôi.

Khổ nỗi, hi vọng càng nhiều, thất vọng càng lớn.

Cậu hai chẳng chuẩn bị gì cho chị cả. Chả nhẽ cậu suốt ngày lo làm ăn nên chưa bao giờ nghe tục lệ truyền tai trong thôn? Chị giận lắm, chị mè nheo một thôi một hồi, mặt xị như cái bị đòi công bằng.

-“Tủi thân tui chết mất, cậu hai thơm tui đền bù đi! Thơm vào má cũng được, nha!”

Ngọt như mía lùi vậy mà cậu không hề động tâm, đấm cậu cậu mặc kệ, đá cậu cậu không tránh, cậu chỉ trầm ngâm bảo cho cậu xin lỗi, hôm khác cậu đền. Trâm hơi nguôi nguôi, lẻo đẻo đi theo cậu vào trong nhà. Bữa đó Trâm gấp thức ăn cho cậu nhiều tới mức bị bu và các em chọc hoài luôn, chọc Trâm thiên vị cậu, chọc Trâm chưa về với cậu mà đã quên nhà mẹ đẻ rồi.

Vú Năm quan sát mợ hai tương lai thấy ầm lòng lắm, giờ vú chỉ mong sao phú ông nhanh về để bắt được kẻ trộm tiền thôi, sớm thành toàn cho cậu mợ. Vú trông mãi, đợi mãi, rốt cuộc ba ngày sau cũng đợi được. Đám ăn hỏi của cậu cả rất thuận lợi, phú ông còn chưa mừng được lâu đã phải nghe chuyện không vui của cậu hai.

Những chín trăm quan tiền lận, ai mà lại dám to gan như vậy? Phú ông giận lắm, sai mấy đứa thân tín lục soát nhà trên nhà dưới. Gan lớn thật, giấu kỹ thật, cả mấy canh giờ rồi mà vẫn chưa tìm được.

-“Khôn hồn thì khai ra ông còn khoan hồng, chứ đừng để đến lúc ông bắt được.”

Người làm xếp kín cả một sân, ai nấy đều toát mồ hôi hột. Phú ông nghiêm lắm, chuyện trong nhà e rằng trưởng thôn cũng chẳng quản được. Vú Năm lấy hết sức can đảm lí nhí thưa gửi.

-“Bẩm ông...bẩm ông...còn chưa tìm ở chỗ bà cả...”

Bà hai mắng vú nhỏ lời thôi, nhưng giọng bà thì lại rất to.

-“Vú buồn cười nhỉ? Tiểu thư là con nhà quan, làm gì có chuyện tiểu thư làm cái việc hèn mọn như thế, nào đâu có chuyện chị ấy so đo với tui. Thấy nó à...thôi không cần soát đâu...em tin chị Yến trong sạch...”

Phúc đúng là Phúc, mặc dù thỉnh thoảng Yến có đánh đá, có đành hanh chảnh chọe nhưng Phúc lúc nào cũng nghĩ cho Yến đầu tiên. Phúc làm Kim cảm động quá, ngược lại Yến ngồi bên cạnh mặt đã tím tái rồi. Miệng thì nói tin tưởng nhưng giờ lục cả nhà không thấy, lại chưa lục phòng bà, khác nào ngẫm mĩa mai bà lấy tiền của bu con nhà nó.

Con Bưởi bên cạnh ra sức quạt, mà bà vẫn điên, bà sai con Thuận cứ việc vào phòng bà soát. Bà có mơ cũng không ngờ được, nó lại kiếm được cái hộp lạ hoắc từ gầm giường của bà, bên trên xếp chín trăm quan tiền, bên dưới là hình nộm châm kim có đề tên tuổi và ngày sinh tháng đẻ của bà hai.

Ánh mắt phú ông nhìn bà, chưa bao giờ thất vọng đến vậy. Vú Năm liếc qua chiếc hộp mà lạnh toát cả người, bà cả, nhìn thì xinh đẹp mà tâm độc địa thật đó, lần này thì tới ông trời cũng không giúp được bà ấy rồi, đáng đời. Bà hai nước mắt ứa về như nước lũ, khóc tức khóc tuổi.

-“Chị Yến ơi là chị Yến ơi, chị có thù có oán em thì em cũng xin chịu. Em chết em cũng can tâm, nhưng sao chị lại nỡ phá cậu thế hả chị? Dù gì cậu cũng là cốt nhục của phú ông, xét cho cùng chị cũng là mẹ cả

của cậu mà. Sao chị nữ?”

16. #15

Phải kể khác rơi vào cảnh này chắc bị đánh cho như tử rồi, nhưng bà cả, khúc xương khúc thịt của phú ông, mọi việc đâu có êm xuôi như vậy. Phú ông cố nén giận, chậm rãi hỏi lại một lần nữa, cho bà cơ hội giải thích.

Bà cũng muốn thanh minh lắm, tiếc rằng liếc qua thấy con trai cưng đang run cầm cập lại không đành lòng. Bà thở dài, gật đầu thừa nhận.

Là bà.

Chính bà lấy chín trăm quan tiền đó. Chính bà làm hình nộm hại bu cậu Lâm.

Người hầu kẻ hạ được một phen bàn tán xôn xao, thằng Quất ấp úng hỏi ông có phải mang roi lên theo gia pháp không? Roi mây, cứng nhưng dẻo lắm, vụt một phát nghe tiếng vut vut, tội của bà cả phải chịu năm chục roi là ít, chịu xong chẳng biết thành người hay thành ngợm đây?

Mặt cậu Hưng tái xanh tái tím, cậu toan mở miệng thú tội mà bị bu cậu ngăn lại. Bu thương cậu còn nhỏ, bu sợ lộ chuyện nên bu một mực bảo do bu ngứa mắt với bà hai thành ra một phút bốc đồng. Thấy cậu thấy bu cậu khóc lóc tự dưng ruột gan quặn thắt, bà hai sợ xôi hỏng bỏng không nên cũng nức nức nở nỡ.

–“Thầy nó ạ, thầy nó có thể phạt bất cứ ai trên đời này, nhưng xin thầy nó đừng ra tay với tiểu thư. Tiểu thư là lá ngọc cành vàng, chỉ sợ không chịu nổi, thôi thì em xin nhận roi thay cho tiểu thư.”

Một câu phát biểu của bà hai, nếu như phú ông không phạt bà cả thì khác nào tự nhận mình thiên vị, ngày mai mặt mũi đâu mà ra đường?

Một câu phát biểu của bà hai, cũng khiến già trẻ gái trai đều tấm tắc khen ngợi. Phải người bình thường chắc xông lên cào cấu cắn xé bà cả rồi ấy chứ, đằng này tấm lòng của bà hai lại từ bi đến như vậy, thật đáng để người ta ngưỡng mộ.

Chỉ có bà cả không nghĩ thế.

Cách đây mấy chục năm, có khi bà cũng ngây thơ như vậy. Nhưng bà của ngày hôm nay, thà để tội nó đánh chết còn hơn ngậm ngùi cúi đầu xin lỗi cái loại chó phản chủ đó. Bà cả ngang bướng hại phú ông phát điên, tuy nhiên ông cũng chẳng nỡ dùng roi quát bà, suy cho cùng đành bực bội sai người làm giam lỏng bà trong từ đường, phạt quỳ ba canh giờ.

Cả nhà giải tán dần, đứa ghét bà thì hả hê sung sướng, người thương bà thật lòng tính ra cũng chỉ đếm trên đầu ngón tay, gan dạ nhất chắc là con Bưởi. Chỉ có nó mới dám bò qua giậu mừng tôi chui vào với bà. Thời khắc nhìn thấy nó, bà ứa cả nước mắt.

–“Bà ăn bánh không bà? Con mang bánh rán vào cho bà nè!”

Bà chán nản lắc đầu. Con Bưởi buồn thiu cất bánh vào túi, cặm cùi lỏi ra chiếc gối bông mềm mại đặt xuống đất rồi ngọt giọng dỗ dành bà quỳ lên đó cho đỡ đau chân. Bà chẳng hề nhúc nhích, bà sứt sứt hỏi nó.

–“Ông...ông xuống chỗ bà hai rồi à?”

–“Không ạ, nhưng đêm nay bà hai ở trên nhà lớn hầu ông.”

Bưởi thành thật trả lời, thực ra cả bánh lẫn gối đều là ông xui nó mang vào cho bà đó. Nó muốn kể bà nghe lắm, nhưng nó sợ bị ông đuổi đi nên không dám hé răng, dù sao cái nhà này ông cũng là to nhất mà. Nó quan sát thái độ bà cả một hồi rồi lại lật đật chui ra chạy qua chỗ phú ông báo cáo tình hình.

Bà hai đang xoa bóp chân cho chồng đột nhiên bị đuổi ra ngoài như người lạ. Bên trong Bưởi với phú ông thì thà thì thục, Bưởi trình bày tới đâu, phú ông nào nề rầu rĩ tới đấy. Cái người đâu mà dối dai, sắp làm

mẹ chồng rồi, cứ thế này mai sau con dâu nó cười cho thối mặt. Yեն ời là Yեն, phải chăng lỗi là do xưa nay Kim cương Yեն quá nhiều?

Thôi thì rền rũa một chút cũng tốt, cho cái tính nó mềm đi. Phú ông thở dài, lần này ông quyết không đi thăm bà cả mà chỉ tìm lọ cao đưa cho con Bưởi, bảo nó giữ cẩn thận nhờ đêm bà bị đau chân thì xoa bóp cho bà.

Con Bưởi vâng vâng dạ dạ chào ông, lúc nó ra ngoài bà hai có giữ lại hỏi chuyện nhưng con bé nhất định không khai nửa lời. Nó khiến bà hai tức lộn ruột, cái con thiếu năng này chứ, còn ở cái nhà này ngày nào bà thấy chứng tai gai mắt ngày ấy, cứ đợi đấy, sau này có cơ hội bà cho ra đê ở hết cả lũ.

Đợt ấy phú ông triệu bà hầu chín ngày liên tiếp, phía bà cả cũng không có động tĩnh xuống nước trước nên mâu thuẫn giữa phú ông với bà cả ngày một lớn. Phú ông hàng đêm nghe bà hai ngọt nhạt tâm tình cũng thương bu con bà hơn, đỉnh điểm là phú ông quyết định đích thân ra mặt hỏi vợ cho cậu hai.

Đám hỏi đã có phú ông thì tất nhiên nó phải long trọng rồi. Cậu hai cưỡi ngựa đằng trước, kiệu đồ rước phú ông bà hai theo sau, vàng bạc châu báu tuy thua xa hôm cậu cả xuống phố huyện nhưng so với phong tục trong thôn cũng là hoành tráng lắm rồi. Già trẻ gái trai nô nức ùa ra hai bên đường vừa ngó nghiêng vừa vỗ tay chung vui, riêng bu Trâm ruột gan cứ phải gọi là mát rười rượi.

Trâm thì sượng khởi nói rồi. Nhất là cái lúc trà nước xong xuôi cậu hai nín áo Trâm rủ ra ngoài bụi chuối, tìm Trâm tưởng nhảy ra ngoài lồng ngực ấy chứ.

Đêm hôm kia vừa nghe cái Dung ba hoa cậu hai mới kiếm được viên đá quý trên núi thuộc loại hiếm lắm, màu đỏ rực rỡ rất đẹp. Dung phấn khởi ti toe rằng cậu mà bán đi thì được ổi tiền, rồi cậu sẽ mua bánh đa kê cho nó. Trâm cũng phấn khởi theo, hi vọng cậu mua bánh đa kê thừa tiền cậu sẽ mua lễ vật trao cho Trâm.

Đúng như Trâm dự đoán, cậu hai thực sự giữ lời hứa. Bữa trước cậu khát, bữa nay cậu đèn thật. Chỉ là không ngờ được, thứ cậu đèn, lại mỹ miều ngoài sức tưởng tượng của Trâm. Cầm trên tay chiếc vòng lấp lánh ánh đỏ được mài giữa cẩn thận, hai má Trâm ửng hồng, làm được thứ đồ tuyệt mỹ như này chắc mắt công lắm đấy, thảo nào tay cậu hai bị trầy mấy chỗ liền.

Nhưng quan trọng không phải thế, quan trọng là vật quý giá như vậy, nếu đem xuống phố huyện bán nhất định kiếm được năm sáu trăm quan là ít, vậy mà cậu lại tặng Trâm. Vật quý giá như vậy, đến con gái trưởng thôn còn chẳng có, thế mà Trâm lại có. Trâm run lấm, giọng cũng lạc hẳn đi.

–“Cậu hai...cậu...đeo...đeo...cho tui với...”

Cậu ngại hay sao ấy, tai cậu đỏ rực, cậu ấp úng bảo chị tự đeo đi, thích tay nào đeo tay đó. Trâm bĩu môi nhưng chẳng thềm chấp cậu luôn, Trâm tự đeo vào cổ tay phải của mình. Đeo xong lâu rồi mà cứ ngẩn ngơ ngắm mãi, đẹp quá là đẹp luôn.

Cậu cũng cười, cậu nói màu đỏ rất hợp với Trâm, Trâm đáp thực ra tui thích màu đỏ nhất đấy, đoạn then thùng chạy xuống bếp khoe khoang với các em. Trang Dung được một phen ghen tỵ nổ đom đóm mắt, cu Trí có vẻ không hài lòng, ba chân bốn cẳng chạy lên nhà tìm cậu hai hỏi thăm chỗ khai thác đá.

Cậu cả trốn sau bụi rơm suốt từ sáng tới trưa, thấy cậu hai và Trâm cứ chốc chốc lại lăm lét liếc nhau lòng đau như cắt từng khúc ruột.

Cậu khóc.

Từ khi sinh ra chưa bao giờ cậu khổ sở đến như thế. Cậu chạy về nhà ôm bu Yեն nức na nức nở.

–“Bu ời bu ời là bu...tình hình này tháng sau Trâm của cậu thực sự là của người ta rồi. Nó được ôm Trâm của cậu đó bu, làm thế nào bây giờ? Phải làm sao bây giờ? Bu giúp cậu với bu ời, cậu không chịu đâu, cậu chết mất đó bu. Trâm không là của cậu thì cũng không được là của ai hết. Hay bu nghĩ cách đuổi bu con thằng hai đi biệt xứ đi bu...bu cũng không thích bu thằng hai mà...đi bu...van bu đó...”

17. #16

Bu xốt cậu quặn cả ruột, bu ôm cậu vào lòng dỗ dành an ủi. Bu thở dài bảo rằng đuổi được thì bu đã tổng cổ tụi nó ra khỏi nhà từ lâu rồi ấy chứ. Sống chung với rắn, một bước cũng phải tính toán cẩn thận, xềnh một li là đi một dặm cậu à.

-“Cậu hiểu rồi bu...bây giờ thì cậu đã hiểu, thực ra bu thằng Lâm xúi cậu giấu chín trăm quan tiền đó bu, nhưng cậu không biết bên dưới có hình nộm đâu, cậu bị con cáo già đó lừa bu ạ. Tội nghiệp bu Yên phải chịu tội thay cậu...cậu thương bu lắm...hay cậu méc thầy nhé...đòi lại công bằng cho bu...bu nhé...”

Bà cả tức tím mặt tím mày, dám lợi dụng cả một đứa nhóc, bà hai lần này quả thật đi quá xa rồi. Bà cố nén giận giữ cậu cả ở lại, khuyên nhủ cậu không có chứng cứ thì không được làm liều, bà dịu dàng chải tóc cho cậu rồi nín thở.

-“Cậu Hưng của bu đẹp trai quá nha, cậu nghe bu, cậu lấy cô Cẩm Chi, lại cộng thêm có ông ngoại hỗ trợ, rồi tương lai cậu sẽ rộng mở. Cậu chịu khó học thành tài, vài năm nữa đỗ đạt cao được làm quan to, được phân đất, tới lúc đó cậu đón cả nhà xuống phố huyện, bỏ mặc bu con nhà thằng hai ở xó này thôi.”

-“Cậu muốn đón cả Trâm nữa, được không bu?”

-“Được, cậu có quyền có thể, cậu đón ai cũng được.”

Bà cả đáp qua loa lấy lệ chứ bà thích cậu chỉ lấy một vợ thôi. Cậu còn nhỏ, tính tình còn trẻ con, mấy bữa nữa rước tiểu thư Cẩm Chi về bà tin cậu sẽ chóng quên Trâm thôi. Đến phú ông nói thương bà, yêu sống yêu chết, vậy mà vẫn có thể thu nạp thêm bà hai đó.

Đàn ông ấy à, trái tim họ, nhiều ngăn lắm.

Cậu cả nguôi nguôi liền huyết sáo vang rồi hớn hỏ chạy ra ngoài đồng chơi, con Bưởi từ đâu lao tới ôm bà nín thở rú rê bà ra ngoài vườn hóng mát. Bà chán nản bảo bà mệt, Bưởi đi một mình đi, Bưởi vẫn không chịu bỏ cuộc, cái miệng chu choa rõ dẹo.

-“Hoa mạn nở trắng cả một góc trời rồi đó bà à, gió thổi thơm nức luôn ý, bà thích hoa mạn lắm mà, bà ra đó rồi con đẩy xích đu cho bà nha.”

Bà mỉm cười véo má nó, nó giúp bà vấn tóc rồi dắt bà ra vườn. Cái con lật lọng dễ sợ, nó bảo nó giúp bà đẩy xích đu, mà bà vừa mới ngồi xuống nó đã kêu đau bụng rồi chạy biến. Cả thằng Quát phía xa xa cũng cong mong lúi mắt, hai đứa dắt tay nhau trốn sau hòn non bộ rình rập phú ông phú bà.

Phú ông đang ngồi viết chữ ở cái bàn phía Nam, thằng Quát nó rõ hơn ai hết, cả chục hôm rồi phú ông cứ ra đây chẳng phải để luyện chữ gì đâu, mà ra đợi bà cả thôi. Cái vườn này là ông xây cho bà, cất công sưu tập nhập đủ các giống mạn từ khắp nơi khắp chốn về, tự tay ông vun bón chăm sóc kỳ công lắm.

Mùa hoa nào bà cả cũng ở miết trong vườn từ chiều tới tối, chỉ có mùa hoa này bà còn giận, nên mãi hôm nay bà mới thềm ra. Chắc bà giận vì ông gọi bà hai lên hầu, nhưng chắc bà cũng không biết, bà hai chỉ được bóp chân và trò chuyện với ông thôi chứ không mần chi cả.

Phú ông nhớ bà cả lắm rồi đó, lo đám hỏi cho cậu hai xong xuôi ông cũng không hề ở lại đánh chè chén mà đã vội vã về. Chỉ cần bà cả chịu nhún mình một chút, nhất định mọi việc sẽ đâu vào đấy thôi. Khổ nỗi bà cứng đầu lắm, con Bưởi thằng Quát mong mãi mà bà không hề nhúc nhích, bà chỉ ngồi lặng lẽ ở cái xích đu, thần thơ ngẫm những đoá mạn nở bung rực rỡ.

Những cánh hoa mạn mong manh dập dềnh theo gió, vẻ trắng muốt tinh khiết ấy khiến bà say mê. Vẻ xuân sắc rực rỡ của bà lại khiến ông điêu đứng. Bà mặc chiếc yếm màu xanh lá cây, để lộ tấm lưng ong ngọc ngà thiêu cháy tim gan ông. Rõ là ông ngấm bà ngấy ngốc, nhưng mỗi lần bà ngẩng đầu lên ông lại cúi xuống mài mực tỏ vẻ bận rộn lắm.

Thằng Quát ghé tai con Bưởi thì thầm, nó bảo ông là nền ông, ông có sĩ diện của nền ông, bà không nên quá bướng kéo thua bà hai. Con Bưởi biau môi bênh vực bà cả của nó. Thằng Quát cười hì hì, nó lên lút nhặt đoá hoa rụng gài lên mái tóc đen nhánh của con Bưởi, nó nhìn con Bưởi hồi lâu rồi buột miệng rú rê.

-“Bưởi xinh quá đi mất thôi, hay là anh tích đủ ba chục quan tiền rồi anh xin bà cả ban Bưởi cho anh nhé!”

-“Quên đi, cả đời em chỉ ở với bà cả thôi.”

-“Ồ nhưng Bưởi phải lấy chồng chứ, không thì thành gái già đó!”

Quất trêu, Bưởi đỏ bừng kêu em chả thèm. Hai đứa hí ha hí húi chọc nhau inh ỏi, phú ông phú bà thì vẫn mỗi người một nơi chẳng ai thèm để ý tới ai. Chỉ biết, tối đó lúc Quất dọn đồ cho ông chẳng thấy chữ nghĩa gì cả, toàn hình vẽ bà cả không à. Trong khi đó Bưởi ở buồng bên dưới lại nghe bà thở dài thườn thượt, bà tủi thân bảo ông chán bà thật rồi, bà hở hang như vậy mà cũng chẳng quyến rũ được ông.

Lẽ nào bà già rồi?

Bà trần trọc mãi chẳng ngủ được nên dậy đi dạo linh tinh. Bà cứ lang thang men theo ánh trăng, hết vào vườn hoa lại ra suối tắm bộ, mãi tới canh tư về tới sân nhà thì nghe con Thuận đập cửa rầm rầm, giọng nó như sắp khóc tới nơi rồi ấy.

-“Bà ơi...bà cả ơi bà mau dậy đi...có chuyện không hay rồi...ban tối cậu cả và cậu hai rủ nhau lên núi song đầu...”

Phú bà giật bắn cả người, bà vội vàng gọi nó tới hỏi han tình hình cậu Hưng. Cũng may các cụ phù hộ, cậu bình an vô sự, bà vừa thở phào nhẹ nhõm thì lại nghe con bé ghen ngào.

-“Nhưng mà...nhưng mà cậu hai hình như bị rơi xuống vách núi, bao nhiêu người đi tìm mà giờ vẫn chưa thấy xác...bà hai đang làm um lên rồi bà ạ...bà hai nói sức cậu cả yếu ớt chẳng thể đẩy được cậu hai...chỉ e có người đứng sau toàn bộ chuyện này...phú ông đang cho điều tra xem đêm nay những ai không có ở trong phòng...phen này lành ít dữ nhiều rồi bà ơi...sợ...sợ...cậu hai mệnh hệ gì...thì bà...bà...”

18. #17

Bà cả còn chưa hết sốc thì thằng Mía ở đầu thổ hồng học lao tới bẩm bà phú ông cho mời. Bà tất tả chạy theo nó, trời vẫn còn nhá nhem tối nhưng cả đại gia đình từ phú ông, bà hai, cậu cả tới kẻ hầu người hạ đã tập trung hết ở đại sảnh lớn rồi.

Mọi nghi vấn đều tập trung vào cậu cả, cậu ôm chân thầy meo máo xin được minh xét, cậu không hề hện cậu hai song đầu gì hết, ban tối cậu đi đánh khăng cùng thằng Quất, thằng Lộc và mấy đứa xóm trên, rất nhiều người có thể làm chứng.

Quả thực khi phú ông cho gọi thì bọn nhóc đều gật đầu thừa nhận đúng là cậu ở chỗ tụi nó. Lòng bà cả như trút được tảng đá nặng, trong khi đó bà hai tiếp tục khóc lóc inh ỏi.

-“Sao có thể? Rõ ràng lúc xế chiều cậu hai nhận được thư của cậu cả xong mới lên núi mà...cậu hai ơi...cậu ở đâu? Cậu sống khôn chết thiêng cậu phù trợ cho bu tìm ra người hại cậu với cậu ơi...”

Bà kêu la thống thiết, phú ông bực bội giật lấy mẫu giấy từ tay bà hai, nét chữ đẹp như này, thanh thoát uyển chuyển, trình độ cậu cả đã làm sao đạt tới? Ngay cả phú ông cũng chẳng thể viết được như thế. Cả cái nhà này, trừ bu cậu Hưng, nào còn ai có thể tài hoa như vậy?

-“Bưởi, đêm nay bà cả có trong phòng không?”

Ông gần giọng hỏi, Bưởi giật bắn cả mình, Bưởi ngốc nên không ý thức được sự việc rất quan trọng, nó thật thà đáp bà không ngủ được nên đi dạo ông ạ. Bà hai ngã vật ra đất rên rỉ, bà cả giận tím mặt mày, cơn tức bà hai dồn nén bao nhiêu ngày qua bỗng bùng bộc phát, bà không kiềm được lao xuống giật tóc rồi thẳng tay tát bà hai ba cái liên tiếp.

-“Chị đánh hay lắm, chị đánh nữa đi, chị đánh chết em luôn đi, cậu Lâm đi rồi, em cũng chẳng thiết sống nữa.”

Một bà ngậm ngùi cam chịu số phận, một bà đang điên máu nên ra tay càng ngoan độc. Phú ông bực bội nhảy vào lôi bà cả ra răn đe.

-“Bu cậu Hưng có thôi ngay đi không? Lần này bu nó quá trốn rồi đó, bu nó xót con bu nó thôi à? Con của người khác bu nó không xót sao? Rừng núi hiểm trở lại nhiều thú dữ bu nó đẩy cậu như thế giờ biết tìm cậu ở đâu? Có phải bao nhiêu năm qua tôi nuông quá nên bu nó nhờn phải không?”

-“Thầy nó nghe em...em không hại ai cả...đêm nay em chỉ đi dạo thôi...em không lên núi...là nó...là con yêu nghiệt đó...nó bắt chước chữ em...chỉ có thể là nó...ngày xưa chính em là người dạy nó viết chữ...thầy nó tin em đi...”

Một bà uất ức giải thích, một bà sụt sịt phủ định.

-“Sao tiểu thư lại nữ nói vậy? Em thân phận thấp hèn đến đọc còn bập bõm chữ được chữ mất nữa là viết, nét chữ rồng bay phượng múa như thế đâu đến lượt em? Mà cứ coi như là em đi, thì con là do em dứt ruột đẻ ra, em hại cậu thì em được gì?”

Chẳng những phú ông thấy có lý mà đến bà cả cũng bị lung lay. Đúng, đợt đó phú ông bắt buộc phải nạp thêm vợ là vì công bà hai sinh cậu Lâm. Tuy bà ghét thằng bé, ghét cay ghét đắng nhưng nói công tâm thì nó tài giỏi, nó toàn hưởng gen của phú ông hay sao ấy, thông minh tháo vát hơn người, có nó đời bu nó mới bớt nhọc, tính ra nó mà mệnh hệ gì thì người khổ nhất chẳng phải bà hai hay sao?

Có lẽ già trẻ lớn bé cũng cùng suy nghĩ, tất cả đều nhìn về phía bà Đinh Phi Yến bằng ánh mắt ái ngại. Việc nội bộ trong nhà nhưng không hiểu sao kinh động tới hãn cai tổng, ông ta dắt theo năm sáu tên lính đòi tới bắt nghi phạm, lệnh rằng qua một tuần nếu không tìm được cậu Lâm sẽ đem xuống phủ huyện cho quan lớn xét xử.

Bà cả nghe thất kinh, bà thà chết chứ không đi theo tên cai tổng đó. Đến bước đường cùng e rằng chỉ có thể đánh liều, bà rầm rứt kêu oan rồi đập đầu vào trụ nhà ngất lịm. Bà hai nghiêng răng ken két, đập nhẹ thế thì ăn thua quái gì, có mỗi cái trò giả ngất lần nào cũng dùng, ấy vậy mà lần nào phú ông cũng mắc mưu.

-“Mời cai tổng về cho, là chuyện nhà tôi, tôi tự xử được. Nếu thực sự không tìm thấy cậu Lâm, tôi sẽ đích thân mang bà cả xuống huyện, không cần nhờ cha con thằng nào hết.”

Năm xưa cai tổng, phú ông và bao nhiêu trai tráng cơm nắm xôi nắm xếp hàng dài ở ngoài cổng nhà quan nhất phẩm, chỉ mong được lọt vào mắt xanh của tiểu thư Đinh Phi Yến, chuyện này ai mà không biết? Tình địch gặp nhau, bao nhiêu năm vẫn cay cú như vậy. Cai tổng điên lắm nhưng phú ông có máu mặt trong khu nên chẳng làm gì được, phú ông thì đã vội bồng bà cả về phòng mình, một sợi tóc của Yến nhà ông, ông cũng không muốn cho tên mặt dày đó được chiêm ngưỡng.

Phú bà nằm gọn trong lòng phú ông mới biết đã nhờ ông đến nhường nào. Phú ông cũng siết chặt bà, triu mến gạt mồ hôi mắt ướt nhòe rồi nhẹ nhàng day day chỗ trán sưng, giọng ông buồn buồn.

-“Ba mươi ba xuân xanh rồi mà sao vẫn ngang ngạnh thế? Bu nó bảo tôi phải làm sao đây? Đến một ngày tôi không thể bênh vực được bu nó nữa, thì phải làm thế nào? Sẽ phải xa nhau đó, bu nó biết không? Bu nó nữ xa tôi à? Bu nó không thể sống an phận hơn được hay sao?”

Phú ông ôm vợ cả một lát thì đặt bà nằm xuống chiếc võng cạnh cửa sổ, cẩn thận đắp chiếc mềm mỏng rồi ra ngoài sai thằng Quát gọi thêm chục đứa nữa theo ông lên núi tiếp tục kiểm cậu hai. Phú bà ở bên trong đưa mắt nhìn theo bóng phú ông khuất dần, bỗng đứng khoé mắt nhòa đi.

Ngẫm lại thấy chính mình dại, khi xưa bồng bột không nghe lời thầy bu. Hồi đó thầy bảo để thầy tìm một mối tốt rồi gả Phúc cho nhà người ta, nhưng Phúc cứ khóc mãi, Phúc kêu nhớ tiểu thư, không có tiểu thư không sống được, sống chết đòi đi theo tiểu thư.

Từ lâu Yến đã thân với Phúc lắm, tình như tỷ muội, cho nên dễ bị mũi lòng, đồng ý với Phúc ngay tức khắc à. Trộm nghĩ thôi thì về làng Kim Giang rồi, nhắm trúng anh trai nào khoẻ mạnh gia đình khấm khá thì gả về đó cũng được, sau này mỗi khi khó khăn buồn tủi có chị có em nương tựa nhau.

Sự đời trở trêu, nào ai ngờ cả làng trên xóm dưới, Phúc trèo lên giường ai không trèo, lại trèo đúng lên giường phú ông. Cả làng dưới xóm trên, phú ông rước ai làm vợ hai không rước, lại rước đúng hầu gái của phú bà.

Từ đó cứ hễ có chuyện gì phú ông lại hỏi, bu nó không thể sống an phận hơn được hay sao? Sống an phận? Đanh đá ghê gớm thế nó còn tính bài lật bà, nhu mì hiền thực để nó trèo lên đầu bà ngồi hả?

Cứ nghĩ tới bu con nhà nó máu nóng của bà lại xộc thẳng lên đại não, bà đập chén, bà quăng ấm mà cũng không sao hạ hỏa nổi. Đã điên rồi thì chớ, lại thêm đứa con gái nhà bán bún dấm hùng hổ cầm dao phay xông vào tìm bà tính chuyện. Cái con cũng khỏe, cả con Bưởi con Thuận cũng không giữ nổi nó.

-“Bà cả đầu...bà ra ngay đây cho tui...bà đẩy cậu hai của tui ở núi nào bà mau khai ra...hôm nay bà mà không khai tui thề tui sẽ băm bà nát tươm như băm bèo...”

19. #18

Cả cái làng này, dấm thách thức bà e rằng chỉ có mình Trâm. Con gái con lứa gì mà cứ sồn sồn phát ghê, láo nháo thật. Cũng may khi xưa bà cương quyết đòi lại trăm quan tiền của cậu Hưng chứ không rước con này về làm dâu để mà thờ nó hả?

Bực nổi kể hầu người hạ trong nhà theo ông lên núi hết nên bà đành phải đích thân dạy dỗ. Bà lệnh con Bưởi con Thuận buông cô Trâm ra, đoạn nhàn nhật bảo.

-“Bà đây...có giỏi vào đây băm, mảy thử động vào một sợi lông của bà xem tối nay ông có sang lột da bu con nhà mảy không?”

Giọng bà đầy thách thức, vẻ mặt bà cũng kiêu hãnh chẳng kém. Ấy vậy mà lại chọc đúng điểm yếu của đối phương, ban nãy nghe bà hai kêu khóc Trâm lộn hết cả tiết, chọn con dao sắc nhất rồi phi ngay sang chứ nào đã kịp nghĩ gì.

-“Tự vả miệng ba cái rồi biến cho khuất mắt bà.”

Bà quát, Trâm quỳ xuống ngoan ngoãn làm theo lệnh rồi gạt nước mắt lặng lẽ ra ngoài. Bà hai đứng đợi Trâm ở bụi trúc đầu đình, hồ hởi hỏi Trâm đã trả thù cho cậu hai chưa? Trâm buồn buồn lắc đầu, bà bĩu môi dè bĩu tưởng Trâm thương cậu như nào, hoá ra chỉ là chót lưỡi đầu môi, đoạn bà bực bội bỏ về, để lại Trâm ở lại oà khóc nức nở.

Trâm có thể liêu với bà cả, nhưng cu Trí thì sao? Cu Trí còn nhỏ quá, lại là cháu đích tôn của cả gia tộc. Cái Trang thì đang mang bầu, nhất là bu Trâm, bu Trâm cả đời lam lũ vất vả đã đủ tội nghiệp rồi, Trâm đâu còn lựa chọn nào khác?

Cậu cả rình rập ở phía xa xa thấy Trâm tủi thân mà xót hết cả ruột cả gan. Cậu chạy qua chợ mua năm mười đồng bánh đúc cho Trâm mà Trâm cũng chẳng thèm ăn, Trâm lạnh nhạt làm cậu buồn thiu buồn thiu à.

-“Trâm thương thằng hai rồi à? Tui trắng trẻo đẹp trai thế này sao Trâm không thương mà lại đi thương cái thằng cao to đen hôi như thế?”

-“Cậu hai không hôi. Cậu hai rất thơm. Cậu hai cũng không đen, da cậu ấy màu đồng rất khỏe mạnh.”

Trâm gào ầm cả lên, cậu cả nhún nhường vỗ vai Trâm an ủi. Cậu ngồi với Trâm mãi đến lúc thằng Quát đi núi với thầy cậu về, nó báo cáo tình hình rằng vẫn chưa tìm được cậu hai. Trâm chán đời quá, nhảy bùm xuống ao, cậu ngồi ngẩn ngơ nhìn Trâm quăng từng cụm bèo lên bờ tự dưng râu rĩ dễ sợ, cậu rủ thằng hai lên núi song đầu hồi nào chứ? Cái thằng, hay nó mộng du? Lại còn có thư của bu Yến viết, buồn cười thật đấy!

Mà từ đã...thư của bu cậu...song đầu...hình như cậu nhớ ra cái gì đó thì phải? A đúng rồi, đúng chuyện đó rồi, sao cậu có thể quên? Mất cậu sáng rực, ba chân bốn cẳng cậu lao về nhà, về tới cổng đã nghe thấy bu cãi nhau chí chóe.

-“Thôi thôi bu nó đừng ngang nữa, bu nó đẩy cậu Lâm ở núi nào thì bu nó nói ra giùm tôi với, chứ rùng núi mênh mông tìm cả ngày vẫn không thấy tung tích cậu.”

-“Em đã bảo em không đẩy cậu mà, thầy nó không tin thì thầy nó giải em lên quan huyện luôn đi, khỏi nhiều lời.”

-“Bu nó cấm cãi nhé, nét chữ của bu nó tôi chỉ cần liếc qua là biết. Cũng như bu nó ấy, năm đó đi trẩy hội xuân trong hàng vạn người tôi nhìn thoáng qua cũng biết bu nó đứng ở chỗ nào rồi.”

Phú ông vừa dứt lời thì cậu Hưng lao vào ngập ngừng trình bày.

-“Đúng rồi bu Yên ơi...bức thư đó là bu viết đó...chắc bu quên rồi...hai năm trước ý...đúng dịp Tết Nguyên Đán cậu nhờ bu viết thư rủ thằng hai lên núi song đấu...nhưng không phải đánh nhau đâu...cậu chỉ định rủ nó thi xem ai chặt được cây nêu cao hơn thôi...nhưng mãi không thấy nó tới...mà cậu đói bụng quá nên đợi được nửa canh giờ cậu liền chạy về nhà ăn bánh chưng...xong cậu cũng quên khuấy đi mất...”

Phú bà ngậy cả người, có chuyện đó thật hả? Sao bà chẳng có ấn tượng gì nhỉ? Cần bản cứ thỉnh thoảng cậu lại chạy tới nũng nịu nhờ bà viết cái này cái kia, bao nhiêu thứ trên đời nhớ sao nổi? Bà cẩn thận xem lại bức thư một lần nữa, phú ông đúng, cậu cả cũng đúng, đúng là chữ bà thật. Nhưng thế thì càng tốt chứ sao, chẳng phải mọi chuyện rõ rồi còn gì?

-“Đấy nhá, giờ thì thầy nó sáng mắt ra chưa? Thư này cậu gửi từ hai năm trước cơ mà, liên quan gì tới việc mất tích của cậu hai?”

-“Thế đêm qua bu nó đi đâu? Nửa đêm nửa hôm đàn bà con gái dạo dạo cái gì?”

Phú ông gần giọng, phú bà cũng hét to không kém.

-“Em đi đâu kệ em, thầy nó có người làm ấm giường rồi thì hiểu làm sao được cảm giác của em? Vậy mà khi xưa hứa này hứa nọ, toàn hứa xuông. Biết thế lúc đó em gả xử cho con trai quan thái phó còn hơn.”

-“Á à...tôi bắt quả tang bu nó còn thương thầm thằng cha đó nhé...không ra cái thể thống phép tắc gì cả...”

-“Ủ...thương đấy...còn thương đấy thì sao nào?”

Bà cả giận lấy bỏ vào trong buồng, phú ông mặt đen kìn kịt bám theo, đóng cửa đánh sầm một cái rồi ôm bà quảng lên chiếc chõng tre, ra sức thổi thổi vào tai. Phú bà ban đầu vẫn còn mạnh miệng đũa chổng ra ngoài nhưng sau dần ông càng thổi thì bà càng run, cộng thêm cái tay hư hốn lách trên luồn dưới hại bà cả người mềm nhũn vô lực.

-“Ghét thầy nó!”

-“Bu nó tưởng tôi quý bu nó chắc? Cái loại yêu nghiệt...ăn gì mà lúc nào cũng thơm nức luôn à...”

Có người thật lòng mắng yêu, có người bên lên thẹn thùng, khê thơm lên chớp mũi ai đó. Người được thơm sướng râm ran cả lòng, hành động càng thêm mãnh liệt, hại người bên dưới tim gan tan chảy.

Ôm nhau cả chiều, quấn nhau cả tối, con Bưởi mời ra ăn cơm mà ông bà cũng chẳng thèm, bỏ bữa luôn. Mãi tới rạng sáng ông mới chịu chỉnh đốn áo quần để sai người gọi bà hai lên hỏi chuyện. Bà hai lúc tới thấy cảnh bà cả e ấp trong lòng phú ông đã sôi hết cả máu rồi, lại nghe phú ông tra khảo đến lạnh lòng.

-“Thư hẹn song đấu viết từ hai năm trước, loại giấy này giờ cũng không còn bán nữa. Sao bu cậu Lâm lại đem ra để đổ tội cho bu cậu Hưng? Rốt cuộc là cậu Lâm đang ở đâu?”

20. #19

Bà hai thoáng giật mình, nhưng chỉ rất nhanh thôi, bà mau chóng lấy lại được phong độ. Bà khóc lóc thống khổ, bà gào thét kêu oan, bà bảo rằng nào bà có biết, tự dưng cậu hai mất tích, bà kiểm hoài kiểm chán

không thấy, thấy mỗi mẩu giấy này thì tưởng cậu cả rủ cậu hai lên núi song đầu, bà lo lắng quá nên chạy tới bấm báo phú ông.

Thì ra chỉ là chút bông bột nhất thời, phú ông nghe bà hai vật vã thảm thương nửa canh giờ thì cũng xuôi xuôi. Dẫu sao cậu Lâm cũng do bà mang nặng đẻ đau chín tháng mười ngày, bà không xót cậu thì ai xót cậu nữa?

Có lẽ lúc đó rồi quá thành ra hiểu nhầm bà cả, thôi giờ mọi chuyện đâu ra đấy thì cho qua vậy. Bà cả nhếch mép cười khẩy, ôi chao ôi, người tính nào đã bao giờ bằng trời tính? Mặc bà hai đang quỳ dưới đất, bà chu môi phụng phịu làm nũng, tay còn không ngừng cù cù chọc chọc.

Phú ông bị nhột cười phá lên, miệng mắng bu nó hư đốn nhưng ánh mắt trĩu mến lắm. Việc không liên quan tới bà cả nữa nên ông cũng chẳng bận mà đi tìm con như trước. Cậu hai là cốt nhục của ông thì ông phải có trách nhiệm với cậu, sai vài người tiếp tục lên núi tìm cậu. Tuy nhiên ông là người phàm, tình cảm phân định, yêu mẹ như nào cũng con đó, cậu cả mới là trưởng nam của nhà họ Phạm, mới là cục vàng cục ngọc của ông.

Cậu hai, suy cho cùng cũng chỉ là con của bà hai.

Bà hai, suy cho cùng cũng chỉ là một đêm quá chén.

Bà hai cay đắng lủi thủi về túp lều tranh. Xưa kia là bà nhắm trúng phú ông trước mà, phú ông từ đầu cũng có tình ý với bà. Còn tiểu thư, chẳng phải tiểu thư thích con trai quan thái phó hay sao? Vì đâu lại đổi ý nhanh đến thế? Chẳng phải do ghen ăn tức ở, kèn cựa với bà sao? Coi tiểu thư như chị em tốt, vậy mà tiểu thư nở lòng nào dỗi cho bà cả gáo nước lạnh?

Mấy chục năm trời, bà ôm mối hận trong lòng, ăn không ngon ngủ chẳng yên. Đêm nào bà cũng mơ thấy phú ông nói thương bà, say đắm bà, để đến lúc tỉnh giấc, nhìn căn phòng lụp xụp bà chỉ còn biết ôm gối khóc.

Bà tủi, con dâu tương lai của bà cũng tủi không kém. Ra ngô bị chửi đàng ngô, xuống chợ bị đuổi đàng chợ, họ thì thụt dè bủ Trâm sát khí cao, cậu hai bao nhiêu năm tuần tú khoẻ mạnh, ấy vậy mà vừa mới ăn hỏi Trâm đã bị vận xui. Họ ngoa độc rửa Trâm là đồ gái sát phu, bu Trâm thương con quặn thắt ruột gan, vừa nấu cơm vừa gạt nước mắt.

-“Bu sao vậy?”

-“Bu không sao, do khói bếp cay quá đấy thôi.”

-“Con vừa sang đem tô bún riêu cho bà hai, bà bảo bà mơ thấy các cụ báo mộng cho bà chỗ cậu hai bị rơi xuống, ở cách rừng năm đúng một trăm bước chân về phía Nam bu ạ...hay là con thử đi tìm cậu thêm một lần nữa nha bu!”

Trâm hồn nhiên xin phép, bu gạt đầu đại, bu gói cho Trâm một giỏ bánh lá, dặn dò Trâm đi cẩn thận, nhớ về trước lúc mặt trời lặn kẻo bị thú dữ tấn công. Trâm vâng vâng dạ dạ, đoạn hớn hỏ chạy lên núi.

Trâm đi đúng theo lời bà hai dặn, nhưng đến đúng chỗ đó thì chỉ thấy một bụi hoa cúc, lòng vòng loanh quanh, ngó nghiêng quay trái quay phải cũng chẳng thấy gì cả. Lẽ nào bà hai mơ linh tinh chứ không phải do các cụ báo mộng?

Lẽ nào cậu hai chết thật rồi, bị thú rừng ăn thịt ỷ, xong nó nhai gọn cả xương luôn, thế cho nên tìm mãi cũng không thấy xác. Lũ hung ác, cậu đẹp như vậy mà chúng nó cũng nở ăn ư? Trâm thương cậu đến nhói lòng, Trâm cũng thương cả Trâm nữa.

Còn chưa được làm vợ cậu, còn chưa được cậu ôm, còn chưa kịp để cho cậu thẳng cu tí bi bô. Gì gì gì cái gì cũng chưa hết, Trâm buồn thối ruột thối gan, ngồi thụp xuống khóc lóc sụt sùi. Khóc mãi đến khi trời xế chiều mới phải vấy đứng dậy, định bụng nhổ khóm cúc về trồng, mấy hôm nữa nhà phú ông có phát tang cậu thì còn đem sang viếng.

Cúc mọc trên núi mà buồn cười quá, lỗi nhẹ cái đã lỗi cả gốc lẫn rễ. Hình như không phải cúc tự mọc, là có người cố tình trồng ở đây hay sao ấy? Chắc mới trồng thôi, phía dưới lớp đất là tấm gỗ rất to. Trâm thoáng

giật mình, hồi hộp lật nó lên, khoanh khắc nhìn thấy bóng dáng quen thuộc ngồi dưới hang đá, Trâm sướng đến run người, hò hét toán loạn.

-“Cậu hai...cậu hai ơi...tui nè...Trâm nè...cậu ơi...cậu...cậu có sao không?”

Trâm nhớ cậu ứa nước mắt. Tội nghiệp cậu một thân một mình ở chỗ tối tăm ẩm ướt bao nhiêu ngày trời, nhưng không sao, Trâm sẽ xuống đó với cậu. Mỗi tội hang đá sâu ghê gớm, Trâm lo sợ nhọt nên cẩn thận dọn dờ.

-“Tui mà chết nhớ ghi trên mộ tui là vợ hai đó nha!”

Đoạn, chưa kịp nghe cậu quát không được nhảy Trâm đã liều mình phi xuống. Cao lắm, cũng sợ lắm chứ, nhắm mắt nhắm mũi mà lao thôi à, mặc kệ ngã trúng chỗ nào thì ngã, đầu dám ngờ lại “ngã” ngay vào vòng tay cậu như này đâu.

Nằm gọn trong lòng cậu luôn.

Là cậu cố ý đỡ Trâm đó, là cậu đang bông Trâm nữa, bông kiểu công chúa nhé. Khoanh khắc ấy, đầu óc Trâm quay cuồng, tim tưởng như ngừng đập, cả người có bao nhiêu máu chắt dồn hết lên mặt, một màu đỏ lừ lừ.

-“Ngốc.”

Cậu khê mắng, bị cậu mắng mà lòng Trâm cứ sướng râm ran mới lạ chứ. Rồi tay cậu hơi buông lỏng, Trâm tiêng tiếc nhưng cũng biết ý nhào xuống. Trán cậu nhiều mồ hôi lắm, môi cũng trắng bệch lạ thường, cậu lẳng lặng ngồi xuống chỗ lúc nãy, mi mắt nhắm hờ. Trâm quan sát một hồi mới phát hiện ra cậu bị thương ở chân, vết thương sâu lắm, xung quanh toàn máu khô, cũng may mà cậu biết đắp lá thuốc nên cầm được máu.

Tuy trong hang có nhiều lỗ, ánh sáng mặt trời có thể rọi xuống được nhưng ngoài cái lỗ Trâm vừa nhảy xuống thì các lỗ khác quá nhỏ, căn bản cậu không thể thoát thân từ đây được. Rốt cuộc là ai đẩy cậu? Còn độc ác tới mức lấp ván tròng hoa để che mắt thiên hạ? Ai đẩy cậu rồi còn xếp sẵn cho cậu mấy ổ khoai lang sống, rồi cả một gùi đầy ắp nước nữa?

Lẽ nào người đó chỉ muốn dẫn mặt cậu chứ không thực sự muốn hại cậu? Là cậu cả sao? Hay bà cả? Trong đầu Trâm có nhiều nghi vấn, nhiều thắc mắc lắm, muốn hỏi cậu bằng sạch, chỉ tiếc quay sang cậu đã lịm mất. Người cậu lạnh toát, hình như cậu cảm rồi. Thường ngày cậu vạm vỡ khỏe mạnh, giờ cậu như này, Trâm chẳng quen chút nào. Sống mũi cay xè, Trâm buồn buồn ngồi bệt xuống đối diện với cậu, hai tay bao trọn hai tay cậu, ra sức hà hơi thổi thổi.

Tay cậu ấm lên thì Trâm lại xoa má, xoa chân cho cậu. Trâm cứ thế kiên trì tới tờ mờ sáng hôm sau thì sắc mặt cậu bớt xanh xao. Cậu đỡ rồi, Trâm cũng yên lòng, mà cả một đêm thức trắng nên người ngợp mồi nhừ, hai mí mắt riu lại, gà gà gật gật. Lúc Trâm bừng tỉnh đã thấy đầu mình dựa vào vai cậu rồi, hai tay cũng ôm siết cậu không rời, Trâm ngước lên nhìn cậu, cũng vừa hay bắt gặp ánh mắt cậu đang nhìn Trâm.

Trâm xấu hổ quá đỗi, lí nhí giải thích.

-“Cậu hai đừng có hiểu lầm nhe, tui không phải loại con gái dễ dãi đâu, tại mỗi khi ngủ tui hay có thói quen quần chặt chắn ý, ban này chắc tui tưởng cậu hai là cái chắn của tui đó...”

-“Ừ.”

-“Cũng tại cậu hai nữa mà, cậu hai cứ đẩy tui ra là xong mà.”

Cậu chẳng nói gì cả, Trâm nghĩ nghĩ một hồi, đoạn siết cậu chặt hơn, khê ghé tai cậu bên lên thủ thủ.

-“Từ giờ tui chính thức là người của cậu hai rồi phải không? Chứ cả đêm qua tui ở với cậu, tin này đồn ra thì sau này ai dám lấy tui nữa?”

-“Ai đồn?”

Cậu hỏi, Trâm vênh mặt rõ oai.

-“Tui đồn. Sau khi ra được hang đá tui sẽ thông báo cho cả làng biết, à không, cả thôn luôn. Với cả cậu hỏi tui rùi mà, đằng nào sang tháng tui chả là của cậu?”

-“Ừ.”

-“Vậy nếu đằng nào cũng thế, thì cậu ôm tui trước đi, được không?”

Trâm then thùng mở lời, nhưng cậu là giống động vật máu lạnh, thấy gái đẹp mà chẳng thêm động tâm. Cậu với túi của cậu, lấy ra vài cái lá thuốc vò vò rồi bôi vào chỗ mu bàn tay bị trầy của Trâm.

-“Tui đi tìm cậu từ sáng qua, xong bị gai đâm vào đấy, thương tui không?”

-“Không thương.”

Cậu đáp, cậu hơi cười cười nữa, ghét cậu ghê. Ghét nhưng không dám nói, nói sợ cậu đẩy ra không cho dựa vai nữa. Trâm cũng với vài cái lá, cho vào miệng nhá nhá rồi cẩn thận bóc lớp lá thuốc ở chân cậu ra thay lớp mới. Lúc mò lá trong túi Trâm phát hiện cậu mang theo chiếc khăn tay đính ước Trâm tặng, lòng Trâm như có dòng nước mát chạy qua, ngượng ngượng hỏi cậu.

-“Có khăn sao cậu không dùng? Cậu nói thật đi, cậu sợ khăn bẩn chứ gì?”

Vành tai cậu hơi đỏ, nhưng cậu cương quyết lắc đầu. Trâm láu cá trêu rằng nếu không sợ bẩn thì để Trâm băng vết thương ở chân cho cậu luôn bây giờ. Cậu hai khẽ chau mày, ngay lập tức giặt lại chiếc khăn theo đôi uyên ương từ tay Trâm, giấu nhẹm vào túi áo.

Trâm bị cậu cốc đầu một cái rõ đau, mà Trâm lại cười, cười ngây ngốc luôn.

-“Tui thương cậu hai, cả đời chỉ muốn làm vợ cậu thôi.”

Trâm thổ lộ rõ tình cảm, hồi hộp mong chờ phản ứng của cậu, thế nào cậu lại chỉ chậm rãi bảo đến lúc phải lên rồi. Ừ nhỉ? Phải lên chứ, phải về nhà báo tin mừng cho bu, cho bà hai, cho thôn xóm, để mọi người không chửi Trâm là loại gái khác chồng nữa. Trâm đi cả đêm thế chắc bu lo lắng, nhưng vách đá cheo leo quá, chỉ e Trâm treo không nổi. Có vẻ như cậu hai nhìn ra mối lo ngại của Trâm, cậu nhẹ giọng.

-“Đừng sợ, tui đưa chị lên.”

-“Nhưng chân cậu hai bị đau mà.”

-“Không sao.”

Cậu điềm tĩnh trấn an, nhưng Trâm một mực không chịu.

-“Thui cậu lên trước đi, rồi chạy về nhờ trai làng lên đây cứu tui, nha!”

Lần này người không chịu là cậu, Trâm lại đưa ra phương án khác, bảo cậu ngại nhờ vả thì chỉ cần qua nhà tui nói với bu tui một tiếng, bu Trình sẽ tìm được người, nếu không tìm được thì bu sang thôn bên gọi thẳng Toàn, em rể Trâm tới giúp. Hợp lý như vậy rồi mà cậu vẫn không tán thành, Trâm đưa ra một loạt các phương án khả thi khác, cậu lắc đầu hết, rốt cuộc cậu chỉ kết luận đúng một câu.

-“Chị nặng lắm, chẳng ai công nổi đâu.”

21. #20

Trâm đen mặt, con gái ai mà thích bị chê nặng chứ, chê nặng nghĩa là béo đó. Trâm cũng từng rất tự ti rằng mình không thon thả mảnh khảnh bằng các cô nương trong thôn, nhưng bu Trình giải thích rằng Trâm không phải ngượng, Trâm không béo một chút nào cả, là Trâm đầy đặn hơn người ta thôi. Thế cho nên Trâm mới được nhiều nơi mang trâu cau tới hỏi.

-“Tui nặng nhưng mà nặng mông nặng ngực ý, chứ eo tui cũng nhỏ mà, không tin cậu hai ôm thử mà xem? Ôm thử là biết liền!”

Trâm sợ cậu hai còn chưa hiểu ra vấn đề nên nghiêm túc trình bày, ai chê Trâm xấu thì chê, nhưng trong mắt cậu hai nhất định Trâm phải đẹp. Trai trong thôn vớ được cơ hội này chắc lao tới ôm Trâm tới tấp, chỉ có cậu hai là khác người thôi, cậu mặc kệ Trâm, cậu đeo lại túi lá thuốc chuẩn bị leo lên.

-“Ồ, xong cậu có gọi người tới đây cứu tui không thể?”

-“Không.”

Cậu lạnh lùng đáp, Trâm giật thon thót, hoảng hốt hỏi.

-“Cậu nỡ để tui chết trong hang này à?”

-“Ừ.”

-“Tui còn trẻ còn đẹp vậy mà...tui còn là vợ sắp cưới của cậu nữa...cậu không tiếc chút nào sao?”

-“Không.”

-“Chứ cậu định về xong rước con khác chứ gì? Con Dung phải không? Tui biết thừa cậu thích nó.”

-“Ừ.”

Cậu khẳng định chắc nịch, cội lòng Trâm tan nát. Nước mắt trào ra như mưa, Trâm tủi thân thì tủi thân thật, nhưng Trâm quyết không cam chịu số phận như vậy đâu, Trâm lao tới phía cậu hai, vội vàng nhảy lên lưng cậu, vòng tay qua ôm cổ cậu thì thầm.

-“Tui đổi ý rồi, cho tui lên với cậu.”

Cậu hơi cười, tất nhiên là Trâm không nhìn thấy vẻ mặt của cậu rồi. Trâm chỉ đang rất tức cậu thôi, tức cậu vô tình với Trâm, tức cậu bất công, rõ ràng gặp Trâm trước mà lại thương Dung hơn. Tức tức tức, tức vô cùng nhiều thứ, nhưng cái cảm giác được cậu công, nó lại cứ ngọt ngọt sao sao ấy.

Trâm dụi mặt vào tấm lưng rộng lớn của cậu, ưu tư đắn đo cậu mai sau có rước bà hai bà ba về thì cũng đừng bỏ rơi Trâm, một tháng nhất định phải qua phòng Trâm ba đêm. Nói rồi Trâm then thùng chạm nhẹ môi mình lên gáy cậu, hơi sợ cậu quát, nhưng rốt cuộc cậu chẳng mắng mỗ gì cả, cậu chỉ hơi khựng lại, mãi sau mới tiếp tục leo.

Lúc lên tới nơi vết thương ở chân cậu ứa máu đỏ rực, mặt cậu xanh xao hại Trâm hết bực cậu luôn, xót xa dìu cậu ra suối rửa ráy với đắp thuốc lại. Từ đây xuống tới chân núi chắc phải một canh giờ, Trâm với cậu đều vừa đói vừa mệt nên khó xuất phát luôn được, Trâm để cậu ngồi nghỉ dưới gốc thông gần đó rồi một mình chạy đi tìm đồ ăn.

Chỗ bánh lá hôm qua u gói bị thiu rồi, Trâm đi lang thang hồi lâu mới lượm được ổ sáu quả trứng gà rừng, hớn ha hớn hở đem về định nướng mà xong mãi chẳng mời được lửa. Trâm ngoảnh lại nhìn cậu hai, tiu ngiu phân bua.

-“Không phải tại tui vụng, tui không vụng, tại mấy cái lá khó bén lửa.”

Cậu hai ngồi phía xa xa nheo mắt nhìn khuôn mặt lấm lém của Trâm, đoạn cậu chậm rãi đứng dậy đi ra mạn xa xa gom ít lá khô và cỏ cây đem về. Trâm không biết cây đó là cây gì, chỉ biết vừa quăng vào nó đã cháy bùng lên rồi, còn đượm hơn cả rơm nữa. Chẳng mấy chốc trứng đã chín, Trâm hí hửng định nhón một quả thì bị cậu cản.

-“Nóng.”

Cậu nhắc, rồi cậu tự mình khều ra bóc cho Trâm. Trâm nhận quả trứng mà cay cay nơi sống mũi, cậu không biết chứ da tay Trâm đã đạt tới trình độ bắc nồi cám lợn mà không cần giẻ lót rồi. Ở nhà thì thoáng đợt gà mái ấp Trâm cũng thó mấy quả rồi nướng trứng cho các em, tụi thằng Trí con Trang, kể cả thằng Toàn em rể cứ ngồi xếp hàng đợi Trâm bóc cho tụi nó.

Trâm là chị cả, chăm sóc lũ nhóc là chuyện hiển nhiên. Nhìn tụi nó ăn ngon miệng, khi ấy Trâm hạnh phúc, nhưng ngày hôm nay, Trâm còn hạnh phúc gấp trăm gần vạn, lần đầu tiên kể từ khi thấy mất, có người bóc trứng cho Trâm.

Ngon lắm.

Thơm lắm, ngọt ngọt nữa. Gió thổi hương hoa rừng ngào ngạt, chim chóc ríu rít ngân vang, lòng Trâm cũng rạo rực rộn ràng chẳng kém, Trâm thích cậu hai nhiều nhiều, mỗi ngày lại thích cậu thêm một chút. Trâm dụ cậu nói cho Trâm biết người hại cậu, để Trâm trả thù hộ, cậu thật thà đáp khi đó cậu đi hái lá thuốc về thì trời nhá nhem tối rồi, cậu lại bị đẩy từ đằng sau nên không nhìn rõ mặt kẻ gian.

-“Tui khóc đó, khóc sưng húp cả mắt luôn, tui lo cho cậu.”

-“Ừ.”

-“Mai sau tui bị mất tích cậu có khóc không? Có đi tìm tui không?”

-“Không.”

-“Nhưng nhờ tui để cu tí cho cậu xong nó nhớ bu thì sao? Cậu không thương tui thì cũng phải thương con chứ! Cậu nhớ đi tìm tui đấy nha, vì con ý!”

-“Để xem xét.”

Cậu với Trâm cứ người mè nheo đủ kiểu, người đắp cục lố, lững thà lững thững cũng về tới thôn. Bé Dung phát hiện ra đầu tiên, Dung chỉ cho Trí, hai đứa ngồi trên cây dừa í a í ới xuống bên dưới. Bu Trâm thở phào nhẹ nhõm, còn đang định sắp đồ đi tìm Trâm, giờ thì may quá rồi. Cậu cả hay tin cũng lôi người làm háo hức ba chân bốn cẳng chạy tới nhào vào lòng Trâm sụt sà sụt sịt.

-“Trâm về rồi à...tốt quá...tốt quá rồi...tui lo muốn xỉu mất...”

Trâm hoảng hốt đẩy cậu ra, nép sau lưng cậu hai phân trần.

-“Cậu đừng thế, tui...tui là người của cậu hai rồi...đêm qua tui và cậu hai...”

Lời Trâm như chiếc búa nặng giáng mạnh xuống đầu cậu, tim cậu buốt, cậu giận dữ sai chục đứa lao vào tóm sống cậu hai. Thằng nhãi nhép, đen hôi xấu xí mà dám chài Trâm của cậu, cậu hận. Hôm nay cậu phải chứng minh cho Trâm thấy nó cũng chẳng tốt đẹp gì cả.

-“Để cậu ôm Trâm một cái, cậu cho mày một trăm quan tiền.”

Một trăm quan, thằng hai có bán nắm cả năm e rằng cũng chẳng dành được ngần ấy, vậy mà mặt nó không biến sắc. Cậu điên, cậu lựa viên đá sắc nhọn ven đường, cậu quay lại nạt Trâm.

-“Giờ Trâm ôm tui hay để tui đập vỡ đầu thằng này?”

22. #21

Cậu cả như điên ấy, tính tình trẻ con bốc đồng suốt ngày thích gây chuyện, Trâm ghét cậu cả, cậu hai chịu khuất phục cậu thì chịu chứ Trâm còn lâu nhé. Trâm nhắc một viên đá khác, to gấp đôi viên cậu cả, vênh mặt thách thức.

-“Cậu đập cậu hai một phát, tui tự đập tui hai phát.”

Con trai cưng của phú ông, Trâm đâu dám làm gì cậu, nhưng Trâm kiên quyết không nhượng bộ, cùng lắm thì hôm nay Trâm với cậu hai cùng sứt đầu mẻ trán chứ gì. Biết đâu hành động của Trâm lại khiến cậu hai cảm động, rồi cậu thương Trâm hơn, xong cậu ôm Trâm, cậu đắp lá thuốc cho Trâm.

Ôi trời đất tình cảm quá nha, Trâm cứ tưởng tượng lại hí hửng hết cả người. Trong khi đó cậu cả ruột gan náo nê, cậu cả cầm phần quảng viên đá vào bụi rậm, ủ rũ quay người chạy, cậu không rõ cậu cần chạy đi đâu nữa, chỉ biết về tới đầu đình đã đâm sầm vào bà hai.

Bà Phúc nghe tin cậu hai thoát nạn thì mừng lắm, dù để sẵn khoai và nước rồi nhưng mấy ngày hôm nay bà vẫn lo ngay ngáy. Sợ tai mắt của bà cả nên bà chẳng dám khinh xuất, đành phải dụ Trâm là bà được báo mộng, may sao con này nó cũng không dần như bà tưởng, cũng tìm được cậu.

Lần này kể cũng thiệt thòi cho cậu, tội nghiệp cậu. Bà tự hứa với lòng mình từ giờ sẽ không làm điều gì có lỗi với cậu nữa, chỉ là, không ngờ gặp cậu cả rầu rĩ lòng bà lại tê tái.

-“Tránh đường...bà tránh ra...bà và thằng hai...một lũ súc sinh khốn nạn...cút cho khuất mắt cậu...”

-“Cậu bình tĩnh, chỉ là một con nhỏ thôi mà? Cậu thích ôm nó tới vậy tôi sẽ giúp.”

Bà Phúc nhỏ nhẹ mở lời, cậu Hưng đập bà mấy phát liền, cậu kêu không tin bà, bà dừng hòng lừa cậu rồi đổ tội cho bu cậu như lần trước. Lời cậu sắc bén quá, tim bà nhói. Bà gạt nước mắt, cố gắng giữ vai cậu giải thích về kế hoạch sắp tới. Cậu kiên nhẫn nghe bà, có chút hứng khởi, có chút ngập ngừng run rẩy.

-“Nhưng...như thế là xấu...bu Yến bảo nam nhân đại trượng phu không được làm trò mèo...tui...tui sợ...”

-“Cậu không phải sợ gì cả. Cậu là con phú ông, là cháu ngoại quan lớn, cả cái thôn này cậu là to nhất, cậu nói một là một, cậu nói hai cũng không ai dám cãi một.”

-“Thật...thật...vậy sao?”

-“Thật. Sau này cậu đổ bằng vàng, cậu hô mưa gọi gió, quyền sinh quyền sát nằm cả trong tay cậu, chút chuyện nhỏ này có đáng gì đâu?”

Bà hai thủ thủ ngọt ngào, cậu Hưng nghe mát ruột rười rượi. Cậu nhoẻn miệng cười với bà, lòng bà cũng như có dòng nước suối róc rách chảy qua. Cậu càng lớn càng trắng trẻo xinh trai, bụng phê tướng làm quan đó, tướng phú quý, chẳng như cậu hai, thân hình lực lưỡng vạm vỡ khó coi lắm, tướng cậu Lâm chắc tướng bốc than cả đời mất. Không sao cả, sau này cậu cả công thành danh toại, bà sẽ bảo cậu chiếu cố cho cậu Lâm chức thị vệ để đời cậu bớt khổ, bà cũng đỡ áy náy với cậu.

Tất nhiên đó là chuyện của tương lai, theo dự tính của bà. Còn hiện tại, cậu hai bị nợ hai tương lai bám dai như đĩa. Cứ hễ hàng bún vắng khách là nợ lại nhảy phắt sang hàng cậu hóng hớt. Gái cái thôn này ai cũng phải nể nợ, chỉ có gái cứng nhà trưởng thôn là mặt dày thôi, Trâm ngứa mắt với con này dễ sợ.

-“Cô Hoàng Anh mua lá thuốc xong rồi thì về đi chứ?”

Trâm hỏi, tiểu thư Hoàng Anh làm như không nghe thấy, thẹn thùng đề nghị.

-“Tui...tui vụng lắm...hay cậu hai theo tui về nhà bôi thuốc giùm tui...tui trả gấp mười luôn...”

Có người hồi hộp đợi câu trả lời, có người ức muốn học máu, hằm hằm đứng dậy quát lớn.

-“Này nhá, đừng có mà quá đáng nhá. Nói Hoàng Anh nghe tui với cậu hai qua đêm với nhau rồi, ở dưới hang đá hần hoi, không tin hỏi cậu hai mà xem...nhỉ...cậu nhỉ...”

Giọng Trâm oang oang, bà con cô bác trong chợ ngó lại tùm tùm cười, bu Trâm ngượng chín cả người. Con gái nhà người ta giấu đi còn chẳng được, con gái nhà mình bô bô đến đại.

Cậu hai thở dài kéo Trâm ngồi xuống, một tay cậu bịt miệng Trâm một tay khoá chặt hai tay Trâm đang giãy giụa. Trâm diên ghê gớm, nhưng thấy đứa nào đó giận dữ bỏ về thì lòng cũng nguôi nguôi đi nhiều, tiện thể thơm trộm lên tay cậu hai luôn. Cậu bóp má Trâm một cái hơi đau rồi buông Trâm ra, đuổi về cho cậu còn bán hàng.

-“Xi, tui về để gái nó lại tới của cậu à? Cậu khai thật đi, cậu cũng thích cô Hoàng Anh chứ gì, lúc nãy tui thấy mắt cậu hơi sáng sáng đấy!”

-“Ừ.”

Cậu đáp, Trâm tức, người đầu mà đào hoa ghê gớm.

-“Tui với cô Hoàng Anh ai đẹp hơn?”

-“...”

-“Cậu trả lời đi, cậu trả lời thì tui về, không phiền cậu nữa.”

Cậu mãi tính tiền cho khách, chẳng thèm đoái hoài tới Trâm luôn. Trâm cố nhịn tới lúc tan chợ mới nhảy ra chắn trước mặt cậu tra khảo.

-“Cậu thấy cô Hoàng Anh đẹp hơn hả? Nhưng cậu không nói vì sợ tui buồn chứ gì? Ừ...công nhận cô ấy đẹp hơn tui thật...nhưng một phần cũng vì cô ấy có nhiều váy áo đẹp hơn tui đó...có son phấn mua dưới huyện nữa...”

Cậu kể Trâm lắm nhảm, cậu dọn hàng xong thì lấy ra cái lọ nhỏ nhỏ, là thuốc mỡ cậu tự chế từ dầu dừa, sáp ong và bột thảo dược, mùi dịu nhẹ dễ chịu lắm luôn. Cậu khẽ quệt một lớp lên vết trầy ở tay Trâm, đoạn cậu bảo.

-“Tạm thời đừng nhảy xuống ao vớt bèo nữa.”

-“Tui không vớt thì ai vớt? Bu tui bận lắm, cu Trí thì nhỏ xíu, mấy con ừ ừ chết đói mất.”

Trâm hồn nhiên đáp, lúc đó cậu chẳng nói gì cả nên tới xế chiều ra ngõ thấy nằm rỗ bèo đầy ắp Trâm bắt ngờ lắm, nhảy chân sáo hí hửng sang tìm cậu. Khổ nỗi cậu đi hái nấm rồi, ở nhà chỉ có bà hai đang tĩa hoa thối, nhà bà có rất nhiều hoa lạ, bà cho Trâm một bó màu vàng rực rỡ, Trâm sung sướng tạ ơn bà rồi tung tăng chạy lên núi tìm cậu.

Bó hoa trong lòng Trâm toả hương thơm ngát, bước chân Trâm cứ chậm dần, chậm dần, đầu óc Trâm choáng váng mụ mị, rồi Trâm cảm giác cả người mình nhẽ bẫng, trong mơ hồ Trâm thấy cậu cả, cậu kéo Trâm tới căn nhà hoang ven suối. Sao cậu lại đưa Trâm tới đây, Trâm thực sự không rõ nữa?

Sao cậu rứt rề tháo khuy áo của Trâm, Trâm càng không hiểu?

Cậu dịu dàng ôm lấy Trâm, vỗ về Trâm, an ủi Trâm đau một chút thôi, rồi sẽ qua. Cậu siết chặt Trâm hơn, chân tay Trâm bủn rủn, chưa bao giờ Trâm thấy sợ đến vậy, nhưng cả người Trâm mềm nhũn vô lực, sức chống đối cậu, đập cậu, đẩy cậu, cắn bản Trâm không có.

Trâm cảm hận cậu, nước mắt Trâm chảy ngày một nhiều. Cậu nhìn Trâm khóc, lòng cậu nhói, cậu do dự. Tuy nhiên nhớ tới lời bà hai dặn, cậu là con trai phú ông, là cháu quan, chuyện đâu có gì to tát, cậu hít một hơi thật sâu rồi trườn mền hôn miết lên bả vai Trâm.

Cậu thoải thích làm những gì cậu muốn, còn Trâm, lại chẳng thể làm những gì Trâm muốn. Cậu nói đúng, đau, cũng chẳng đáng gì. Vết thương da thịt, một tuần không lành, thì một tháng sẽ lành. Nhưng vết thương lòng, biết bao giờ cho người ngoài?

Một canh giờ qua đi, nụ cười của cậu chưa bao giờ rạng rỡ đến thế. Trâm đau tới ngất lịm, cậu sợ Trâm tỉnh lại sẽ nhớ ra mình, hận mình, nên ba chân bốn cẳng chuồn vội. Hoàng hôn dần buông ánh nét hồng trên gương mặt trắng trẻo tỉnh khô, cuộc đời cậu, đến bây giờ mới được trải nghiệm, thế nào là hạnh phúc!

23. #22

Bà hai thấp thỏm đợi cậu Hưng ở bụi chuối đầu ao, thấy cậu hớn hở lòng bà cũng rộn rạo theo. Cậu giơ ra bộ kim mười hai chiếc, cười toe toét khoe bà.

-“Thành công rồi, tui đã xăm cái mặt đẹp trai của tui lên bả vai Trâm rồi, sau này thằng hai lấy Trâm, ôm Trâm thì ngày nào nó cũng phải nhìn mặt tui.”

-“Hả? Cậu đùa à? Xăm?”

-“Ừ, mấy hôm nữa lên màu rõ nét phải biết, mực này xịn lắm, thầy tui gửi người mua tận trên kinh thành, thầy tui cũng xăm tên bu Yến trên vai mà.”

Cậu cả huyên hoang, bà hai ức nghen. Phần vì lời cậu kể khiến bà phát ghen, phần vì bực bà cả, tối ngày đú đởn với phú ông chẳng chịu dạy con gì cả, trai làng mười ba tuổi lấy vợ đĩnh đạc lắm rồi, đằng này cậu Hưng mười ba tuổi vẫn ngây thơ như con nai tơ. Cậu đưa cho bà một quan tiền, cẩn thận dặn dò.

-“Bà mua ít bánh khúc rồi đem cho Trâm hộ tui với, tội nghiệp Trâm chắc còn đau lắm.”

Bà vâng dạ cho cậu yên tâm, bà cũng ra chợ mua bánh khúc thật, nhưng là mua cho bà ăn thôi. Trâm bị vớt bỏ một mình trên núi, lại trúng mê độc của hoa lạ cộng thêm tay nghề của cậu cả còn non kém nên vai ứa máu rất nhiều, cũng rất đau nữa. Trời nhá nhem tối, xung quanh chỉ có tiếng suối chảy róc rách, Trâm lặng lẽ lau nước mắt, đoạn gắng hết sức lê từng bước xuống núi.

Càng về khuya nhiệt độ càng thấp, chiếc yếm đào mỏng manh không đủ giữ ấm, môi Trâm tái nhợt, gió rít từng cơn ê da buốt thịt. Tiếng gió gào thét, tiếng thú rừng rùng rợn, Trâm bất giác run rẩy, người ngã sầm về phía trước. Trâm tự dặn mình phải kiên cường, không đi được thì bò, nhưng trớ trêu thay, ngay cả bò, cũng chẳng còn sức.

Mi mắt Trâm trĩu nặng, thời khắc Trâm tuyệt vọng nhất, hình như Trâm mơ thấy cậu hai. Cậu quỳ xuống cạnh Trâm, cậu xốc Trâm dậy kê ôm vào lòng, ở bên cậu, thực sự rất ấm áp. Rồi cậu bồng Trâm men theo bìa rừng ra tới con suối gần nhất, cậu rửa đi vết máu khô trên vai Trâm, cẩn thận rắc ít thảo dược tán nhuyễn.

Trâm bị xót, nước mắt ứa, môi Trâm mấp máy.

-“Tui...tui...tui bị thú rừng tấn công...”

Ngay cả trong mơ, Trâm cũng không đủ can đảm để nói ra sự thật. Trâm sợ cậu sẽ ghét Trâm, bỏ mặc Trâm. Chi bằng để cậu hiểu nhầm, chí ít cậu còn thương, chí ít cậu còn lau mồ hôi cho Trâm, khoác cho Trâm áo của cậu.

Có cậu rồi, Trâm không phải gồng mình gắng sức gì nữa.

Có cậu rồi, Trâm cảm giác an tâm lắm, cứ thế thiêm thiếp. Cậu bọc Trâm trong lòng, mãi nửa canh giờ sau mới ôm Trâm về. Khi Trâm tỉnh giấc đã thấy nắng rọi chói chang vào phòng, bu hình như ra chợ, cu Trí ở bên riu rít chuyện trò. Trâm cứ mong mọi chuyện đêm qua chỉ là giấc mơ, mà lời cu Trí, cứ như lưỡi dao nhọn khoét dần khoét mòn tim gan Trâm.

-“Hôm qua Trí chơi đuổi bắt với lũ bạn gặp cậu hai và cậu cả gây nhau, cậu cả khiêu khích cậu hai cái gì mà cả đời sẽ phải nhìn mặt cậu cả, nhưng em cũng không rõ nữa, chỉ nghe loáng thoáng vậy. Xong cậu hai điên, một tay cậu hai tóm gọn cậu cả nhấc lên, tụi em sợ té khói, tưởng đâu cậu định ném cậu cả qua bờ rào, nhưng bà hai xông ra can, mãi cậu hai mới chịu thả cậu cả xuống, rồi cậu lên núi. Xong tối muộn thấy cậu bồng chị về, bu hỏi thì cậu bảo chị bị ngã.”

Lòng Trâm nghen đắng, có vẻ cậu hai biết mọi chuyện rồi, biết từ trước khi gặp Trâm cơ. Nhớ con Xuân vợ thằng Lô đó, thằng trước con Xuân bị thằng xóm trên thơm nhẹ một cái vào má mà thằng Lô đã đánh vợ rồi đuổi nó về nhà mẹ đẻ rồi. Đằng này cậu cả không những ôm, còn hôn Trâm nữa, Trâm làm gì còn mặt mũi nào để đối diện với cậu hai đây?

Chắc cậu kinh tởm Trâm lắm!

Cũng phải, Trâm cũng thấy ghê tởm chính mình. Trâm ra chợ phụ bu, mà chẳng dám bám cậu như trước nữa. Thỉnh thoảng Trâm thấy bọn gái thôn lảng vảng của cậu, trên chợ cậu, nhưng Trâm không xông ra đành hanh đánh đá, chỉ biết tủi thân quay vào trong bếp khóc rầm rứt.

Trưa nắng, bu kêu chóng mặt bu về trước với cu Trí, dặn Trâm trông quán nôt tới lúc nào chợ vẫn vắng người hăng dọn hàng. Trâm ngoan ngoãn vâng lời, thi thoảng múc riêu cho khách lại ngó sang hàng đối diện. Cậu hai hôm nay bán tinh dầu các loại hoa, ban sáng thấy mấy giỏ mà giờ đã hết sạch rồi, cậu giỏi thật đó.

-“Bán tui ba mươi đồng bún.”

Trâm mãi buồn, chẳng để ý cậu đứng sừng sững trước mặt từ bao giờ. Trâm vẫn thế, toàn lén cho cậu gấp đôi riêu của với chả lá lốt. Cậu tính ý đưa sáu mươi đồng nhưng Trâm không nhận, Trâm bao biện hàng ế nên bán rẻ.

-“Chị Trâm...”

Cậu gọi, Trâm giật bắn.

-“Dạ...cậu...”

-“Xế chiều ra bụi chuối đợi tui.”

-“Bụi...bụi chuối nào hả cậu? Chỗ cuối vườn hồng nhà tui ạ?”

Trâm run run hỏi, cậu ừ rồi xách âu bún về, bỏ lại Trâm lo sốt hết cả ruột. Trai gái ra bụi chuối là chỉ có mần nhau thôi. Nhưng cậu hai thì không thể đâu, vậy đang yên đang lành cậu hai rủ ra bụi chuối làm gì chứ? Chả nhẽ...cậu định từ hôn?

Cũng có lý, nếu Trâm là cậu, Trâm cũng chẳng thêm đứa con gái như Trâm. Lòng Trâm trĩu nặng, dọn hàng xong cũng chẳng về mà trốn sau gánh bún nức nở nghẹn ngào, mãi tới khi hai mắt sưng đỏ mới phải vấy đi gặp cậu hai. Dẫu sao Trâm cũng nghĩ thông rồi, Trâm thương cậu là thật lòng, Trâm mong cho cậu những điều tốt đẹp nhất.

Trước đây Trâm cứ tự tin rằng Trâm là đứa nhanh nhẹn tháo vát, rước Trâm về cậu hai sẽ nhẹ gánh, nhưng giờ sự việc khác rồi, Trâm tháo vòng tay nhét vào túi áo cậu, giọng buồn buồn.

-“Chiếc vòng này đắt giá, tui không dám đeo nữa, cậu giữ lại để trao cho vợ hai tương lai. Cậu không cần áy náy với tui làm gì, là tại tui không xứng với cậu nữa.”

24. #23

Trâm tủi thân lắm, cảm giác như có chiếc gai nhọn chấn ngang họng, phải lấy hết dũng khí mới thốt ra được ngần ấy từ. Cậu hai cầm tay Trâm, không phải do Trâm yêu cầu hay mè nheo gì cả, là cậu cứ thế chủ động thôi. Cậu thương Trâm sao? Thương hại ỉ?

Tay cậu to gần gấp rưỡi tay Trâm, thô ráp nhưng ấm áp vô cùng. Tay cậu đặt bên dưới, đỡ tay Trâm bên trên, ngón cái của Trâm và cậu chạm vào nhau, xúc cảm ngọt ngào cứ len lỏi mãi trong tim. Má Trâm ửng hồng, cậu đặt vào lòng bàn tay Trâm lọ thuốc nhỏ nhỏ, đoạn cậu bảo.

-“Nhớ thoa đầy đủ.”

-“Dạ.”

-“Hết lại sang tui đưa cho.”

Cậu cẩn thận dặn dò, rồi cậu quay người, để lại Trâm thẫn thờ hồi lâu, mãi mới hoàn hồn chạy về nhà. Cu Trí đang ngồi ở cái chõng tre ngoài sân chơi, bu Trâm thì vừa hay bưng nồi ngô luộc ra, Trâm nhanh nhẹn đỡ cho bu, bu mặt mày rạng rỡ phần khởi lắm.

-“Ồi chào ôi vừa qua nhà con Trang thằng Toàn, năm nay thôn bên đó được mùa lắm nha, ông bà thông gia cho bao nhiêu ngô là ngô. Trước khi về bu dúi cho con Trang ba quan tiền, nhưng nói nhỏ cho mấy chị em mi nghe thôi chớ ai mà dám bô bô ra, để thằng Toàn nó trấn nó đi uống rượu ả? Bu không có đại đâu nghe.”

-“Dạ bu nghĩ phải.”

Trâm đáp, cu Trí nhớn miệng cười, nó bê cái rổ gấp chục bắp nhảy chân sáo đem sang cho bé Dung. Bà Trinh triu mến nhìn con trai, chẹp miệng tâm sự.

-“Bu nhờ người gửi năm chục quan tiền xuống phố huyện mời thầy về dạy cu Trí rồi. Xong bu tính sang năm cất nhà mới, chắc nhà mình đóng nhà gỗ thôi, chứ tiền đâu mà lên kinh thành mua gạch mua ngói như nhà phú ông. Nhưng thế là bu cũng nở mày nở mặt lắm rồi, bu tốt phúc mới sinh được đứa con gái như Trâm đó...”

Bu hồ hởi tâm sự, Trâm cắn bắp ngô mà suýt nghẹn. Từ khi thầy mất mấy khi tâm trạng bu được tốt như này đâu, tiền ăn hỏi cũng tiêu rồi, giờ bu mà biết cậu hai chuẩn bị từ hôn chắc bu sốc chết mất. Trâm lo đến nẫu cả ruột, đêm hôm thấy bu buông màn liền lén sang nhà phú ông tìm cậu.

Gần rằm nên trăng to tròn lấm, cậu hai vẫn chưa ngủ, cậu còn đang bận với đồng gỗ ngoài vườn. Gỗ ngọc am, Trâm nhận ra vì mùi hương thơm mát của nó, gỗ này cực quý, mọc cách thôn xa lắm, cái nơi đó lại nhiều thú dữ nên ít ai dám bén mảng tới, cậu hai thò được gần ấy gỗ về Trâm nể cậu quá. Cậu bán gỗ thô thôi cũng phát tài rồi, mà chẳng biết cậu định làm gì nữa?

-“Cậu hai...”

Trâm rụt rè gọi, đợi cậu ngẩng đầu lên mới hít hơi thật sâu, nói một tràng.

-“Tui...tui tự biết thân tui ngọc nát hoa tàn...tui chẳng đáng, nhưng mà...cậu...cậu cứ coi tui như cậu mua người hầu về thui ý. Tôi hứa sẽ chăm chỉ làm việc, tui sẽ ăn ít ít cho đỡ tốn gạo, với cậu thích rượu mấy bà thì rượu, tui sẽ không mặc cả mỗi tháng cậu phải sang phòng tui mấy đêm nữa đâu, cậu không sang cũng được...chỉ là...chỉ là...cậu đừng từ hôn có được không?”

Trâm run run, trình bày phân tích rõ dài dòng, cứ ngỡ phải thuyết phục cậu hết nước hết cái, ai ngờ cậu chỉ ừ một câu rất đơn giản. Lẽ nào cậu đã tính toán hết rồi? Cũng đúng, tiền ăn hỏi là của phú ông cho, cậu thì được thêm một người đỡ đần việc nhà, cũng có mất gì đâu. Trâm thở phào nhẹ nhõm, đi về tới cổng quay người tự dưng thấy cậu.

Cậu hai đi theo Trâm sao? Là cậu tiện đường hay cậu sợ con gái đi đêm nguy hiểm? Trâm ngây ngô nhìn cậu, cậu ngập ngừng hồi lâu mới hỏi.

-“Vai...đỡ rất chưa?”

Chưa đỡ đâu, nhưng có câu quan tâm này của cậu, rất mấy cũng bằng không. Trâm thẹn thẹn bảo đỡ rồi, cậu bước nhanh về phía Trâm, tay cậu cầm chiếc vòng Trâm trả, cậu bảo.

-“Đem vứt hộ tui.”

-“Sao...sao lại thế? Cậu không giữ cho người cậu thương à?”

-“Không.”

Cậu trả lời chắc nịch, Trâm hoang mang hỏi.

-“Nhưng bán đi cũng được ổi tiền mà, vứt thật à cậu?”

-“Ừ.”

-“Nếu cậu không cần nữa...vậy...vậy...quăng lại vào tay tui...được không cậu?”

-“Tuỳ chị.”

Cậu đáp, Trâm mừng muốn nổ tim, vội vàng đeo lại. Nói thật Trâm thích chiếc vòng này lắm, màu đỏ rất hợp với Trâm, lại còn do cậu hai tự tay mài, từ hồi được tặng tới nay đêm nào Trâm cũng ngắm, lúc chiều bỏ ra có một lát thôi mà thấy thiếu thiếu.

-“Vậy tui...tui chào cậu tui vào nhà...”

-“Ừ...”

-“Tui vào thật đây!”

-“Vào đi.”

-“Thôi...hay cậu về trước đi...cậu về rồi tui vào...”

-“Ừ.”

Rõ là cậu ừ, mà chân cậu lại chẳng nhúc nhích. Trâm cũng bối rối khó tả, hai vành tai đỏ lựng. Trâm với cậu cứ thế đứng ngoài cổng nhìn nhau nửa canh giờ, thế rồi, cậu chạm vào mu bàn tay Trâm, mân mê chiếc vòng đá lấp lánh, khe bảo.

-“Đừng tháo ra nữa.”

Lòng Trâm mềm nhũn, Trâm nghe trống ngực mình đánh thẳng thốt, Trâm gật gật gật đầu, xong ngược quá, chào cậu rồi chạy vội vào buồng. Đêm ấy Trâm đâu có ngủ được đâu, đành chồm dậy chằm nên may đồ cưới. Trâm tự may cho mình yếm đỏ, áo ngoài hồng phấn Trâm thêu đoá mẫu đơn rực rỡ, hì hục tận chín đêm mới hoàn tất.

Rạng sáng ngày thứ mười con Trang thẳng Toàn cũng về sớm phụ bu Trinh bắc rạp để sớm mai cậu hai sang rước Trâm. Rước về làm vợ hai, hay làm người hầu Trâm cũng chẳng quan tâm nữa, chỉ cần bu có một ngàn quan tiền lo cho các em, còn Trâm được ở cạnh cậu là Trâm mừng rồi.

Nhà Trâm mổ hẳn một con lợn đái họ hàng gần xa. Nghe đồn cậu cả đi rước cô Cẩm Chi từ chiều hôm kia rồi, hai cậu có thể ăn hỏi có thể cùng ngày nhưng vợ Chi đầu sao cũng là vợ cả, theo lệ thì vợ sẽ bước chân vào nhà phú ông trước Trâm.

Mợ Chi mê cậu Hưng lắm, cậu trắng trẻo nụ cười, bụng tròn tròn phê phê, mợ say mợ đắm cậu từ cái nhìn đầu tiên. Mợ nhỏ người xinh xinh, cũng nhiều đám hỏi nên mợ khá tự tin về mình. Chỉ là, mợ không ngờ, đêm tân hôn của mợ, cậu cả uống say bí tỉ, rồi cậu ôm mợ, cậu ngọt ngào gọi.

-“Trâm...Trâm cởi áo đi...cởi áo rồi quay lưng ra đây cho tui xem cái mặt đẹp trai của tui...Trâm đẹp quá...tui nhớ Trâm ghê...”

25. #24

Mặt mợ nóng hầm hập, phải kẻ khác chắc mợ cho vài chưởng rồi, nhưng cậu cả đầu sao cũng là cục cứng của mợ, mợ chẳng nỡ đập cậu, mợ chỉ đập cửa cái rầm, nửa đêm, giọng mợ cao vụn vút.

-“Chanh đầu! Chanh! Con Chanh qua đây mợ biểu!!!”

Con Chanh còn đang ăn vụng xôi dưới bếp với con Bưởi, nó nghe tiếng mợ lạnh lạnh giật mình thon thót, lén lút chui mép rồi cun cút chạy lên trình mợ.

-“Dạ, mợ gọi em ạ? Có em đây!”

-“Con Trâm là con nào? Nhà ở đâu? Hú hí vụng trộm với cậu từ bao giờ?”

-“Mợ...mợ...mợ bớt giận...em...em cũng mới về nhà phú ông cùng mợ mà...”

Bé Chanh khép nép đáp lời, mợ Chi sai nó đi điều tra ngay lập tức. Con này được cái nhanh nhẹn được việc, đêm đó ngủ cùng con Bưởi nó đã moi được hết tin rồi. Thì ra là mợ Trâm, vợ của cậu Lâm. Kể cũng tội, mang tiếng là con trai phú ông nhưng hai mẹ con bà hai sống ở túp lều lụp xụp hơn cả bọn người làm như Chanh Bưởi.

-“Sao cậu không cốp tiền rồi dựng nhà gỗ cho khang trang nhỉ? Như tui nè, mợ Chi cho bao nhiêu tiền tiêu vật tui gửi hết về biểu thầy bu, nhà tui cất nhà từ năm ngoái rồi.”

-“Ồi chao ôi, Chanh tưởng mọi chuyện đơn giản thế á? Lệ thôn không cho phép ý, tại cậu là cháu trai của tội phạm sát nhân mà. Đợt vừa rồi tui thấy anh Quất lén trốn xuống giúp cậu dọn cái phòng chứa củi đó, để đón mợ Trâm về. Cậu mới đóng thêm hai chiếc giường nữa, một giường lớn to, một giường đơn nhỏ nhỏ thôi, nghe đầu cậu lên núi kiếm được gỗ quý lắm.”

-“Ồ thế cậu hai không có phòng riêng như phú ông và cậu cả hử?”

-“Có chứ, cái phòng củi dọn sạch sẽ rồi ngăn đôi bằng vách tre kéo ra kéo vào, một gian rộng tui đoán của cậu, còn gian của mợ Trâm hẹp hơn, chỉ kê đủ mỗi chiếc giường đơn be bé thôi.”

-“Mợ Trâm đẹp không?”

-“Đẹp, trên đời này chỉ đẹp thua bà cả thôi.”

Bưởi thành thật đáp, Chanh gật gù gật gù, hai đứa riu ra riu rít tới tận canh ba. Vú Năm lén lút trốn xuống nhà phụ cậu hai. Trời vẫn chưa sáng hẳn, gà còn chưa gáy, chỉ có bà hai gáy như sấm trong phòng

thôi. Phú ông cho đủ vốn làm ba chục mâm cỗ thịnh soạn, bà hai là mẹ chẳng cho thêm cậu được đồng nào còn trần của cậu tiền mười chín mâm, vú ngẫm vẫn còn ức thay.

Còn lại mỗi chút tiền ít ỏi, cậu nhờ vú mua gạo đồ xôi với ít rau dưa nấu canh thôi, đêm qua cậu lại lên núi bắt lợn về. Lợn rừng được cái thịt chắc chắc thơm thơm, nhưng chúng ranh hơn nên rất khó bắt, tất nhiên rồi, nếu dễ thì dân trong thôn việc gì phải ngày ngày bằm bèo nấu cám. Ngay tối cậu hai nhanh trí với vạm vỡ thể mà lần nào đi về tay chân cũng bị bầm tím hết cả kia kìa, vú xót cậu lắm. Chuẩn bị mọi thứ gần xong xuôi vú dúai cậu cái túi vải, thủ thủ bảo.

–“Là áo quần vú may cho cậu, cậu hai đừng chê nha. Cậu hai tắm gội rồi thử đi.”

Cậu hiền hiền gật đầu nghe lời vú. Vú ngồi ngoài cứ thấp tha thấp thỏm đợi, đúng như vú tưởng tượng, cậu hai mặc áo quần mới nhìn phong độ quá, nói sợ bị phạt chứ vú thấy cậu nam tính hơn cả phú ông đó. Mẹ Trâm cũng nhận ra sự khác biệt hay sao ấy, vú để ý lúc cậu sang đón mẹ, mẹ cứ lên nhìn cậu mãi thôi.

Mẹ hôm nay xinh đáo để, hai má chúm chím ửng hồng, mặt mẹ tròn đầy phúc hậu, mẹ chỉ cần cười một cái là cả khoảng trời như bừng sáng, cậu rước được mẹ về, vú mừng thay cho cậu.

Bà hai nhíu mày đánh giá một hồi, gớm nhìn tướng lẳng lơ phát ớn, y hệt bà cả, phải nhỏ nhỏ đoan trang như mẹ Chi mới là quý phái. Bà Trinh xúc động nắm tay con gái, bùi ngùi trao Trâm cho cậu hai, dặn dò tội nhỏ đôi ba câu. Theo lệ thôn bà nào có được đi đưa dâu, hôm đó đoàn người đi xa xa lắm rồi, bà vẫn cứ đứng trân trân ngoài cổng, mắt mũi tem nhem hết cả.

Vậy là Trâm đi lấy chồng rồi. Từ nay, Trâm là con nhà người ta rồi, Trâm nhớ hạnh phúc nhà Trâm. Trâm hạnh phúc, bu cũng hạnh phúc! Trâm cũng lắt lắt lại ngoái đầu nhìn bu, mọi khi chạy sang nhà cậu hai chẳng sao, tự dưng hôm nay trong lòng nghẹn ngào khó tả, nước mắt cứ đua nhau chảy hoài.

Bu phải giữ gìn sức khoẻ nha bu, từ giờ Trâm chẳng phụ bu bằm bèo nấu cám hay ra chợ bán bún được nữa đâu, mong sao cu Trí ngoan, mau lớn, mau đỡ đần bu. Trâm được về với cậu hai, Trâm mãn nguyện lắm, mà cứ nghĩ tới bu, Trâm xót bu, người Trâm lại run lên. Cậu hai bên cạnh lẳng lặng không nói gì, chỉ là, cậu siết tay Trâm chặt hơn.

Cái nắm tay đó, thực sự rất ấm áp. Ánh mắt cậu nhìn Trâm, ngập tràn bao dung. Thậm chí về tới nhà rồi, cậu còn dặn Trâm cứ nằm nghỉ trong buồng cũng được. Trâm lắc đầu, khẽ túm vạt áo cậu lau nước mắt rồi nhoẻn miệng cười, chạy ra phụ vú Năm. Nhà cậu có mỗi bà hai, cậu và vú, còn lại toàn khách khứa bên đằng nhà Trâm.

Cỗ bàn bên cậu chuẩn bị chu đáo thịnh soạn, bà con cô bác khen nức khen nở, Trâm phổng mũi thay. Tối xế chiều theo lệ cậu phải tiễn khách về bên bu Trinh, còn Trâm thì ở lại rửa mấy mâm bát cùng vú Năm. Mẹ Trâm tính tình xởi lởi lắm, thấy vú già bị đau lưng mẹ còn xung phong đem bát lên bếp nhà trên cất hộ vú.

Là bát đĩa vú lén mượn xuống nên mẹ úp hết sức cẩn thận. Mẹ vừa cất dọn xong thì có đứa tên Chanh chạy qua đưa mẹ đĩa chả phượng, nói phú ông ban thưởng cho nhà dưới ăn cơm chiều. Mẹ Trâm rồi rút gửi lời cảm ơn phú ông, mẹ đem đĩa chả về đặt trên bàn phần cậu, đoạn mẹ hí hửng chạy qua chỗ giếng nước khoe với vú Năm.

Sắc mặt vú tái mét, vú bảo cả bếp mỗi ba đĩa chả phượng, là phú ông đặt mua tận trên kinh thành để tiếp đãi khách quý, nào có chuyện đem thưởng cho cậu hai một đĩa, chỉ sợ quả này mẹ bị đứa nào chơi khăm rồi. Mẹ Trâm bắt chợt nổi da gà, mẹ hoảng hốt chạy lên định bụng đem đồ đi trả, khổ nỗi mẹ vừa bước tới bậc thềm đã thấy bà hai ngòm ngòm ăn gần hết nửa đĩa.

Xa xa đã nghe tiếng bà cả và người của bà. Bà kêu bà la nhà có trộm, chả phượng đã quý, chiếc đĩa ngọc cũng đáng giá cả trăm quan, bà chửi rửa âm ỉ cả lên, bà đe bà dọa, bà mà bắt được đứa nào thì bà dẫn cho nhừ tử.

Ăn thì cũng ăn rồi, sự việc âu cũng đã muện màng, vú Năm nhanh trí vùi cái đĩa xuống vại, xúc mấy đầu gạo đổ lên cho lấp. Mẹ hai là bị oan, nhưng nhân chứng chẳng có, vật chứng tố mẹ thì rõ ràng rành, đã thế cái tội ăn trộm ăn cắp bị phạt nặng lắm, đánh chục trượng, thân gái như mẹ sợ chịu không nổi. Vú lo tới

ngộp thở, mợ Trâm cũng run cầm cập, tiếng chân của bà cả thì ngày một tới gần, giọng bà cũng oai nghiêm dọa người ta toát mồ hôi hột.

-“Soát! Soát thật kỹ cho bà!!!”

Thằng Quất, thằng Quýt, con Chanh con Thuận lì lợm tuân lệnh. Soát tới soát lui chẳng soát được cái gì sất, mợ Trâm vú Năm vừa thở phào nhẹ nhõm thì nghe tiếng con Bưởi lạnh lùng.

-“Ô ô bà ơi, ô ô kia, mếp bà hai còn dính chả.”

Bà cả tùm tùm cười khẩy, Phúc à, Phúc ơi, đã tới lúc rồi Phúc ạ! Bà hai thế nhưng không hề sợ hãi, bà thần nhiên bảo, chả là bà ăn, nhưng người trộm không phải bà, bà vô tội. Ánh mắt bà đảo qua con dâu, Trâm ầm ỨC vạch tội cái Chanh, khổ nỗi nó chối bay chối biến, ngay cả bà hai cũng đứng ra tri chiết Trâm.

-“Cái con nặc nô này...cái loại ăn cắp vặt dân làng đồn không sai mà, vừa mới bước chân vào nhà đã làm ảnh hưởng tới danh dự của cậu. Còn không mau khai ra? Định để phú ông tới xử lý, lúc đó liên lụy tới cậu chị mới hài lòng hay sao?”

Cổ họng Trâm đắng nghẹn, Trâm bị người ta lừa, là Trâm ngu, lỗi của Trâm. Trâm không thể nào để cậu gánh thay Trâm được. Trâm đành ngậm ngùi nhận. Không xử được bà hai khiến bà cả hơi bực, nhưng cái tội câu dẫn con trai bà, bà cũng ngửa mắt với Trâm lâu lắm rồi. Bà sai người lôi Trâm xuống nhà kho xử phạt. Bà hai nháy mắt ý bảo vú Năm đi tìm cậu hai, vợ cậu bị phạt, cậu chịu phạt thay vợ được thì tốt.

Kể ra bà cũng thương cậu đấy, nhưng sức cậu khỏe, mấy trượng cũng chẳng là gì. Thêm nữa, chằm chằm nhìn bà cả đánh cậu hai, chẳng phải rất vui hay sao? Khổ nỗi cậu hai lúc qua nhà bu Trâm nhận lời sang chỗ Trang Toàn lợp lại cho chúng nó cái mái chuồng lợn, vú Năm lại phải hốt hải chạy sang thôn bên, cậu vội vã về theo vú, nhưng lúc cậu về tới nơi, Trâm đã chịu đòn xong rồi.

Tội ăn cắp vặt, tội dối trá vu oan cho con Chanh, tổng cộng mười sáu trượng. Gậy làm bằng cây song lớn lắm, dài tăn ba thước rưỡi lặn, từng cái gậy đập xuống Trâm đau muốn lịm đi. Cứ đánh được hai gậy bà lại lệnh người làm tạt cho Trâm một gáo nước lạnh, đánh đủ mười sáu trượng thì bà tặng Trâm cả xô nước đầy.

Cả người Trâm ướt sũng, bộ váy yếm này, Trâm phải may chín đêm mới xong, còn chưa mặc được tròn một ngày. Một ngày, cũng ngày đầu tiên làm dâu nhà phú ông, có sao thê thảm? Nước lạnh thấm vào, buốt da buốt thịt, từng chỗ bị đánh, xót tới quận người.

Họ đi rồi, đánh Trâm xong đi hết cả rồi. Còn lại mình Trâm trong nhà kho trống vắng, Trâm đau tới mức chẳng thể nhích nổi, Trâm hé mắt nhìn xung quanh, Trâm lại thấy cậu hai.

Cậu đi tới ngồi bên Trâm, nhưng cậu ngoảnh mặt đi chỗ khác. Mãi nửa canh giờ sau cậu mới quay lại nhìn Trâm, cậu trầm lặng tới đáng sợ, rõ lúc sáng cậu còn quan tâm Trâm lắm cơ mà, sao giờ đã thế?

Trâm sợ cậu giận Trâm, gượng hết sức vươn tay chạm tay cậu, lí nhí mở lời.

-“Tui...tui...xin lỗi...”

Trâm chuẩn bị tâm lý rồi, mà cậu không hề quát Trâm như Trâm tưởng, cậu chỉ hỏi đau không? Trâm cười gượng, ra sức lắc đầu kêu không sao, không đau chút nào hết. Cậu làm bộ tin tưởng Trâm lắm, cậu bảo.

-“Vậy tự đứng dậy đi về tui xem.”

Mặt Trâm nghệt ra, cố tìm cớ lấp liếm.

-“Cậu về trước đi, lát tui về sau.”

-“Được.”

Cậu lạnh lùng đứng dậy bỏ về, để lại Trâm dờ khóc dờ mếu. Trâm cũng không dám gọi cậu quay lại, đành xoa xoa qua chỗ đau rồi hít thở thật sâu, đoạn khổ sở nhích từng chút một. Trâm nhích được ra tới cửa thì bắt gặp cậu đứng đó, cậu lườm Trâm, nhưng xong lại đưa tay bồng Trâm vào lòng, mắng nhỏ.

-“Ngốc.”

26. #25

Ồ thì Trâm cũng công nhận Trâm ngốc thật nên mới bị con Chanh nó lừa, nhưng nghe cậu trách lại cứ hơi hơi tủi thân kiểu gì ý, xì mặt nép vào người cậu luôn, chẳng dám nhìn thẳng vào mắt cậu nữa. Cậu đưa Trâm về, bà hai đã moi đĩa chả phượng từ vại gạo ra từ lúc nào, bà đang ngồi nhai tằm tằm rất ngon lành.

Phòng của Trâm và cậu ở cách phòng bà hai một vườn hoa. Phòng nhỏ thôi nhưng cậu cũng chia được làm hai gian, cách nhau có cái vách tre, thì ra mấy đêm Trâm may đồ cưới thì cậu ở nhà đóng giường đó. Giường gỗ ngọc am hẵn hoi, gỗ hiếm nên đầu phải nhiều tiền là mua được đâu, đến mợ cả cũng chẳng có mà Trâm lại có nhé. Đã thế trên vách còn treo rất nhiều lan rừng toả hương thoang thoang, vừa vào phòng một cái Trâm thấy người mình nhẹ nhõm đi nhiều lắm.

Ai cũng tội nghiệp Trâm lấy cậu hai nghèo rớt mùng tơi, nhưng Trâm khẳng định trừ mái lều hơi lụp xụp thôi chứ trong thôn này chưa cái phòng tân hôn nào đẹp như của Trâm đâu. Bên cạnh còn có một gian nhỏ lợp lá dừa, hình như là gian tắm gội. Gian tắm nhà Trâm ở cạnh giếng cơ, mỗi mùa đông chạy từ đó vào buồng rét run đi ấy, ở đây thì khác, hai chum nước đầy ấp ở ngay phía tay trái, tiện quá thể.

Váy áo ướt sũng, Trâm bèn lên xin phép cậu đi thay đồ. Cậu khẽ gật đầu, lúc Trâm xong xuôi thì không thấy cậu đâu cả, Trâm quan sát một hồi, đoán giường mình là giường nhỏ nên rón rén đi về phía đó, kéo vách ngăn lại rồi lấy thuốc cậu cho cẩn thận bôi lên những chỗ bị đau.

Vết kim xăm của cậu Hưng chưa hết, vừa tê vừa ngứa, thỉnh thoảng Trâm gãi hay bị ứa máu. Nay lại thêm vết đánh nữa, Trâm chẳng nhìn thấy lưng mình nhưng Trâm đoán chắc bầm tím ghê lắm, vì Trâm đau mà. Trâm đi chặn trâu cắt cỏ từ nhỏ, đã quen với những việc nặng nhọc rồi, nếu là trầy da nhẹ thì không nhức cái xương tủy như này đâu.

Mợ Trâm còn đang mãi xoa chỗ này nắn chỗ kia thì cậu Lâm đột ngột mở vách ngăn. Cậu cũng không lường trước được nửa người trên mợ lại mặc có mỗi cái yếm nhỏ mỏng tang hay sao ấy, tay cậu vút cho mợ lọ thuốc mới, còn mặt cậu thì đỏ lựng quay đi hướng khác.

Mợ cũng hồng hồng hai bên má, mợ biết đợt trước cậu đưa mợ về nhà có lẽ cậu thấy hết rồi. Nhưng hôm đó khác, hôm đó mợ thiêm thiếp mất, còn hôm nay, mợ hoàn toàn tỉnh táo. Đêm qua ngủ với cái Trang nó còn thủ thỉ thằng Toàn dè dặt, mới về tới nhà đã hùng hục như trâu đực kéo cày, Trâm biết rõ mình bị cậu cả động chạm, thân vấy bẩn chẳng còn như xưa nhưng nghe em gái kể chuyện vẫn ngược chín mặt chín mày. Trâm của trước kia chắc nhân cơ hội tí tê cậu thoa thuốc hộ rồi đấy, nhưng Trâm của bây giờ, chẳng có đủ tự tin để mở lời.

Lòng Trâm náo nức lắm, buồn buồn nằm gọn vào góc tường, đôi mắt rơm rớm lệ lơ dềnh nhìn nhàn nhàn lan hồ điệp treo lủng lẳng trên bầu cửa sổ. Những đoá hoa màu tím trắng rực rỡ thật đấy, chẳng bù cho Trâm, giờ chỉ là một cánh hoa tả tơi héo úa.

–“Canh hai rồi, ăn gì không?”

Giọng cậu trầm ấm, cậu vẫn ngồi rất gần Trâm. Thế mà đã canh hai rồi, nhanh quá, người Trâm ê buốt, chân tay rã rời, Trâm nhỏ nhẹ trả lời cậu.

–“Tui không, cậu về giường nghỉ ngơi đi cậu.”

Cậu không đáp, một lát thấy hơi thở của Trâm đều đều cậu với lọ lá thuốc tán nhuyễn, cẩn thận rắc lên lưng Trâm. Trâm chẳng biết là lá gì nhưng Trâm tin cậu hai, chỉ là nó xót, nó rát đến run người. Trâm khẽ rùng mình, cậu hai hình như biết, cậu áp chặt lòng bàn tay của cậu vào chỗ đau, Trâm thấy dễ chịu hơn nhiều.

Cậu cứ quan tâm Trâm một chút là tim Trâm lại mềm đi một chút, Trâm lấy hết can đảm quay người ra, mạnh dạn ghé đầu tựa lên đùi cậu, hai tay vòng qua ôm cậu oà khóc nức nở.

–“Tui...tui...mai sau lấy bà hai bà ba về thì đừng bỏ mặc tui nha...không sang phòng tui cũng được, nhưng không được bỏ mặc tui...nhớ ngày ngày nói chuyện với tui đôi ba câu nha...”

Mợ ghen ngào, còn cậu thì cười. Nhưng mợ mải nắc, mợ đâu có thấy vẻ mặt của cậu đâu, mợ khóc chán thì ngủ mất, miên man mãi tới tận giữa trưa hôm sau. Ở nhà với bu Trinh mợ cũng toàn dậy bấm bèo từ canh năm mà, ngày đầu tiên về nhà chồng lại hư hốn như này bị đồn ra chắc dân làng chê cười mợ chết. Mợ lo nơm nớp, vội vã vẫn tóc rối khoác cái áo chạy lên chào bu Phúc.

Cậu hai chắc ra chợ rồi, bu thấy mợ bĩu môi rõ dài.

-“Gớm đâu, chị về làm dâu hay về làm tướng hả?”

-“Con...con sai rồi bu...tại hôm qua...người còn hơi nhức bu à...chứ thường ngày...”

-“Im! Người lớn nói mà cứ cãi leo leo leo thế? Bu chị không dạy chị đạo làm dâu hả?”

Bà quát, mợ không dám hé răng thêm nửa lời. Bà phân tích giáo huấn một hồi thì sai mợ chuẩn bị nước ngâm chân cho bà. Nước phải được đun từ củ nhãn, là sự kết hợp của mười loại lá thơm và thêm chút hương hoa nhài, bà dặn tới đâu mợ làm chu đáo tới đấy, được cái con này nhanh nhẹn tháo vát, bà cũng khá hài lòng.

-“Này, bu cho.”

Bà hai xới lỏi chia cho con dâu phần tư miếng bánh rán bà đang gặm dở. Mợ Trâm ở nhà tuy có nghèo thật nhưng chưa bao giờ bu mợ bắt mợ phải ăn đồ thừa, mợ có chút bất ngờ, bà thấy mợ ngỡ ngàng thì bỏ nốt vào miệng, vừa nhai nhồm nhoàm vừa xỉa đều.

-“Gớm thôi, cái đồ nhà chị, đã quê còn kiêu. Thôi, xuống bếp thổi cơm đi rồi ra chợ đón cậu hai về, tiện thể mua cho bu ba mươi đồng bún riêu. Bảo bu chị giờ thông gia rồi thì bán nó rẻ rẻ tý, lấy cho bu nhiều chả lá lốt vào.”

Mợ dường như chỉ đợi có thế, cơm nước dọn dẹp xong xuôi liền hớn hỏ chạy ra chợ, cậu cũng vừa hay dọn hàng, mợ ríu rít hỏi han cậu bán được nhiều không, có mệt lắm không, uống chút nước đi, sao sáng dậy sớm không gọi mợ dậy cùng? Bà Trinh ở gian bên nghe con gái lú la lú lo mà bật cười, đó, để con gái đó, lớn lên là của nhà người ta rồi. Nói thì nói thế thôi chứ nhìn mặt Trâm tươi roi rói thế kia bà cũng mừng.

Cậu hai ít nói hơn thằng Toàn, nhưng mặt cậu lạnh chứ tâm cậu không lạnh. Trâm chạy vội quá thở hồng hộc, bà để ý thấy cậu với cái nón đội lên cho Trâm, sang bên này cậu còn lễ phép cúi đầu chào bu nữa. Bà múc bún cho con gái con rể, một mực không lấy tiền, Trâm ngó nên bu cho thì nhận thôi, có cậu hai nhỏ tuổi hơn nhưng được cái chính chắn, cậu để lại một giỏ nắm tươi biếu bu.

-“Nắm này xào hành khô với tóp mỡ ăn ngay ngay ngon lắm đó bu.”

Trâm hồn nhiên dặn bu. Bu lắc đầu cười Trâm, bu có định lấy của cậu đâu, Trâm ngốc quá à. Bu hỏi Trâm mọi chuyện tốt cả chứ, đêm qua có bị lạ nhà mất ngủ không, Trâm sợ bu lo nên chẳng dám nói mình bị đánh, nhoèn miệng cười kêu tốt cả. Cũng muộn rồi nên Trâm tạm biệt bu Trâm về, được nửa đường thì gặp cậu cả.

Cậu vẫn vậy.

Lấy vợ rồi mà vẫn chẳng hề thay đổi gì hết.

-“Trâm ơi còn đau không Trâm? Trâm đừng giận bu Yến nha Trâm, bu Yến tuy hơi đánh đá nhưng bu được cái đẹp, thơm mới cả thương tui lắm. Tui lo sốt hết cả ruột Trâm biết không, cả đêm hôm qua tui trần trọc mãi...đây...tui...tui mang cho Trâm ít thuốc quý này...Trâm tự thoa được không hay để tui thoa hộ Trâm...”

Cậu cả hết lời hỏi han, Trâm lên nhìn cậu hai. Cậu chưa có động tĩnh gì sất, chỉ là sắc mặt cậu hình như hơi nghiêm nghiêm rồi, Trâm vội trốn sau lưng cậu hai, cậu cả được thể cũng nhảy ra đằng sau để nhìn rõ cái mặt Trâm hơn. Cậu nhớ Trâm quá mà, bao nhiêu ngày bận chuyện đám cưới, chẳng được gặp Trâm ấy.

-“Trâm gầy đi đó Trâm, thằng hai chẳng chịu chăm sóc Trâm gì cả. Trâm chịu khó ở với nó một thời gian, đợi sau này tui làm quan rồi tui ra đón Trâm...”

-“Cậu. Đón. Ai?”

Mợ cả lửa giận bùng bùng, mợ gần từng từ. Tay mợ cầm cái gậy rỗ dài, rỗ nhọn, mợ diên máu lao tới phía này. Chính ra mợ cả nhỏ người hơn Trâm đấy, nhưng nghe đâu mợ là con nhà quan võ, được cha đào tạo từ nhỏ, với lại mợ là mợ cả, Trâm nào dám dây. Trâm có bất cần thì Trâm cũng còn bu Trinh, còn các em, còn cậu hai, Trâm liệu sao được?

Mợ càng tiến tới gần, Trâm càng căng thẳng, mồ hôi ứa ra nhễ nhại. Cậu cả xót Trâm, cậu định lau trán cho Trâm, mà chưa kịp đưa tay, đã bị cậu hai chặn lại. Cậu cả ức nhưng không làm được gì, trong khi đó mợ Chi đã hầm hầm đứng trước mặt cậu, cái gậy của mợ chỉ thẳng vào mặt Trâm, đồng dặc hỏi.

–“Cậu nói tui nghe, cậu định đón con này hả? Phải không?”

Khí thế của mợ phùng phùng hai cậu sợ sớn cả vó, cậu lí nhí mợ chẳng nghe rõ, mợ trừng mắt lườm cậu, oai nghiêm dọa dẫm.

–“Có nói không thì bảo?”

Sĩ diện của cậu Hưng bị xỉ nhục ghê gớm, mặc cậu hai cao to vạm vỡ trước mặt, mặc mợ cả hầm hầm sát khí, cậu hít một hơi thật sâu, dũng cảm lấp ba lấp bắp.

–“Phải...phải...thì sao? Tui...đón Trâm của tui...thì sao nào?”

27. #26

Thì sao nào? Còn sao được nữa? Mợ xiên mợ mằn thịt mợ quay mợ nướng chó sao? Có chồng hăn hoi rồi còn dám câu dẫn chồng của mợ, lão nháo thật đó. Cục hận này, mợ nuốt đầu có trôi, mợ phần nộ chia mũi gậy nhọn hoắt về hướng con yêu nghiệt đó, mặt mợ đỏ ngầu một màu máu.

Cậu cả sợ suýt tè ra quần, cậu hai ngay lập tức giật lấy chiếc gậy của mợ. Mợ được cha truyền cho nhiều bí kíp võ nghệ, mợ có thể một mình đánh bật mấy thằng lính quèn, mợ chưa từng nghĩ, có ngày lại phải chịu uy khuất như vậy. Cậu hai quá mạnh, mợ mà không biết điều buông gậy thì chắc mợ theo nó lao xuống mương rồi. Mợ căn bản không phải là đối thủ của cậu, đàn ông đàn ông gì mà cao quá, cơ bắp vạm vỡ trông phát ghê. Bụng đã không trắng trắng tròn tròn được như cậu cả đã đành, đằng này lại hằn lên mấy cái múi tằm chết đi được.

Mợ hai thì mợ công nhận đẹp thật, con Bưởi nó bảo bà cả đẹp hơn chắc do nó thiên vị thôi chứ so sánh cũng một chín một mười, mợ nhìn còn suýt mê nữa là. Sắc nước nghiêng thành như vậy, lại lấy phải thằng chồng xấu như hủi á, cho đáng đời cái tội lăng lơ.

Mợ cả bĩu môi khinh bỉ, đoạn mợ véo tai cậu cả, lôi về nhà dạy bảo. Cậu muốn chạy đi méc bu Yến, mỗi tội, sức cậu thoát làm sao được mợ, cậu ầm ứ sứt sứt rõ khổ. Trâm cũng leo đèo về với cậu hai, mãi mới dám lí nhí thưa chuyện.

–“Tui ý...tui giờ tuy không phải bằng thanh ngọc khiết...nhưng tui...tui không phải là của cậu cả đâu...chưa phải...và cũng không bao giờ phải...”

–“Tui biết.”

Trâm cứ nghĩ cậu sẽ lặng thinh như mọi khi, ai ngờ cậu đáp làm Trâm há hốc, chẳng biết nên nói gì tiếp theo. Cậu quay lại, thần nhiên bảo tiếp.

–“Vì giờ chị là của tui.”

Trâm cảm thấy hồn mình bay lơ lửng phương trời nào rồi ấy, lẫn tha lẫn thẩn chẳng để ý ngọn tre nhỏ chắn trước mặt, cũng may cậu đã đứng lại nâng nó lên cao hơn. Trâm ngẩn ngơ lắm, bước qua mấy bước rồi mới giật mình để ý, tùm tùm cười chạy về phía cậu, đợi cậu đi trước mới then thùng bám theo đằng sau. Ngoại trừ bún riêu ra thì hôm nay cũng coi như lần đầu tiên cậu được ăn đồ Trâm nấu nhé, Trâm háo hức ghê lắm.

Ban sáng trước khi đi làm Trâm đã rán sơ sơ hai con cá rô phi rồi, giờ về chỉ cần châm bếp đun lại cho giòn tan với pha nước mắm chanh tỏi ớt thì tuyệt vời luôn. Phần bu một con, phần cậu hai một con, còn Trâm ăn cơm với lạc rang muối cũng được, Trâm tính hết rồi đấy chứ, mà đâu có ngờ rằng lúc về lạc hết đặng lạc, cá thì đến xương cũng chẳng còn.

Bu đang nằm vắt vẻo trên chiếc chõng tre, thấy cậu hai về bu liền lột hết tiền bán hàng của cậu, cướp luôn cả âu bún riêu cậu đang cầm, bu sai Trâm lấy đĩa lấy thìa cho bu, đoạn tình cảm quan tâm.

–“Trời nắng chang chang ấy, thương tụi con quá cơ. Mau rửa mặt mũi chân tay rồi xuống ăn cơm đi. Nóng bức như này ăn cơm chan nước rau muống luộc là nhất đấy, nhớ vắt thêm quả chanh vào cho mát.”

Cậu hai dường như đã quen với cảnh đó, cậu lễ phép chào bu rồi xuống bếp. Riêng Trâm ghen tới mức không nuốt nổi, Trâm mặc kệ cậu, chạy một mạch lên phòng, đóng cái vách tre đánh cạch, ngồi thu lu một xó nhìn xa xăm ra vườn hồng trước mặt. Phận làm con phải kính hiếu thầy bu, Trâm biết chứ, chỉ là Trâm thương cậu hai, rất thương.

Trâm nghe tiếng cậu gõ vách, có vẻ rút kinh nghiệm nên lần này cậu không mở đột ngột nữa. Trâm đưa tay mở vách ngăn, buồn buồn hỏi han cậu.

–“Sao cậu lại lên đây? Hay cậu ngồi đợi tui tạm một chút nhé, tui chạy vù ra mương xem có mót được con tôm con tép nào không tui mang về rang cho cậu!”

Trâm sửa sang lại mái tóc, toan lao đi thì bị cậu giữ lại. Cậu cẩn thận lôi ra cái bọc lá chuối, trong đó có một chiếc bánh dày cỡ nhỏ và khoanh giò bò thơm lừng. Trâm vui vẻ hẳn lên, sợ bu biết nên rón rén ra khép cửa rồi vòng lại nhắc cậu mau ăn đi. Thế nhưng cậu một mực lắc đầu, cậu gửi vào tay Trâm. Mợ không chịu, mợ bỏ lại vào tay cậu, cậu cậu mợ mợ đẩy qua đẩy lại một hồi thì mợ mệt quá, mợ thương lượng.

–“Mỗi người một nửa, nha!”

Cậu gật đầu. Mợ cười. Cậu cầm bánh dày mợ cầm miếng giò, cứ người này cắn một miếng lại đến người kia. Cả đêm qua mợ có ăn gì đâu, đây chắc là miếng giò tuyệt nhất trong cuộc đời mợ. Mọi khi mợ cũng chẳng thích nhân đậu xanh lắm, mà hôm nay ăn lại ngon thấy lạ.

Xong cậu còn dắt mợ xuống bếp, xào dưa chua với tóp mỡ cho mợ ăn cơm nữa, mợ húp nốt bát nước rau muống luộc, nhìn xuống cái bụng tròn vo luôn. Nhìn lên cậu, mợ cười. Bu Phúc đi qua trông thấy có vẻ không hài lòng, bu thở dài.

–“Con gái con lừa cái nổi gò, ăn như lợn.”

–“Bu...bu cũng ăn nhiều mà...”

Trâm buột miệng phản pháo, bu giận thâm tím mặt mày, bu quát.

–“Cái chị này hay nhỉ? Tôi đâu còn con gái nữa, tôi giờ là đàn bà rồi, nó khác.”

–“Thì con cũng lấy chồng rồi mà, con cũng là đàn bà rồi ý.”

Trâm nhỏ lời giải thích, nhưng bu lại cho là Trâm đang cãi bu, bu la làng la nước.

–“Ôi chào ôi, cậu hai cậu dạy vợ cậu thế hả? Có cái lọ tóp mỡ của bu cũng đem ra ăn mất, lại còn bóp chất với bu như quân đầu đường xó chợ. Ôi chào ôi thử hỏi xem thế gian này có loại con dâu nào mất nét như cái con Trâm này không? Cậu hai cậu xem xem, cậu xem thế mà được à?”

Cậu hai nói cậu sẽ đền lọ tóp mỡ cho bu, đoạn cậu giấu Trâm sau lưng hại bu ức ghen. Tiền bu tích thu hết rồi, Trâm sợ cậu lại tính lên rừng bắt lợn, nghe vù Năm kể mấy lần cậu đi bắt đều bị thương cả, Trâm xót lắm, Trâm nhất định không đồng ý đâu.

–“Đúng, là con thèm quá con đem ra xào dưa đó. Con ăn con chịu, cậu không phải đền gì bu hết.”

Bà Phúc cười khẩy, ranh con già mồm, cái ngữ nó lấy tiền đâu ra mà mua? Lấy của cậu hai chứ gì? Của cậu hai thì không phải là của bà hả? Bà mắng xối xả một thôi một hồi, Trâm ức chế lúi túi vãi ra đưa bà hai tiền. Chỗ túi của Trâm có tất cả ba quan, tức ba mươi tiền, là bu Trâm cho trước khi đi về nhà cậu hai, không ngờ vừa mới định cất lại đã bị bà Phúc tịch thu mất.

Bà ngúng nguẩy lên nhà, cậu hai giữ không cho Trâm cãi cộ với bu nữa, cậu không mắng Trâm, nhưng cậu nhắc Trâm, là bu cậu. Trâm tủi thân không sao nói được, lao thẳng xuống ao vớt bèo. Vớt đầy cả rổ nhưng nhà có lợn đầu, Trâm đành mang sang cho bu Trinh, bà Phúc nằm trên chõng tre với giọng gọi theo.

-“Bảo bu mi trả ba đồng một rổ.”

-“Bu nói phải, ba quan tiền bu trần là của bu con đó, tính ra phải sáu trăm rổ mới đủ.”

Trâm cũng bỏ lại có câu đó rồi đi thẳng. Cậu hai thì rời nhà từ ban nãy rồi, cậu sang giao gỗ cho ông Tứ, ông trả cậu bảy tiền. Lúc về gặp Trâm, cậu dúm cho Trâm toàn bộ, đoạn bảo.

-“Cất đi, còn hai mươi ba tiền nữa. Đêm nay tui sang nhà lão Bầy lợp lại mái bếp tui sẽ đưa chị sau.”

Lợp mái bếp mà được nhiều tiền vậy ư? Hay cậu lại định lên rừng tìm đồ hiếm? Trâm lo cho cậu, bán tín bán nghi bám theo, nhưng đúng là cậu nói thật. Thực sự là lợp mái bếp, trả giá cao thế, chẳng qua là con Huyền nhà lão Bầy có tình ý với cậu. Nghe đồn mai nó về nhà trai rồi đó, vậy mà còn ông a ông ọ, khăn tay uyên ương nó chẳng trao cho chồng tương lai của nó thì thôi, mắc mớ gì lại giao cho cậu chứ.

Cậu hai kể cũng tò, người ta cho liền nhận luôn lau mồ hôi. Người ta đưa nước cậu cũng uống, lòng Trâm nhức nhối dễ sợ, cả đêm trần qua trọc lại, đến khuya cậu hai về, cậu vỗ vỗ vai Trâm rồi mà Trâm vẫn cứ bứt rứt không nguôi. Biết thân biết phận chẳng dám mè nheo cậu, chỉ rơm rớm sụt sịt.

-“Tui đau.”

Trâm khóc, cậu bỏ đồ nghề, vội vã tìm thuốc định xoa bả vai cho Trâm, mà Trâm càng khóc to, nước mắt nức nở.

-“Tui không đau vai. Tui đau tim.”

28. #27

Phải trai làng chắc lao vào nịnh nọt dỗ vợ rồi đấy, mà riêng cậu hai nhà Trâm thì khác. Cậu đi thẳng, một lời hỏi han cũng không có, bỏ lại Trâm thao thức khổ sở. Mãi tới canh ba nghe tiếng gà gáy sớm Trâm mới thấy bóng cậu, trán cậu nhễ nhại mồ hôi, cậu đưa Trâm lọ thuốc nhỏ.

Trâm sốc, vội vã bật dậy thối mác.

-“Không lẽ cả đêm cậu đi kiếm thuốc xoa tim cho tui hả?”

Cậu hai lắc đầu, cậu vừa rót nước vào chén vừa bảo thuốc này không phải thuốc bôi, là thuốc uống. Trâm nhận chén nước từ tay cậu, suýt nữa thì khóc tu tu. Mặc dù chẳng có bệnh tật gì đâu, nhưng thương công cậu chạy mãi sang nhà thầy lang thôn bên, cậu lấy cho Trâm bao nhiêu viên Trâm đều cố gắng nuốt bằng sạch.

Trâm ngồi thu lu một góc giường, tự thấy xấu hổ về hành động trẻ con của mình nên chẳng dám ngẩng mặt lên nhìn cậu. Cậu thì lại tưởng Trâm còn đau, cậu ngồi xuống cạnh Trâm, nhẹ nhàng xoa lưng. Tay cậu có chút thô ráp, nhưng Trâm lại thích, Trâm bẽn lẽn ngả đầu vào vai cậu, thủ thỉ nhận lỗi.

-“Tui thấy cậu lau mồ hôi bằng khăn cái Huyền đưa ý, còn khăn tui tặng cậu không bao giờ dùng cả. Nhưng cậu đừng hiểu lầm, tui không có ý bắt cậu phải như này như kia đâu, tui biết sau này cậu còn nạp thêm bà mà, là tại tui ý, kiểu tui ghen ghen, xong tui buồn thiu à, xong tui bảo tui bị đau tim...là đau lòng đó cậu...chớ không phải bị lên cơn đau tim như người ta đâu...tại tui mà cậu hai vất vả...cậu giận tui lắm phải không?”

-“Không.”

-“Sao cậu không giận? Hay cậu chán tui quá rồi à, chán tới mức không buồn giận nữa?”

-“Ừ.”

Cậu đáp lạnh lùng quá, đoạn cậu đứng dậy vào gian tắm thay áo quần chuẩn bị lên núi. Trâm bên ngoài mặt xị như cái bị, nhưng Trâm xót cậu, nên mặc kệ, cứ thế đứng chắn ở trước cửa ra vào, đợi cậu ra thì một mực không cho cậu đi làm. Cả đêm qua cậu thức rồi, sáng nay ít nhiều cũng phải chớp mắt chút chút, nếu không thì hại sức khỏe lắm, Trâm không chịu đâu.

Cậu kể cũng chiều Trâm, cậu không cẩu mà kiên nhẫn nhẹ lời khuyên bảo. Chỉ có bà hai đang cắt hoa hồng ngoài vườn cao giọng vọng vào.

-“Ồi chào ôi, không đi làm thì móc cống mà ăn à? Huống chi nhà lại vừa nuôi thêm một con lợn.”

Trâm nghe chạnh lòng lắm nhưng vẫn cố cắn môi kiềm nén. Cậu đưa tay áp vào má Trâm, ngón cái của cậu xoa nhẹ cánh môi Trâm, an ủi không sao đâu, đêm nay cậu ngủ bù. Trâm nguôi nguôi, nhỏ lời thỉnh cầu cậu.

-“Nếu trời nắng quá thì lấy khăn của tui lau mồ hôi nha.”

Cậu lắc đầu, Trâm tiu nghỉu bảo trong lòng cậu vị trí của Trâm còn chẳng được bằng cái Huyền. Cậu cười, cậu khẽ cúi xuống ghé tai Trâm thì thầm, rằng bằng làm sao được mà bằng? Trâm rầu rĩ chạy xuống bếp, lúc gấp vú Năm bao ẩm ỨC tuôn ra sạch, vú cứ tùm tùm hoài, vú bảo cậu trần trọng cái khăn Trâm tặng, cậu sợ dơ nên không dám dùng đó, vú chê Trâm ngốc mãi.

Trâm lúc bấy giờ mới ở người, tâm trạng vui vẻ hẳn lên. Hôm nay bu Phúc đi vắng nên cũng chẳng có mấy việc để làm, Trâm chạy sang bu Trinh xin ít hạt giống trồng rau với bắt hai con gà con về nhà nuôi thôi. Kể nhà cậu rộng thêm chút thì chắc nuôi được mấy con lợn nữa đó, mà khổ, gian ở cho người còn nhỏ xíu huống chi cho gia súc.

Bà Phúc ăn mặc tươm tất đi ra chợ từ sớm, tháng trước bà đặt hai chục quan tiền mua tấm lụa thượng hạng dưới phố huyện, nay đã có hàng về rồi. Bà phấn khởi ghê lắm, vội vã đem lên nhà trên dúi cho cậu cả. Cậu trắng trẻo đẹp trai lại có tướng làm quan, chỉ những đồ cực phẩm mới xứng với cậu thôi.

Tiếc rằng, đối với bà là cả gia tài, là bao nhiêu ngày tháng tích cóp. Nhưng đối với cậu, lại chỉ là thứ rẻ mạt tầm thường. Đợi bà đi rồi, cậu bĩu môi liệng thẳng xuống ao.

Vì sao cậu không quăng khi bà ở đó ấy à? Bởi vì cậu còn có việc cần nhờ bà, cậu muốn được sắp xếp một buổi gặp Trâm. Từ ngày Trâm về với cậu hai, cậu nhớ Trâm cồn cào ruột gan, cũng may hôm nay mọi việc thuận buồn xuôi gió, thấy bóng Trâm một cái, cậu lao ra ôm Trâm liền.

Trâm hoảng quá, đánh rơi cả rổ hồng xiêm. Trâm cố đẩy cậu, khổ nỗi, cậu bám dai như đĩa. Càng khổ hơn, mợ Chi từ đâu xông tới, người của mợ cứ thế hằm hằm lôi Trâm ra đầu đình, trước mặt toàn dân thiên hạ, mợ phùng phùng tuyên bố vạch tội Trâm.

-“Bố bà con, bố làng nước, tới đây mà xem...mau mau...mau tới đây mà xem cái loại đàn bà lăng lơ nè...có cậu hai rồi nhưng hàng ngày vẫn thích câu dẫn cậu cả á...”

-“Tui không...tui không mà...là bu Phúc sai tui mang hồng xiêm cho mợ Bảy mà...xin mợ đừng nói linh tinh...”

-“Im miệng. Lý do lý trấu vớ vẩn, ban ngày ban mặt đường chính không đi lại đi đường tắt? Không lén lút hẹn hò nhau thì là cái gì? Chị tưởng mợ là con cóc à mà qua mặt?”

Mợ bực bội quát, cũng may mợ theo dõi cậu sát sao, không thì quả này vào tay con yêu nghiệt, trinh nguyên của cậu sợ khó bảo toàn. Mợ con nhà quan, sướng từ trong kén nên mợ đâu có hiểu, đường chính tuy sạch đẹp nhưng bao giờ cũng xa hơn rất nhiều, thường chỉ tiểu thư như mợ, có người khiêng kiệu mới đi, chứ dân đen như Trâm, toàn chạy tắt qua cánh đồng thôi.

Tình ngay lý gian, Trâm có giải thích thế nào cũng không ăn thua. Mợ còn vu cho Trâm cái tội mất nết, dám xăm hình mặt cậu cả lên bắp vai. Có biển nên dân làng kéo tới ngày một đông, cậu cả, bà cả, bà hai cùng người làm trong nhà phú ông cũng lần lượt chạy đến. Cậu cả hèn thì Trâm biết từ lâu rồi, nhưng Trâm thực sự vẫn mang chút hi vọng mong manh.

-“Cậu Hưng...là cậu hại tui mà...xin cậu minh oan cho tui với...”

Trâm nhìn cậu khấn khoản, cậu thương Trâm xót hết cả ruột, cậu vừa định đứng ra nhận tội thì bị bà cả kéo lại bịt miệng. Bà hai lo cho cậu nên cũng xông vào tát Trâm một cái đau điếng, đánh chưa đã, bà còn chửi rất ngoa.

-“Ồi chào ôi, đúng là nhà vô phúc mà. Vô phúc nên mới rước chị về làm con dâu, một ngàn quan chứ đâu có ít? Đã đổ đốn dĩ thoa thì chớ, lại còn tính vụ khổng cậu cả hả? Cái ngữ chị chắc phải cạo đầu bôi vôi thả trôi sông mới làm gương được cho kẻ khác.”

Bà bù lu bù loa ầm ĩ inh ỏi, bu Trinh đang bán bún ở chợ thấy xôn xao liền chạy ra. Trâm bị người ta bu lại, trứng thối, cà thối, vỏ dưa vỏ chuối, có cái gì họ ném vào Trâm cái đó. Họ kỳ thị Trâm, họ đòi Trâm lột áo chứng minh sự trong sạch, nếu không sẽ xử Trâm theo lệ làng. Trong sạch? Trên vai Trâm căn bản là có hình xăm đó, mà kể cả không có, thì giữa thanh thiên bạch nhật, lột áo giữa đình, Trâm còn có thể trong sạch được hay sao?

Bị cậu cả hại, Trâm nghĩ đó là nỗi nhục nhã lớn nhất Trâm có thể chịu đựng rồi. Có mặt dày thế nào Trâm cũng chẳng thể trơ trên thêm được nữa, Trâm nhất định không cởi áo đâu. Trâm ngồi thu thu một xó, tay ôm đầu gối không nói không rằng, cũng chẳng nói được, thời khắc này, càng nói càng sai.

Bu Trinh tin con gái bu không bao giờ làm cái trò mèo mả gà đồng. Nhưng biết tính sao? Bu thấp cổ bé họng bu chẳng giúp gì cho Trâm được, nhìn Trâm bị xã hội đàm tiếu, bị người đời lên án dè bỉu mà tìm bu quần thắt, ruột gan bu như bị ai đó đem dao xẻo từng khúc, từng khúc một.

29. #28

Mợ cả ngày một hung hãn, đám người của mợ, đám bà tám rảnh rỗi được thể mua vui, cả những đứa trước kia hỏi Trâm không được cũng nhân cơ hội trả thù. Dân bu đông quá, chưa gì ông trưởng thôn cùng con gái đã tới rồi, bu Trâm lo toát mồ hôi hột, chỉ sợ người ta lôi Trâm đi cạo đầu bôi vôi.

Cũng may trời thương đất xót, cô Hoàng Anh len vào giữa, đồng dục đề nghị.

-“Kính thưa các vị bô lão cùng toàn thể bà con cô bác, tui xin mọi người hết sức bình tĩnh. Bà con nghĩ thử xem, Trâm đã là gái có chồng, giờ bà con lại đòi lột áo người ta giữa ban ngày ban mặt cho cả thôn nhìn, thử hỏi còn ra thể thống gì nữa? Trâm bị oan hay không thì sau này chị ấy cũng làm gì có mặt mũi mà ra đường?”

Cả thôn bắt đầu hoang mang, ông Hoàng trưởng thôn thấy thái độ mọi người bắt đầu lung lay liền nhân cơ hội tiếp lời.

-“Giờ sự thể ra nông nổi này, tôi đề nghị cháu Hoàng Anh, cháu Dung, cháu Bưởi và cháu Mỗ đưa Trâm vào trong lán kiểm tra, tình hình ra sao sẽ nghiêm túc trình báo với bà con.”

Một đứa con gái trưởng thôn, một đứa nhỏ xíu, một đứa thiếu năng, một đứa là loa phát thanh chuyên hóng hớt gần xa, ai lươn lẹo đặt điều thì đặt chứ riêng bốn đứa đó trước giờ đều nổi tiếng trung thực. Để công tâm nhất, ông Hoàng còn cho từng cháu thẩm định một, kết quả lúc bước ra, cháu nào cũng lắc đầu, riêng cháu Bưởi còn chu môi nhận xét thêm.

-“Đâu có gì đâu, da mợ hai trắng mịn luôn á.”

Cháu Dung gật gù tỏ vẻ đồng tình, già trẻ gái trai lại được dịp quay sang chỉ trích mợ cả, mợ cả hoang mang quá, vội bào chữa mợ không phải là hạng điều ngoa, chính đêm tân hôn cậu cả uống say, cậu buột miệng nói ra. Cậu cả sợ tai tiếng, mang tội phải sạch sẽ sang cho bà hai, căn bản vụ này cũng có phần đóng góp của bà.

Bà cả chẳng cần biết cậu thật hay phét, bà chỉ biết đây là cơ hội ngàn năm có một, bà la bà gào, bà tổng sỉ vả bà hai là cái loại phụ nữ mất nết, tung tin vợ vắn gây mâu thuẫn nội bộ, đem chuyện nhà ra cho thiên

hạ cười chê. Ông trưởng thôn quay sang hỏi chuyện bu cậu Lâm, ông bảo bà có oan khuất gì cứ thông thả trình bày, ông sẽ đứng ra bảo vệ lẽ phép.

–“Chị dám! Thách mười đời nhà chị dám vu khống cậu, tôi là tôi cho đốt luôn cái lều rách!”

Bà cả xót con trai, giận dữ đoạ nạt. Bà hai một lời cũng không nói, dân làng người tin bà vô tội người nghi bà bị thế lực của bà cả làm cho khiếp sợ nên đành phải ngậm miệng làm thinh. Nhưng dù như nào đi nữa thì hôm nay bà vẫn phải chịu phạt, bà thế mà không hề nao núng, chỉ thổ thổ xin xỏ.

–“Chuyện này không liên quan tới cậu cả, là mắt tôi kém, tôi nhìn nhầm. Nhưng mong các bô lão và bà con cô bác thông cảm cái thân tôi già rồi, xin để cậu Lâm chịu đòn thay cho tôi.”

Con cái kính hiếu với thầy bu là chuyện thường tình, hơn nữa cậu Lâm vạm vỡ lực lưỡng vài trượng cũng chẳng đáng. Chỉ là, cô Hoàng Anh cô ấy không thích thế, mà cô ấy không thích, thì ông trưởng thôn ông cũng không thích. Ông nghe theo lời khuyên của con gái, phạt bà hai gánh đủ mười tạ phân từ các nhà xí công cộng chuyển tới hồ phân của thôn, tích làm tài sản chung.

Cô Hoàng Anh đưa ra phương án ấy âu cũng vì cô thương bà hai, trộm nghĩ bà xuất thân thấp hèn, việc này khi xưa làm quen rồi nên chắc không thiệt thòi gì cả. Khổ nỗi, cô biết một mà không biết hai, bà Phúc đúng là đi ở nhà quan từ nhỏ, nhưng được tiểu thư thương, suốt ngày chỉ chạy lật vật quanh tiểu thư chứ đâu phải ra đồng đâu. Từ ngày lấy phú ông thì nào có được phân đất làm ruộng, tính ra chuyện gánh phân, đây là lần đầu tiên của bà.

Vú Năm chắc mẩm bà hai bị bu con cậu Hưng hại nên vú thương bà lắm. Vú vội vã lên về méc phú ông, vú không dám ton hót vạch tội bà cả nhưng vú vẫn mong ông đánh tiếng với ông Hoàng, mong ông ấy cho vú gánh giúp bà hai một nửa. Vú năn nỉ ỉ ôi, cứ nghĩ phú ông sẽ sốt sắng lo toan, ai ngờ rút điều thuốc lờ xong, ông chỉ nhếch mép bảo.

–“Kệ bà, để bà gánh tỵ cho nó khoẻ người.”

Khoẻ người? Chẳng qua là bà hai thôi, chứ rơi vào Đình Phi Yến của ông xem, ông chả lo sốt vó lên rồi ý chứ. Vú tiu nghỉ ra về, trông bà hai lay lắt đôi quang gánh trên vai tội nghiệp kinh khủng khiếp. Gánh phân khô còn đỡ, phân tươi thì ôi thôi, nó thúi, thúi muốn xỉu. Lưng bà đau vai bà nhức, mũi bà cũng sắp điếc tới nơi rồi, chưa khi nào bà nhớ cậu Lâm da diết như lúc này.

Cậu ở đâu vậy cậu?

Cả ngày hôm nay cậu chạy xó nào mà mất tăm mất tích?

Bà than thân bà trách phận. Con dâu bà cũng tủi hổ chẳng kém, lủi thủi cầm đầu cầm cổ chạy một mạch về nhà. Ban nãy Trâm thấy cậu hai với cô Hoàng Anh thì thụt với nhau ở bụi chuối gần ao cá trắm, đại loại là cậu cảm ơn cô đã giúp đỡ, còn cô thì không nheo dòi cậu giữ lời hứa, sang đóng lại cho cô cái chân giường.

Cậu gật đầu, lòng Trâm ngổn ngang một bề. Trâm muốn lắm, lao vào đó giành cậu, tuyên bố cậu là của Trâm, mà rốt cuộc, lại không đủ tự tin. Người ta xinh đẹp rạng ngời, còn Trâm, Trâm của bây giờ nhếch nhác thê lương, so với ăn mày có lẽ chẳng khác hơn.

Trâm lớn rồi, Trâm cũng hiểu chuyện chứ. Đàn bà xưa nay rơi vào cảnh này, chẳng cần biết là đúng hay sai, chỉ có nước ôm áo quần về nhà mẹ đẻ thôi. May mà Trâm được dì Hồng mách nhỏ, Trâm ngoan ngoãn làm theo lời dì dặn, đặt một cái roi, một cái kéo và lọ vôi lên bàn rồi quỳ xuống đợi cậu.

Dì bảo mình phận nền bà, mình biết nhận lỗi thì nền ông họ sẽ nhanh nguôi giận, khi xưa chú cũng đánh dì vài roi thôi chứ không đuổi. Còn cậu, kể cả lát nữa cậu có cạo đầu Trâm cũng chịu, chỉ mong cậu không đuổi Trâm, làm dơ mặt bu Trâm thôi.

Trâm đợi tới khi trăng treo lủng lẳng trên ngọn tre cậu mới về. Cậu châm thêm ngọn đèn dầu rồi ngồi bệt xuống đất, ngay đằng sau Trâm. Không thấy cậu cầm roi, cũng chẳng thấy cậu với kéo, chỉ thấy cậu gỡ ra mảnh gỗ nhỏ từ mái tóc dài đen nhánh của Trâm.

Rồi cậu lại lôi ra vài chiếc lá rau cần, ít hạt cà chua, ít hạt ổi rồi vỏ trứng vỏ dưa vỏ đậu, người ta ném Trâm cái gì, cậu ngồi tỉ mỉ gỡ bằng sạch. Bóng cậu chải tóc cho Trâm thấp thoáng trên vách tre, chắc cậu

không định cắt tóc của Trâm đâu, tại nếu cắt thì cắt luôn chứ đâu phải mất công làm gì? Trâm cảm động, ghen giọng hỏi cậu.

-“Cậu hai không đánh tui à?”

-“Không.”

-“Sao không? Tui ngu ngốc đi đường tắt rồi bị cậu cả tóm được, tại tui không trốn nhanh...tui làm cậu mất mặt...tui hại cậu phải sang nhờ vả người ta, rồi đóng giường cho người ta...tại tui mà đêm qua cậu cũng chưa được ngủ...tui có bao nhiêu cái tội ý...tui biết tui sai rồi...”

Trâm đột ngột quay người, trán vô tình đụng ngay vào môi cậu. Cảm giác nó cứ mềm mại ngọt ngào sao sao ấy, tim Trâm đập thốn thức từng hồi, cả người cũng nóng ran khó tả. Rồi ngượng quá, Trâm cúi gầm mặt xuống đất, lí nhí bảo cậu.

-“Cậu giận tui thì cậu cứ đánh đi cho hả lòng hả dạ, tui khỏe lắm, tui không thấy đau đâu.”

Hình như cậu nhích vào gần Trâm hơn, Trâm cảm nhận được cả hơi thở ấm áp của cậu phả lên cổ. Hai má Trâm đỏ ửng, lí nhí khẳng định thêm lần nữa, tui không đau thật đó, cậu cứ yên tâm đi. Cậu lắc đầu tỏ vẻ không đồng tình, cậu ghé tai Trâm phân trần.

-“Nhưng...tui đau.”

Đầu óc Trâm mụ mị một hồi, máu lên não chẳng kịp, ngây ngô thắc mắc.

-“Ủa kì vậy? Cậu đánh tui sao cậu đau?”

Cậu cúi đầu, trán cậu đụng nhẹ vào trán Trâm, cậu khẽ bảo.

-“Đau tim.”

30. #29

Tìm cậu đau, tìm Trâm loạn. Trâm chỉ lén đưa mắt lên đã chạm ngay ánh mắt cậu, Trâm ngây ngốc nhìn cậu, cậu cũng lặng lẽ nhìn Trâm. Ngọn đèn dầu le lắt trong đêm, cậu và Trâm xích gần nhau hơn, sống mũi cậu chạm sống mũi Trâm, hơi thở của hai người như hoà quyện làm một. Trâm vô thức vòng tay qua cổ cậu, cậu cũng ôm lấy eo Trâm, kéo Trâm vào lòng.

Một khoảnh khắc nào đó, cánh môi của cậu và Trâm, khẽ đan xen.

Cũng đúng khoảnh khắc ấy, phía nhà trên vang vang tiếng gào ầm ĩ.

-“Cậu Lâm đâu, mợ Trâm đâu...đâu hết rồi...mau...mau dậy đi...dậy bóp vai cho bu...bu mệt quá đi thôi...”

Mợ Trâm giật nảy, tìm mợ tưởng rút ra ngoài. Mợ then thùng vỗ vỗ cho hai má bớt đỏ rồi vội vã lên nghe bu sai bảo. Bu Phúc không thấy cậu Lâm thì hơi hoảng, căn bản mọi khi bu về, chưa cần bu gọi cậu đã lên hầu bu rồi.

Bu lật đật xuống phòng tìm cậu, vừa đi bu vừa sụt sịt phân bua. Bu kêu cậu đừng có hiểu lầm, bu không làm gì hại Trâm cả, bu sợ bà cả đốt nhà nên bu đành phải nhận bừa thôi. Bu hỏi cậu có thương bu không? Bu mang cậu chín tháng mười ngày, lúc đẻ ra bị người ta thù ghét, cậu thì được ăn sữa của bu, còn bu phải ôm cậu đi mò đồ thừa ở sọt rác ngoài chợ. Bu rên rỉ thảm thương mà cậu không có trong phòng, bu lại vòng xuống bếp kêu than.

-“Bu chỉ có mỗi đứa con là cậu thôi, cậu là khúc ruột khúc gan của bu, cậu lạnh nhạt với bu thế này bu sống sao nổi?”

Bu tính lần ra đất ăn vạ nhưng Trâm đã kịp đỡ bu lên rồi. Nhìn bu cũng tội, già gần này tuổi đầu gánh mười tạ phân đâu có đơn giản. Trâm biết bu bị oan chứ, cả cái làng này ngoại trừ phú ông ra thì ai chả biết bà cả ghê gớm, cậu Lâm cũng không giận bu đâu, cậu đang đun nước ngâm chân cho bu mà.

Cậu thực sự là một đứa con có hiếu, điểm này Trâm còn phải học hỏi cậu nhiều nhiều. Trâm và cậu mỗi người xoa bóp một bên chân cho bu, bu Phúc ngả người vào ghế gà gà gật gật. Thế mà lại hay, bà cả có người hầu thì bà cũng đâu kém cạnh. Giả như một ngày nào đó, bà cả biết chuyện này thì sao nhỉ? Cứ ngẫm tới cái vẻ mặt của tiểu thư lúc ấy bà hai thích chí vô cùng, bà cười khẩy, lim dim chìm vào giấc ngủ.

Trâm thấy bu gáy khò khò rồi thì bảo cậu đi nghỉ trước, Trâm ở bên trên đỡ bu vào giường, mặc màn xong xuôi mới về phòng mình. Cậu thế mà chưa ngủ, chắc cậu đang tắm đó, cũng đúng, cậu hai ưa sạch sẽ lắm. Trâm ngồi xuống một góc giường, đợi cậu ra mới tò mò hỏi.

-“Vai tui...hết hình xăm tui đoán là nhờ thuốc của cậu hai, phải không?”

-“Ừ.”

-“Eo, tui thông minh quá cơ, tui đoán trúng phóc luôn. Nếu có lần sau cậu lại chế cho tui một ít nha.”

Trâm hồn nhiên xin xỏ, cậu mặc xong cái áo mới quay lại siết chặt cổ tay Trâm, sắc mặt cậu khó coi hẳn. Ít khi Trâm thấy cậu giận như vậy, cậu dọa Trâm sợ chết khiếp luôn.

-“Không có lần sau.”

Cậu cảnh cáo. Trâm bủn rủn cả người, vô thức gật đầu lia lịa. Đêm ấy cậu bảo Trâm may một cái túi vải to cỡ bàn tay, còn cậu thì hì hụi đập chỗ ớt hiểm khô làm bột ớt đổ đầy túi, cậu dặn Trâm phải mang theo bên mình phòng thân. Trâm hiểu ý cậu, nhưng vẫn rụt dè hỏi.

-“Nhỡ làm thương người ta, rồi bu người ta tới tìm tui tính sổ thì biết sao?”

-“Thì bước qua xác tui trước.”

Cậu thần nhiên đáp, lòng Trâm rộn rạo lắm. Có cậu hai rồi, Trâm chẳng thấy sợ sệt gì hết. Từ đó cứ thấy cậu cả có ý định mom mem tới gần là Trâm nhanh tay tung bụi ớt mù mịt rồi chạy thẳng. Cậu cả thương Trâm nhiều lắm nên có hôm dù bị cay chảy nước mắt cậu cũng không hề mếu bu.

Cứ như thế dần dần cậu chỉ dám đứng nhìn lén Trâm từ xa. Cứ như thế, Trâm với cậu hai sống bình yên, cho tới một ngày Trâm bước sang tuổi mười sáu trăng tròn, làng trên xóm dưới bắt đầu lan truyền tin đồn Trâm chơi bời lăng lơ quá nên bị hiểm muộn. Gái cái thôn này lấy chồng nửa năm đã có tin mừng rồi, ngay tới mộ cả nhà cậu Hưng, nhỏ xíu mà đã nghén từ tháng trước, đằng này Trâm già khảm già khú rồi mà vẫn chưa có xi nhê gì sắt.

Bu Trâm lo ăn không ngon ngủ không yên, cuối tháng đó bu quyết định thịt hai con gà, rủ vợ chồng Lâm Trâm với vợ chồng Toàn Trang về chơi. Bu có tuổi rồi, nói mấy vấn đề này với Trâm e rằng không hợp, nên có gì bu giao hết cho con Trang. Con này được cái to mồm, chưa thấy người đã thấy giọng, nó để thằng Toàn bế cu Thóc, mình thì ông ọ chào u, chào anh rể rồi nhảy vào trong buồng.

Gớm số Trâm kể có phúc ghê, lâu lâu không gặp lại thấy cậu hai cao hơn một chút, vạm vỡ hơn một chút. Ôi chao ôi nhìn cậu bổ củi ngoài vườn giúp bu thôi mà nó muốn lòi hai con mắt. Nó rón rén mở cửa sổ, vừa ngắm anh rể vừa thì thọt với chị gái.

-“Sức cậu hai ý...chắc được lâu lắm nhỉ?”

Trâm ngần ngừ nhìn cậu, trộm nghĩ gỗ quý cậu còn xử lý được nữa là đồng củi mùn nhà mình, nên thật thà đáp.

-“Ừ, từ sáng sớm tới chiều tối luôn, có hôm còn chẳng thèm ăn cơm.”

-“Eo, khủng vậy á?”

Chị Trâm gật đầu, cái Trang sừng sốt thán phục. Nó hết nhìn cậu hai, vợ hai rồi lại nhìn ba thằng Thóc, nó tự thương thay cho thân phận hẩm hiu, nó tiu nghỉu than thở.

-“Chẳng bù lão Toàn nhà em, nhiệt tình thì thừa nhưng năng lực lại thiếu.”

-“Thôi đi, nhà mi có ruộng sướng bỏ xừ đi được, mi tưởng đi bỏ củi thuê sướng lắm chắc? Cả ngày hùi hụi mà có khi người ta chỉ trả cho năm tiền thôi.”

Trâm càng kể lể thì cái Trang càng điên, vậy là rốt cuộc từ nãy tới giờ hai chị em nó đâu có nói cùng chủ đề đâu. Nó vò đầu bứt tai lôi Trâm vào một góc giảng giải, Trâm ngồi nghe hết nhưng chỉ ậm ừ cho qua thôi, chứ mấy chuyện đó thì thoảng nghe gái trong thôn thì thật Trâm cũng hơi hơi biết mà.

Chỉ là, cậu hai với Trâm vẫn ngủ riêng giường, có lẽ từ đợt Trâm bị cậu cả xăm lên vai, cậu thấy Trâm là hoa tàn ngọc nát nên không động tới, Trâm đoán vậy, nhưng Trâm chẳng dám tiết lộ với ai cả.

-“Trâm với cậu hai lấy nhau cũng qua một cái Tết rồi còn gì, qua cái Tết năm sau mà không có tin mừng chắc bà hai dắt Trâm về trả bu mất. Cậu hai khoẻ mạnh thế có khi lỗi ở Trâm rồi, hay là bu đi cắt thuốc cho Trâm nha Trâm.”

Bu Trâm ở ngoài cũng sốt sắng chạy vào hỏi han. Trâm gượng cười dối bu rằng không cần đâu, Trâm đang uống thuốc rồi. Nhưng bu và cái Trang nói nhiều quá, Trâm cũng bắt đầu căng thẳng, giả như cậu với bu Phúc tốt, không đuổi Trâm về thì cũng sẽ rước bà hai cho cậu mà thôi.

Xong rồi, nhà tranh nhỏ xíu, Trâm biết ở đâu? Ngủ dưới bếp chẳng? Mà xong cậu quần quít với bà hai thì lúc đó Trâm cô đơn lắm. Có một đứa nhỏ cũng hay nhỉ? Nhìn cu Thóc kia, hai má hồng hồng phúng phính mùi sữa, Trâm ôm nó mà thêm ghê cơ.

Con gái trong thôn đến tuổi này nếu không đi ở độ thì hầu hết đều được làm mẹ rồi, chỉ trừ Trâm. Bất chợt Trâm thấy tủi thân quá, cả ngày cứ như người mất hồn luôn. Cậu hai hình như nhận ra sự thay đổi của Trâm, lúc chiều gánh xong cho bu mấy lu nước lớn, cậu qua cái vồng Trâm ngồi, vỗ nhẹ nhẹ vào vai.

Trâm đưa cu Thóc cho cậu bông, cu Thóc mập lắm, Trâm chắt vật với nó vô cùng, nhưng nó ở bên cậu thì gọn lỏn nhỏ xíu luôn. Đôi mắt nó tròn xoe long lanh nhìn cậu mãi, cái miệng nhỏ chúm chím ghét ghê cơ.

Cậu kiệu nó, cho nó với quả hồng bì trên cao. Nó sướng, cười khanh khách. Trâm ngược lên mà ứa nước mắt, Trâm bắn khoản do dự rất lâu mới dám đứng dậy, nín nín áo cậu, cố gắng hít thở thật sâu rồi căng thẳng đề nghị.

-“Cậu hai...cho tui...cho tui...xin thằng cu tí.”

31. #30

Cậu đang đùa với cu Thóc bỗng dừng lại, nghiêm túc nhìn Trâm. Trâm lo cậu hiểu lầm nên dù má nóng hổi hổi vẫn cố giữ bình tĩnh giải thích cậu nghe.

-“Không...không phải cu Thóc đâu nha...tui...tui là xin thằng cu tí của tui ý...cậu cho tui...”

Cậu không phản đối cũng chẳng đồng tình, cậu kiệu thằng nhỏ đi loanh quanh một lát thì đem trả cái Trang. Thằng này ranh đáo để, gặp mẹ nó một cái nó dụi đầu nó méo máo dỗi hờn, Trâm ngồi ngắm thằng nhỏ mà tim mềm như nước. Cái Trang cười, nó nắm tay thằng bé, vỗ vỗ vào má Trâm trên chọc.

-“Cho bác Trâm ngủ hơi cháu một chút lấy may nhá...cho bác sớm sinh anh cu tí chơi với cháu nhá...tổ sư bố cái thằng cha cháu...bảo đóng cho cháu cái củi từ Tết mà lười chảy thây...”

Ăn với chả nói, phải đứa khác có mà nó chả tát cho con Trang sái quai hàm rồi ấy chứ. Cũng may được thằng Toàn hiền, nó cười hềnh hếch, nó gãi đầu phân bua nào có phải lười, là do không biết đóng thôi. Tện thể cậu hai ở đây, nó nhờ cậu luôn, nó ngồi bên cạnh phụ lật vật.

Cậu làm cho Thóc cái nôi to quá, cha thằng Thóc chịu không khiêng nổi về thôn bên, thế là cậu lại vác hộ vợ chồng nhà nó. Trâm lủi thủi theo cậu mà hỏi hộp ghê lắm, lấy cậu cả năm trời, cậu đối với Trâm không tệ, Trâm biết mà. Cậu không dễ tính như thằng Toàn, cậu hơi nghiêm mặt là Trâm sợ rồi, nhưng có đôi

lúc Trâm còn thấy mình được chiều hơn cái Trang. Nhà có công to việc lớn gì cậu lo hết mà, đến củ khoai nướng nóng hổi cậu cũng không cho Trâm tự bóc cơ mà, lần này, chỉ mong cậu thương tình.

Trâm hi vọng lắm lắm, rồi Trâm thất vọng nhiều nhiều.

Đêm đó, cậu vẫn chủ ý ngủ riêng. Cậu toàn nằm cái giường nhỏ thôi, chừa cho Trâm giường lớn. Cậu kéo vách rồi Trâm cũng chẳng đủ tự tin mò tới làm phiền cậu nữa. Đến cả tuần sau tình hình vẫn thế, Trâm buồn nhiều lắm, thân Trâm vậy bản Trâm biết, Trâm nào có dám oán trách nửa lời.

Đã nhiều lần Trâm cố gắng tự động viên mình, khổ nổi, Trâm nghĩ tích cực bao nhiêu thì mỗi lần bước ra khỏi cổng tinh thần lại xuống dốc bấy nhiêu, làng trên xóm dưới họ xì xào thì thụt, họ nói số cậu vô phúc, sinh ra đã gánh thân tội của ông ngoại, giờ lại chẳng có nổi mụn con nổi dõi. Có người còn độc địa tung tin đồn cậu bị bóng, Trâm nghe đủ cả, Trâm xót cậu lắm, một tối trăng rằm, nhân lúc cậu vừa mới đi nằm, Trâm rụt rè ngồi dưới chân giường cậu nhỏ lời.

-“Nghe đồn cô Hoàng Anh từ chối hết đám này tới đám khác, tui đoán là do cô ấy thương cậu nhiều nên không nỡ đi lấy chồng. Cô Hoàng Anh con nhà danh giá, cậu với cô ấy tuy hơi khó nhưng không phải là không có cách, cứ dắt nhau vào bụi chuối ý, xong cậu cho người ta thăng cu tí, gạo nấu thành cơm rồi thì ông trưởng thôn cũng chẳng làm gì được...”

Trâm thật thà bày cách, cậu bật dậy trừng mắt nhìn Trâm, Trâm sợ run cầm cập, nước mắt rơi lã chã. Lúc này thái độ cậu mới dịu đi một chút, cậu bảo Trâm ngồi dậy nói chuyện với cậu một lát. Trâm ngoan ngoãn vâng lời, cậu đợi khi Trâm ngồi đối diện mình rồi mới thở dài hỏi, chị có muốn con vừa sinh ra đã mang tội không?

Trâm suy nghĩ hồi lâu, buồn buồn lắc đầu. Cậu xích lại gần, lau nước mắt cho Trâm, chậm rãi đề nghị.

-“Vậy cố gắng đợi thêm một thời gian nữa.”

-“Nhưng...gái trong thôn kiếm được người đẹp như cô Hoàng Anh khó lắm. Đợi thêm một thời gian nữa, chỉ sợ tới lúc đó cô ấy bị người khác rước mất...”

Trâm lo lắng không nguôi, cậu ngược lại bình thản hỏi.

-“Liên quan gì?”

-“Ồ hay? Thế cậu không định rước bà hai à? Không định cho cô Hoàng Anh thăng cu tí à? Hay cậu nhắm được mối nào khác rồi? Gái thôn mình hay thôn bên? Cậu định cho ai cậu nói đi tui sẽ tính cách giúp.”

Trâm hồn nhiên hỏi một thôi một hồi, cậu nhích lại gần Trâm, ghé tai Trâm thầm thì.

-“Tui định...cho chị.”

Cậu hơi cười, hai tai Trâm đỏ rực, cậu lấy tay xoa xoa, tay cậu mát lạnh, tai Trâm bớt nóng nhưng lòng Trâm vẫn chấn động ghê lắm. Cậu lại tiếp tục hỏi.

-“Được không? Chị có giúp không?”

Từng câu từng từ của cậu như mật ngọt rót thẳng vào tim Trâm, không gian bí bách tới ngọt ngào, hồn Trâm lơ lửng tận đâu tận đâu. Trước giờ Trâm cứ tưởng cậu hai ghét Trâm, chê Trâm cơ, mà hoá ra không phải. Là cậu chính chắn hơn Trâm, cậu lo cho tương lai thôi. Trâm chẳng biết chờ thêm một thời gian nữa của cậu là ý gì, nhưng Trâm tin cậu lắm. Trâm cũng tự tin về chính mình hơn, lần đầu tiên, từ rất lâu rồi, Trâm mới dám gỡ giọng mè nheo.

-“Tui giúp được...nhưng đổi lại cậu cho tui ôm một cái nha.”

Sợ cậu từ chối nên Trâm chủ động luôn. Rất nhanh thôi, Trâm nép vào ngực cậu rồi vòng tay qua, trộm siết một cái, sau đó thẹn thùng chạy về giường. Có một chút, mà cảm giác như được ăn kẹo ý, ngọt mãi tới tận sớm hôm sau. Lúc Trâm thức giấc thì cậu đã lên núi, cậu chẳng bao giờ gọi Trâm dậy cả, Trâm cũng quen với điều đó rồi.

Chỉ là, lâu lắm rồi mới thấy bu Phúc dậy trước Trâm. Bu đang vật lông gà. Trông thấy Trâm bu liền tươi cười giao phó nốt việc còn lại cho con dâu, Trâm mới đầu mắt mũi còn tèm nhem, càng lúc sau mặt mày càng tái mét.

Là con gà mái đang ấp trứng của Trâm mà.

Thảo nào bu lại lén thịt trước chứ không đợi Trâm dậy, vì bu biết chắc chắn nếu sai Trâm sẽ không làm. Đôi gà của Trâm nuôi từ thuở nhỏ bằng nắm tay, một trống một mái quấn quýt bên nhau, để được mấy lứa trứng rồi chứ, mà bu chôm gần hết, lứa này Trâm phải lén làm ổ rơm ngoài gốc nhãn, xa ời là xa mà bu vẫn lén mò được.

Bu giỏi thật! Nắm cậu hai hong khô để tối giao cho khách bu cũng lựa những cái to nhất, bổ nhất, bu sai Trâm mau mau rửa rồi hầm gà cho mợ cả. Mợ cả mang bầu đã có bà cả chăm rồi, mắc mớ gì bu phải sốt sắng như thế? Tiền cậu hai làm ra bu thu bằng sạch, thú rừng thỉnh thoảng bắt được bu cũng ép đem bán hoặc sai mang lên nhà trên, người ta chèn ép bu, khinh bạc bu, vì sao bu phải sống nhu nhược như vậy?

Gà hầm, nào cậu có mấy khi được ăn? Thi thoảng có gì ngon cậu toàn dành cho Trâm trước, Trâm thì tính ấp xong lứa này để bồi bổ cho cậu dần, thật không ngờ, bu ra tay quá nhanh lẹ. Con gà mái chết rồi, trứng chưa kịp nở, con gà trống cứ loanh quanh trong sân. Cậu hai về, cậu thấy nó chạy túi bụi mất kiểm soát, cậu thịt nó luôn.

Trâm ứa nước mắt, Trâm trách cậu sao vội vàng, con gà đó vẫn khoẻ mạnh, vẫn đập mái được, đợi dành tiền rước con gà mái khác về cho nó là được mà. Cậu quay lại, thản nhiên bảo.

–“Nó sống cũng chẳng vui vẻ gì.”

Trâm chợt hiểu ra, ừ thì cho chúng nó cùng đầu thai vậy. Cậu đem chỗ trứng sang nhà bu Trinh ấp nhờ rồi lại xuống chợ. Trâm thì ở nhà hầm gà, Trâm nghe cậu không cãi bu, hầm canh xong ngoan ngoãn mang con gà mái lên cho mợ cả. Tuy nhiên con gà trống Trâm nhất quyết phần cậu, bu có nói thế nào Trâm cũng không giao ra.

Bu điên lắm, nhân lúc Trâm không có nhà liền hùng hục lao đi tìm. Mũi bu kể cũng thính, Trâm đã múc vào cái niêu đất, vùi sâu dưới đồng tro bếp mà bu vẫn bới lên được. Bu ngồi ăn ngấu nghiến, gà hầm nắm ngon quá thể đáng, nhất là hai quả kê ý, ngọt ời là ngọt, phê hết cả người.

Trâm về tới nơi thì bu đã chén non nửa con rồi, máu nóng nó bốc lên tới tận đỉnh đầu, Trâm không còn giữ được bình tĩnh nữa, vội vàng xông vào giật niêu. Bu Phúc cũng không phải dạng vừa, hai bu con giằng qua giằng lại một hồi, cái niêu rơi xuống đất, vỡ tung toé.

Trâm ngồi thụp xuống, ôm mặt khóc nức nở. Bu Phúc bị nước canh bắn ra chân, bỏng rát. Bu ầm ục lên từng bước ra ngoài đầu đình, nhân có hội bô lão đang đánh cờ, hội bà thím đang buôn dưa, bu được thể ca thán.

–“Bà con cô bác nhìn xem, xem có ai vô phúc như tôi không? Cái thằng hai ngoan ngoãn là thế mà lấy phải con vợ vừa lẳng lơ, vừa hiểm muộn lại vừa mất nết. Đời thuở đầu có loại con dâu hầm gà ăn vụng, bị bắt quả tang không biết lỗi thì thôi lại còn hất thẳng canh vào người mẹ chồng dần mặt. Ôi chao ôi hôm nay cậu hai không tống cổ nó ra khỏi nhà thì tôi thề với ông trời tôi thà chết ở đây chứ không về.”

32. #31

Nói chung trước giờ Trâm chẳng nhu mì hiền thực cho lắm, lại không khéo ăn khéo nói nên ít được lòng người. Cu Trí biết thừa đám đông đang đàm tiếu về chị nó, họ nói trăm thứ bà già, chốc chốc lại có người mang cái tội ăn cắp vặt ra đay nghiến.

Họ chỉ nhớ mỗi chị nó từng ăn cắp, nhưng họ lại chẳng nhớ được mùa đông năm ấy nhà nó khổn khó như nào. Thầy vừa mất người ta đã đến siết nợ, bu nằm liệt giường cả tháng trời không đi chợ được, gạo trong

lu hết sạch, tiền cũng chẳng còn một xu, nếu Trâm không bì bõm lội bùn, lang thang từ cánh đồng này qua cánh đồng khác, gắng hết sức mót lúa hoang, lúa rài thì cả nhà đã sớm chết đói rồi.

Chỉ là những bông lúa ít ỏi còn sót lại, thế nhưng khi bị phát hiện, Trâm vẫn bị lôi ra đầu đình bêu riếu. Mụ vợ ông Tứ mụ làm ầm lên, mụ kêu rằng nhà mụ còn nữa sào ruộng chưa gặt, tội vạ đầu mụ vu hết cho Trâm. Mụ làm thế, chẳng qua là trả thù Trâm thôi, vì Trâm không chịu lấy con trai mụ.

Chuyện cũ qua rồi, nhưng những vết roi người ta quật Trâm giữa trời đông buốt giá năm ấy, cu Trí không bao giờ quên. Tương lai nếu có ngày nó làm quan, việc đầu tiên của nó, nhất định là giải oan cho Trâm.

Nó vừa nghĩ linh tinh vừa chạy, chẳng mấy chốc đã tới nhà cậu hai, nó vội thuật lại mọi chuyện cho chị nó nghe. Trâm cố làm ra vẻ bình thần bảo cu Trí bà hai đùa thôi, đừng có lo. Em trai về được một lát thì Trâm thấy bóng cậu hai, cậu kêu Trâm đi cùng cậu.

Trâm nặng nề bước từng bước theo sau, khó khăn lắm mới dám mở lời.

-“Cậu hai...có định trả tui về cho bu tui không?”

-“Không trả.”

Cậu đáp, Trâm bớt căng thẳng hẳn. Cậu dắt Trâm tới khu rừng nhỏ phía Bắc, bình thường không bao giờ Trâm dám bén mảng tới đây, dân làng cùng chẳng ai dám, tại nghe đồn chỗ này nhiều ma lắm quỷ. Hôm nay có cậu Trâm mới can đảm vậy đó, theo cậu đi tít vào tận sâu bên trong luôn.

Cũng giống các khu rừng khác thôi, có chim chóc líu lo, có hoa cỏ xanh tốt ngào ngạt. Phía cuối khu rừng, nhìn qua tường chỉ có thác nước chảy róc rách, nhưng nếu đi xuyên qua đó, sẽ tới một khu đất trống, ở giữa là cây sồi già đại thụ, dưới gốc sồi có một ngôi nhà nhỏ bằng gỗ. Nhỏ lắm ý, nhỉnh hơn cái giường đơn có xú à, thấp nữa, muốn đi vào là phải cúi người đó, chứ không sẽ bị cụng đầu mất.

-“Á à tui bắt quả tang cậu hai lén đóng nhà gỗ nhá, tay nghề của cậu tui nhìn qua là biết mà. Sau này cậu hai đừng hòng bỏ tui, không chừng tui đi báo quan đó.”

-“Ừ.”

-“Mà cách trang trí y hệt ở nhà luôn, bậc cửa sổ treo vài giỏ phong lan nè, phía góc tường còn đặt sẵn ít hoa khô nữa. Cậu thích hoa lắm hả cậu?”

Trâm ngây ngô thắc mắc, mặt cậu đen kìn kịt, cậu búng trán Trâm một cái rõ đau. Rồi cậu đưa cho Trâm xôi bánh tẻ, cậu dặn chịu khó ở đây ít bữa. Trâm hiểu ý cậu liền, nhà gỗ vừa vững chãi vừa nhỏ xinh, Trâm thích mê luôn. Tuy nhiên lời nguyên về chốn rừng thiêng nước độc nó cứ văng vẳng trong đầu, Trâm lo nơm nớp, lí nhí xin xỏ cậu.

-“Đêm cậu qua với tui được không? Nghe đồn rừng này nhiều ma lắm quỷ, tui sợ nó bắt tui đi mất ý.”

-“Đừng sợ, là tui đồn.”

Cậu chỉ bảo vậy chứ chẳng hứa là đêm cậu qua đâu, Trâm cũng đâu dám mong, mà không ngờ canh hai cửa mình đã thấy cậu nằm bên cạnh rồi. Trăng rót ánh vàng qua khung cửa sổ, cậu hai đẹp quá, cậu ở gần Trâm quá, Trâm không kiềm được đưa tay mân mê sống mũi thẳng tắp của cậu.

Trâm ngấm cậu chẳng bao giờ thấy chán cả. Rồi cậu chợt hé mắt, tay cậu đột ngột giữ chặt tay Trâm, Trâm rút thế nào cũng không được. Đang yên đang lành bị bắt quả tang làm việc xấu, Trâm thẹn muốn độn thổ, lấp ba lấp bắp chữa cháy.

-“Tui...tui...đuổi muỗi cho cậu ý...”

Cậu nghiêng người về phía mợ, nhà nhỏ nên cậu mợ nằm sát nhau lắm, cậu vẫn nắm tay mợ không buông. Rồi đầu cậu gục nơi bả vai mợ, mợ cảm nhận được hơi ấm từ cánh môi cậu, mợ không biết cậu vô ý hay cố tình, mợ chỉ biết đầu óc mợ rối rắm, hồn mợ lơ lửng theo mây theo gió. Đêm khuya âm u tĩnh mịch, mợ nghe nhịp thở của cậu đều đều, mợ bản thân hỏi cậu.

-“Cậu hai thương tui chưa cậu?”

-“Chưa.”

Cậu đáp gọn ghẽ, Trâm âm ức lý luận.

-“Chưa thương sao ban sáng cậu không đuổi tui về nhà bu tui? Còn nữa, mắc mớ gì đêm hôm khuya khoắt cậu phải mò lên đây với tui, cậu ngủ ở nhà có phải sướng hơn không?”

-“Ồ nhà nóng.”

Ra thế, chứ ở nhà mát chắc cậu chẳng lên đâu. Cậu đi như vậy mà bu cậu cũng không mảy may để ý, sáng bu thức giấc không thấy cậu bu lại tưởng cậu lên núi sớm. Bu nhọc quá bu la inh ỏi, bu mắng con Trâm chui ở xó chết tiệt nào rồi, mau mau vác cái mặt ra đây bóp chân bóp vai cho bu.

Bu gọi khản cả cổ mà chẳng thấy bóng dáng Trâm đâu. Mãi một lúc sau định thần lại bu mới nhớ ra hôm qua bu ép cậu hai tống cổ Trâm rồi mà. Đấy, đến khổ! Đời thuở đâu có loại con dâu, đuổi đi là đi thật luôn, cũng không biết điều ra đầu đình khóc lóc xin xỏ bu. Mồm mép để trưng bày hả? Chỉ có ăn là giỏi thôi!

Bu ở nhà một mình bu chán quá, bát ăn xong vẫn chất đầy cạnh giếng, gió thổi lá vàng rơi đầy sân, bu ngại quét, ngại rửa. Quan trọng nhất là không có người nghe bu lảm nhảm linh tinh, con Trâm tuy đồ đốn nhưng được cái tháo vát, làm cái gì cũng gọn gàng sạch sẽ, con nhà bán bún nên nấu nướng cũng được, cùng là con cá rô phi đó, vào tay cậu hai là chỉ có hấp hoặc luộc, ít ra nó còn biết chiên giòn rụm ngon lắm.

Bu nằm vắt vẻo trên cái vông ngoài vườn, nghĩ ngợi mới hôm kia Trâm trèo lên cây hái hồng xiêm rồi gọt cho bu ăn mà, tự dưng bu nhớ Trâm quá đi mất. Cậu hai còn chưa bao giờ dám giành giật với bu, Trâm như thế là lão toét, nhưng thôi thì con nhóc mới mười sáu, còn trẻ người non dạ, bu lớn rồi, bu cũng chẳng chấp nó nữa. Trưa hôm đó đợi cậu hai về, bu hiền dịu dặn dò.

-“Cậu đi đón con Trâm, bảo nó xin lỗi bu rồi bu tha thứ cho.”

Cậu hai lễ phép vâng lời, Trâm hay tin bu hết giận rồi thì mừng lắm. Ai mà ở trên rừng mãi được đâu, đẹp thì đẹp chứ cô độc bỏ xừ đi được, còn thương cậu hàng ngày cứ vất vả lên lên xuống xuống nữa chứ. Trâm hơn hở nhảy chân sáo theo cậu, thế nào mà vừa bước chân tới cổng ngõ đã thấy vú Năm chạy hớt hơ hớt hải tới tìm.

-“Cậu hai...mợ hai...chuyện lớn rồi...nguy rồi...mợ cả...con Chanh nó đang làm ầm lên kia kìa, nó biểu mợ cả bị động thai là do ăn canh gà hầm nấm của mợ hai đó. Bữa nay mợ cả có mệnh hệ gì chỉ sợ bà cả bà đốt cái nhà này mất...”

33. #32

Chưa cần tới bà cả nỗi khủng thì bà hai giận tím tái mặt mày với cái roi mây xông tới đòi lột da mợ Trâm. Mợ hoảng hồn trốn sau lưng cậu, có cậu che chắn, bu dù có điên cỡ nào cũng không làm gì được mợ. Hai con người bu long sông sọc lườm Trâm, dằn mặt Trâm đôi ba câu rồi vội chạy lên nhà trên xem tình hình mợ cả.

Phú ông phú bà cũng tức tốc từ trên phố huyện về, không kiệu rước, không người khiêng, chỉ đơn giản một con ngựa vằn to khỏe, bà ông ọp nép trong lồng ngực ông. Tới cổng một cái ông bệ vệ nhảy xuống trước, hơi khom người trên bà.

-“Bu nó lấy lưng tôi làm đệm, cứ thế dẫm lên mà bước xuống.”

Bà cả hai má ửng hồng, then thùng kêu thầy nó hăm à? Phú ông cười sằng sặc, vừa lảm bảm thì ra bu nó không nỡ vừa đưa tay bồng vợ. Bà hai ở xa xa tim gan quặn thắt, lẽ thường thôi mà, thế gian này được mấy người bình tĩnh khi chứng kiến chồng mình tình tứ với con yêu nghiệt khác?

Năm xưa tiểu thư bị rấn cấn, chính bà đã không màng tính mạng hút máu độc ra cho tiểu thư, chính bà đã cứu tiểu thư một mạng. Khi đó tiểu thư còn cùng bà thề nguyện đời này sẽ mãi là chị em tốt, bà thích cái gì, tiểu thư nhất định sẽ cho bà cái ấy. Lời nói gió bay, tiểu thư quên rồi.

Rõ ràng phú ông thương bà trước, có vú Bầy chứng kiến, hai người viết thư qua lại cũng non nửa năm. Phú ông khen bà thật thà chất phác, ông bảo ông say ông đắm bà ngay từ cái nhìn đầu tiên, ông hứa qua Tết sẽ đem trâu cau tới rước bà. Vậy mà dùng một cái, người phú ông rước, lại là tiểu thư.

Bà của ngày hôm đó, đau như muốn chết đi sống lại. Lá thư cuối cùng, phú ông viết rất dài, phú ông bảo vì gia đình lâm vào cảnh khốn cùng, tình thế bắt buộc nên mới phải lấy con quan để trả nợ cho cha, ông mong bà nể tình ông, đừng bao giờ tìm người vợ mới của ông kể kể chuyện thư từ xưa cũ, gây khó dễ cho ông.

Ông mong bà hãy quên đi!

Thật hay, nói quên, là quên được sao? Bà tôn trọng ông, tôn trọng ký ức của hai người, bà chưa từng nhắc tới để ăn vạ ông, nhưng kiếp này bà đã trót phải lòng ông rồi, bằng mọi giá, bà sẽ chỉ là người của ông thôi.

Và rồi bà cũng toại nguyện, nghiễm nhiên trở thành bà hai của ông. Mặc dù bề ngoài ông lạnh nhạt với bà, nhưng ẩn sâu trong tim, bà biết ông còn thương bà nhiều lắm, ông chẳng dám thể hiện chẳng qua là do thế lực nhà bà cả quá lớn, cha bà làm quan to thôi. Bà sẽ nhịn, bà sẽ gồng nhịn tới ngày cậu cả đỗ Trạng nguyên. Tới ngày đó rồi, phượng hoàng sẽ cất cánh bay xa, mọi thứ, sẽ về với đúng trật tự vốn có của nó.

Bà hai hít một hơi thật sâu lén theo bà cả và phú ông tới chỗ mợ cả, thầy lang bảo mợ không có thai, mấy ngày qua khó ở chắc do nắng nóng quá thôi. Còn canh gà ăn cả con thì nó đầy bụng là chuyện hiển nhiên, bà cả sau đó có gọi riêng cậu cả ra hỏi chuyện, cậu xác nhận xong bà cũng an tâm phần nào, đừng đỉnh trở về phòng đùa giỡn cùng phú ông.

Bà hai thở phào, người làm ai nấy cũng nhẹ cả lòng. Riêng chỉ có mợ cả là vẫn chưa tin vào sự thật. Sao có thể cơ chứ? Rõ ràng tháng trước lúc cậu cả ngủ say mợ đã hôn trộm cậu rồi cơ mà? Hôn sâu lắm ý, mợ chắc chắn là trúng luôn ý, mấy hôm nay mợ còn cảm thấy em bé đập đập cửa quây trong bụng mợ cơ mà, chắc chắn mọi người lo mợ buồn nên nói dối để mợ yên lòng thôi.

Là nó, là con Trâm cóc ghẻ đó ghen ăn tức ở với mợ. Là nó hại chết con của mợ, nhất định mợ phải đòi lại công bằng cho bé con của mợ. Nhân lúc người hầu mệt quá ngủ gà ngủ gật mợ liền lên ra ngoài, mợ xuống căn nhà tranh toan tìm mợ hai trả thù, mà khổ, trông thấy bóng dáng cậu Lâm khiến mợ hơi run run.

Cậu kéo xe đằng trước, mợ Trâm và đồng củi ngồi vắt vẻo đằng sau. Bữa nay vì sợ bà cả xuống trách phạt nên cậu cho mợ lên núi cùng, tới lúc về mợ sẩy chân ngã sưng đầu gối nên cậu không cho mợ đi bộ nữa.

–“Cậu mệt không cậu? Chân tui hết đau rồi đó, cho tui xuống chỗ này thui nhá, tui sợ cậu mệt ý.”

Giọng mợ mè nheo xin xỏ, giọng cậu đều đều.

–“Chị nói nhiều mới khiến tui mệt đó.”

Mợ xị mặt không dám phát biểu thêm câu nào nữa, về tới nơi cậu xếp củi gọn ghẽ, phủ lá chuối khô rồi bồng mợ vào nhà. Cậu già lá đắp lên đầu gối cho mợ, mợ nhìn cậu triu mến lắm, đoạn mợ tra khảo.

–“Khai thật đi, cậu hai thương tui rồi phải không? Rõ là thương nhiều nhiều rồi ý, thương thì nói là thương, có sao đâu? Như tui nè, tui thương cậu nhất trên đời luôn đó, cậu cũng nói thương tui đi, cho tui sướng, việc gì phải ngại hả cậu?”

–“Tui không biết nói dối.”

Cậu đáp, vô cùng lãnh đạm. Mợ tức, mợ gẩy hết lá thuốc ra, mợ bảo cậu không thương thì mặc kệ nó chảy máu đi, mắc mớ gì cậu phải lo. Mợ giận mợ dối, mợ chui vào giường nhỏ, mợ kéo vách ngăn đến rằm một cái, lạnh lùng không hề kém cạnh cậu.

Mợ kéo vào thì cậu kéo ra, cậu giữ tay mợ, cậu bức bối quát.

–“Hỗn.”

–“Kệ tui, tui cứ hỗn đó, hỗn thì làm sao?”

–“Thì tui vứt xuống ao cho cá rửa thịt.”

Cậu đe, mợ bướng bỉnh bĩu môi, ngồi bật dậy huyền hoàng.

-“Còn lâu mới rửa thịt được tui nhá, tui biết bơi đó, tui toàn nhảy xuống ao vớt bèo mừ, tui không bắt bọn chúng chiên giòn thì thôi.”

-“Được, chị giỏi.”

Cậu đứng dậy, định bỏ ra ngoài. Mẹ phụng phịu hỏi cậu đi đâu đó, cậu quay lại, chậm rãi bảo.

-“Đi rước bà hai về.”

Lần này thì mẹ sợ thật, mẹ sợ tái mặt luôn. Sáng nghe tin mẹ cả động thai, bà cả chuẩn bị xuống xử tội mẹ cũng không hoảng như này, mẹ vội vã chạy theo ôm vai bá cổ cậu, ra sức nịnh nọt, mẹ bảo mẹ biết lỗi rồi ý, mẹ xin cậu thứ năm sau hằng rước được không? Mẹ lý sự nhà bé xíu thế này rước về thì mẹ ở đâu?

Cậu mặc kệ mẹ lúng lằng bám trên lưng mình, việc cậu chộc mận bán cho người ta thì cậu cứ chộc thôi, thỉnh thoảng được quả chín đỏ cậu cố ý đưa ra đằng sau cho mẹ, mẹ cắn một miếng rồi lại đưa cậu một miếng. Cậu ăn ngon lành luôn à, cậu đâu có biết thế này là hôn gián tiếp đâu, cậu thật ngốc, mẹ sướng, cười híp hết cả mắt.

Trong khi đó mẹ cả đứng rình trộm ruột gan cứ phải gọi là sôi sùng sục. Chồng mẹ thương nó mẹ đã điên lắm rồi, giờ ngay cả chồng nó cũng thương nó, ôi cái cuộc đời mẹ nó thảm. Mẹ hóng hớt được xế chiều mẹ Trâm sẽ đi giao mận cho nhà thím Vân chú Trần, mẹ uất hận bốc cả túi đá dăm, mẹ trèo lên ngọn nhãn nhà chú thím ngồi rình, mẹ tính đợi mẹ hai qua sẽ ném cho sút đầu mẻ trán luôn.

Khổ nỗi, người tính chẳng bằng trời tính.

Đi rình mẹ hai, ngoài mẹ ra, không ngờ còn có thêm cả cậu. Cậu Hưng nghe tin mật từ thằng Quất, tới từ sớm nép sau gốc nhãn, mẹ Chi ở trên cao tức run người, mẹ mất kiểm soát ngã lộn cổ xuống. Cậu cả yếu lắm, cậu đâu có đỡ được mẹ đâu, cậu bị mẹ đè bẹp dí.

Rồi tổ ong trên cao bị động, tíu tít bay vù vù xuống. Mẹ xót cậu quá, mẹ vòng tay qua ôm cậu, che chở cho cậu. Cậu sợ run cầm cập, cậu rúc đầu thật sâu trong lòng mẹ. Mẹ bị ong đốt sưng húp cả hai bên má, nhưng mẹ kiên cường lắm, mẹ không khóc đâu, mẹ chỉ bảo.

-“Kiếp này là cậu Hưng nợ tui, trừ cho kiếp sau cậu Hưng thương Cẩm Chi điên cuồng nhưng tui lại thương người khác. Cậu phải đeo đuổi tui nhiều thật nhiều, cậu phải tỏ tình với tui tới lần thứ một trăm tui mới nhận lời theo cậu về nhà.”

34. #33

Mặt mũi mẹ đỏ bừng rực, những vết chích chỗ ngứa chỗ buốt, mẹ trụ được một lát thì da dẻ tái nhợt, mẹ xỉu mất. Cậu trốn trong lòng mẹ mãi tới khi đám ong bay hết rồi mới dám thò đầu ra, là thằng hai đuổi cho cậu, nó đi giao mận cho nhà người ta với Trâm. Thằng hai ghét cậu sao lại đuổi ong cho cậu? Hay do Trâm xúi? Trâm xót cậu quá nên Trâm xúi đó, lòng cậu rộn ràng như có cả rừng hoa nở bung rực rỡ.

Cậu sai cậu hai công mẹ Cẩm Chi về, còn cậu thì bên lén chân sáo bám theo Trâm. Trâm thì thoảng lại lén liếc cậu Lâm mẹ Chi, trong lòng cứ gai gai kiêu kiêu ý, khó chịu kinh khủng khiếp.

Trâm ghen đấy, ghen lắm lắm.

Cậu tuy hơi nghiêm nhưng cậu đối xử với Trâm tốt vô cùng, càng được chiều thì lá gan của Trâm càng lớn, tính ích kỷ muốn độc chiếm cậu ngày một cao, cứ thấy đứa con gái nào lãng vãng quanh cậu Trâm bực bực ghê cơ.

Vẫn biết mẹ cả chả thèm cậu đâu, vẫn biết mai sau cậu còn rước bà hai nữa, vẫn biết nhỏ nhen thế này không phải phép một chút nào. Mà khổ, biết là biết thế thôi, còn cái cảm xúc, nó khó không chế lắm chứ bộ.

Cậu cả thấy Trâm cau có lại tưởng Trâm lo lắng cho mình nên tâm trạng phần khởi lắm. Cậu giơ mu bàn tay có vết ong chích nhỏ xíu ra hươ hươ trước mặt Trâm nũng nịu.

–“Tui đau quá à, tê tê buốt buốt ý, Trâm thổi cho tui một cái đi, thổi phù một cái là hết đau liền ý...nha...nha...”

Cậu năn nỉ nhè nhều mãi, cậu hai đột ngột quay sang nhìn Trâm. Trâm thấy mợ Cẩm Chi nằm gọn ghẽ trên lưng cậu, máu nóng lại xộc lên tới tận đỉnh đầu, giận giận thổi phù một cái vào tay cậu cả. Chỉ có vậy thôi mà cậu Hưng sượng ngây ngất, cậu Lâm không nói gì cả, cậu thờ ơ quay mặt bước tiếp.

May có cậu kịp thời tới nên mợ Chi cậu Hưng chỉ bị sốt chứ không nhiễm độc. Phú ông có lời khen ngợi cậu, còn thưởng cho hẳn mười quan tiền. Bà hai cũng rơm rớm sụt sùi, ngày nào bà chả sa sả dặn dò cậu Lâm, Trâm nghe tới nhảm tai rồi ý chứ, bà bảo, trong bất cứ hoàn cảnh nào cậu Hưng gặp nguy hiểm, cậu Lâm cũng phải dốc hết sức mình cứu giúp, đặc biệt không được phép tố giác thói hư tật xấu của cậu cả trước mặt phú ông.

Trâm nghe vô lý lắm, Trâm thắc mắc lý luận như thế là bất công với cậu hai, nhưng bu lại khuyên rằng, tình máu mủ sao mà dứt? Đến anh ruột của mình còn không đối xử tốt để người đời họ cười chê cho à? Sống lâu với bu, nhiều điều Trâm không phục, không dám phản biện, chỉ riêng điều này là nể thôi. Đàn bà thương con riêng của chồng hơn cả con ruột mình, trên đời này quả thật hiếm hoi.

Có lẽ vì bu rộng lượng như thế nên mới sinh ra được cậu hai giỏi giang ngoan ngoãn, chẳng mấy khi cãi bu cả. Trâm sẽ cố gắng noi gương bu, tương lai nếu cậu có nhiều bà nhiều con, dù xích mích bất đồng với các bà Trâm cũng sẽ cố thương yêu chăm sóc cho các con như nhau.

Bà Phúc sốt ruột cậu Hưng, bu hồi hã chạy lên thăm cậu mợ. Đi được gần tới sảnh bà gặp con Bưởi hốt ha hốt hải như đứa mất hồn, con này bà ngứa mắt với nó lâu lắm rồi, tuy nhiên bà cũng chẳng làm gì quá đáng đâu, chỉ khẽ giơ chân sang bên phải thôi mà, nó ngã sấp mặt là tại nó mất để lên trời đó chứ.

Bà thấy nó bất động liền lôi nó vút vào chuồng bò, trải rơm phủ kín mít. Đoạn bà phủi tay, đứng đĩnh rẽ vào vườn mận, lén lút ngó cậu Hưng từ phía cửa sổ. Tội cậu, tội mợ, da dẻ trắng nõn mịn màng thế kia bị ong nó chích cho sưng phồng hết cả, bà hai xót cậu mợ đến nao lòng. Bà cả ngày hôm ấy cũng chẳng vui vẻ gì, vừa thở phào vì cậu Hưng đỡ đỡ sốt thì lại không thấy con Bưởi đâu, bà gần như phát điên.

Bà gào, bà hét, bà lệnh phải tìm nó bằng được cho bà, không tìm được thì lũ chúng bay nghỉ cơm đi. Cả nhà nháo nhác toán loạn, ngay đến phú ông cũng sốt ruột chẳng yên, chỉ có bà hai ngồi núp một xó cười khẩy thôi. Tiểu thư tính nóng như lửa, đợt này không dẫn con Bưởi ra bã thì bà bé bằng con kiến. Bà đây cũng chỉ là muốn mượn dao chém người chút cho khuây khoả. Bà men theo bờ rào tới gần phòng của phú ông phú bà, im thin thít chuẩn bị chứng kiến cảnh vui.

Đúng như dự đoán, con Bưởi ngu ghê lắm, thằng Quất tìm thấy nó, công nó về, bị bà cả quát cho một trận nhưng nó chẳng nhớ vì sao bị ngã nữa. Nó chỉ thút thít ôm chân bà, ầm ục nghẹn ngào.

–“Tại anh Quất ý...lúc con mang cháo xuống cho cậu mợ xong đi ra anh Quất cầm trộm tay con...xong con tủi thân quá, xong chắc do con chạy vội nên con bị ngã xù nó vào chuồng bò...nhưng con bị hại mà...bà làm chủ cho con với...là con bị anh Quất hại đó...bà đừng đánh con nha bà...”

Nó gào to không kém bà, cả nhà được dịp phì cười. Bà cả cũng cười, bà không nở ra roi với nó, thậm chí bà còn bảo thằng Quất cố kiếm một trăm quan tiền rồi đợi hai năm nữa bà bán nó cho. Thằng Quất mừng như mở cờ trong bụng, bà cả thực ra đâu có cần tiền, bà là bà muốn thử thách nó thôi, xem nó có thương con Bưởi thật lòng không.

Con Bưởi nức na nức nở, nó ôm bà bảo không gả đâu, đòi cả đời ở với bà cơ. Bà triu mến nhìn nó, bà cho nó ngồi trong lòng bà, bà tết tóc viên hai bên má cho nó xinh thật xinh.

–“Mày đang chiếm chỗ của ông đấy!”

Phú ông nghiêm giọng mắng mỏ, bà cả nguyền ông, chê ông trai già sắp có cháu còn giở thói trẻ con. Phú ông lắc đầu thở dài, chắc phải xúc tiến tạo điều kiện cho Quất Bưởi thôi, tổng khứ được con Bưởi xuống gian dưới lúc nào hay lúc đó, để xem tới lúc nó chữa tướng ra, nó đẻ con thì nó ôm con nó hay ôm vợ ông?

Bà hai rập rình phía cửa sổ được phen sốc khỏi nói, khi xưa bà đi chơi về muộn thôi mà nửa đêm tiểu thư còn sai người đánh bà chực trượng liền, vậy mà giờ đây, con Bưởi lại nhơn nhơn dễ sợ. Tiểu thư thay đổi rồi, hoặc ngày xưa tiểu thư cũng chẳng thương bà nhiều như cái hôm tiểu thư cứ xoen xoét suốt ngày.

Có lẽ, chỉ có bà đã từng thật lòng thương tiểu thư thôi. Cái giá sau này tiểu thư phải trả, âu cũng là do tự chuốc lấy, bà chẳng áy náy làm chi nữa. Lòng bà nhẹ tênh, bà đứng đỉnh bước từng bước về căn nhà tranh, bà bảo bà nhọc nên dặn mợ Trâm dọn cơm riêng.

Như thường lệ, mợ bê lên hai cái khay cho bà chọn. Mỗi khay một đĩa rau muống luộc cùng bát nước canh dầm sấu giống nhau, ngoài ra có một khay để chiếc bát con múc vài miếng thịt kho tương, khay còn lại là chiếc bát nhỉnh hơn, mợ cũng gấp rất nhiều thịt bên dưới, nhưng lại chan nước tương thừa trong nồi lên che lấp, làm như nó đơn thuần chỉ là bát nước tương không thôi.

Đúng như mợ dự đoán, bà toàn chọn khay cơm thịt. Mợ nén cười bê khay cơm về phòng, mợ sắp đĩa gấp thức ăn cho cậu. Cậu hai bữa nay lạ lắm, mợ gấp thịt cậu chẳng thêm ăn, mợ gấp rau cậu cũng gạt ra. Cậu chan có tỷ nước canh, ăn qua loa thôi.

Cậu bực cái gì không biết? Mợ linh cảm cậu giận mợ, nhưng mợ hỏi mãi cậu chẳng chịu mở miệng. Đến tối cậu không nghe mợ nói chuyện như mọi khi, cậu lạnh nhạt chầm đèn dầu ngồi đan rổ. Tại lúc trước mợ hay có thói quen ngồi bệt xuống đất nên sàn nhà cậu ốp gỗ luôn cho mợ rồi, quan chỉ cấm xây nhà gỗ thôi chứ đâu có cấm lát sàn, cậu hai cũng giỏi lách luật ghê.

Với lại chỉ là những miếng gỗ mài nhẵn bóng mịn xếp xen kẽ với nhau thôi mà, tháo ra tháo vào dễ không. Giàu như nhà phú ông mới được đi chân đất trong nhà, nghe đâu ông mua được gạch đá hoa từ trên kinh thành đất lắm. Chắc chẳng ai ngờ nghèo rớt mùng tơi như nhà Trâm cũng có cái phúc đó nha.

Cậu hai thật sáng dạ quá đi mất, lấy được cậu thật may. Mợ len lén ngồi xuống bên cạnh nín ố tay áo cậu. Cậu thờ dãi quay mặt sang chỗ khác, cậu chán mợ rồi sao? Chả nhẽ hôm nay công mợ Chi xong cậu trúng tiếng sét ái tình với mợ ấy rồi, cho nên về thái độ của cậu mới như băng như đá vậy. Cậu thương cậu nhớ người ta tới mức lơ đễnh bị dao cửa trúng tay, cậu ít khi bất cẩn như thế lắm.

Mợ tủi, nhưng lòng mợ vẫn thương cậu nhiều nhiều, mợ vội kéo tay cậu, ra sức thổi phù phù. Mợ mong cậu bớt đau, nhưng cậu lại chẳng đoái hoài tới sự quan tâm của mợ, mặc cho mợ lo lắng, cậu khăng khăng giật ra, giọng cậu nhàn nhạt.

-“Để hơi mà thổi cho ai đó.”

Mợ há hốc, ai đó là ai cơ? Cậu cả á? Cậu để tâm sao? Mợ hỏi dồn, nhưng cậu không chịu nói thêm gì cả, cậu tiếp tục chẻ nữa để đan thêm cái thúng. Mợ sợ cậu hiểu nhầm nên cuống quýt giải thích.

-“Đời này tui chẳng thương ai hết ý, cậu cả lại càng không, thương mỗi cậu hai thôi à. Thương cậu hai nhất luôn, nếu cậu hai không chê tui nguyện làm vợ cậu hai kiếp này, kiếp sau, kiếp sau nữa nha.”

Giọng Trâm ngọt ngọt lắm, mặt cậu hơi giãn giãn ra rồi, Trâm để ý cậu bớt khó thì xích xích gần cậu hơn, len lén nằm xuống sàn rồi gối đầu lên đùi cậu. Cậu không có đẩy ra nữa, cậu tập trung làm việc mặc kệ mợ, mợ cười cười vòng tay qua ôm eo cậu, lim da lim dim ngủ mất.

Mợ mơ màng tới canh tư, thấy mặt hơi nhột nhột thì chợt tỉnh giấc, mợ thấy tay cậu mân mê nơi gò má mợ, rồi mặt cậu với mợ sát ơ là sát, trán mợ cụng trán cậu, môi mợ hơi chạm môi cậu. Tim mợ thẳng thốt như muốn nhảy ra ngoài, mợ vô thức gọi tên cậu, rồi mợ ập úng buột miệng hỏi.

-“Cậu...cậu...làm gì đó?”

Cậu thoáng giật mình, tai cậu đỏ lựng. Rõ ràng đã có khoảnh khắc mợ thấy cậu hơi bối rối, nhưng chỉ chốc lát cậu đã lấy lại được vẻ điềm tĩnh. Môi cậu khẽ sượt qua môi mợ, rất nhanh, rồi cậu thản nhiên bảo.

-“Tui...đuổi muỗi.”

35. #34

Đầu óc mợ mông lung trống rỗng, mợ ngậy ngốc một hồi, rồi mợ ầm ục kinh khủng. Cậu đều ghê lắm, cậu hại mợ ruột gan mềm nhũn xong cậu tỉnh bơ như không ý. Mợ không chịu đâu, mợ muốn đòi lại cơ. Mợ liều mình đưa tay vòng qua cổ cậu, lấy cậu làm điểm tựa, mợ đột ngột nhướn người lên, thơm trộm cậu một cái.

Không thơm má đâu, thơm môi hẳn hoi nhé!

Cậu bị bất ngờ, cậu nhìn mợ đầy nghiêm nghị. Nhưng mợ không thêm sợ đâu nhé, mợ làm ngơ luôn.

-“Tui cũng đuổi muối mà, ày da, cái con muối ở đâu mà to thế chứ nì!”

Mợ cười khoái chí lắm, mợ thách cậu cẩu giận hay phạt mợ đấy! Quả đúng như mợ dự đoán, cậu lẳng lẳng quay đi dọn dẹp đồng tre nửa thúng rổ, từ tối tới giờ mà cậu đan được nhiều ghê, vất vả cho cậu quá. Trong khi đó mợ ngủ miết à, mợ thấy ăn năn quá, mợ bảo để mợ đan nốt mấy cái dang dở mà cậu chẳng cho, cậu khoẻ lắm, mợ chịu không tranh được. Mợ đành lẳng vẳng quanh cậu, cố ý thở dài thườn thượt.

-“Tối nay tui ngủ với cậu nha, nhà lắm muối lắm ý, tui ngủ một mình tui sợ nó công tui đi mất.”

Mợ nịnh ngọt xơn xớt, mà cậu dường như hiểu nhầm ý mợ thì phải. Cậu mắc màn ngay ngắn cho mợ, mặt mợ ngấn tưng luôn. Nhiều lúc mợ cảm nhận được cậu thương mợ, chỉ là, thi thoảng những lúc như này mợ cứ bị hoang mang áy. Nhưng thôi, mợ chọn tin tưởng cậu, đợi cậu như lời cậu hứa.

Một thời gian là bao lâu? Một tháng? Hai tháng? Hay nửa năm?

Thấm thoát vậy mà cũng tới mùa tép nhảy tanh tách ngoài đồng, dưới cái tiết trời se se lạnh cuối thu ăn bát cơm gạo tám bùi bùi với chút tép riêu mỡ nước thì còn gì bằng? Ôi chao cái con tép quê nó căng mọng ngậy ngậy, thêm chút lá chanh xắt nhỏ dậy mùi ngào ngạt, càng nhai càng bùi. Bà hai nằm đung đưa trên chiếc võng ngoài vườn, trong mớ toàn thấy tép là tép, tỉnh giấc rồi mà vẫn thấy thòm thềm.

Mợ Trâm làm món này ngon lắm nhé, tiếc là nhà bà không có ruộng, mua ngoài chợ thì bà tiếc tiền nên lần nào muốn ăn cũng sai mợ ra ao mò thôi. Ở nhà cũng không có công to việc lớn gì nên bu sai là mợ đi liền. Bà hai ăn rất khoẻ nên mợ tính mò đầy hai giỏ để còn lén phần cậu hai nữa, mò tới mò lui thế nào lại vớ được mảnh vải người ta ném đi, tuy ban đầu dính bùn bết bát bẩn lắm, nhưng lúc giặt sạch sẽ mợ phát hiện ra là lụa cao cấp hẳn hoi. Mợ mừng huýnh, mợ thức mấy đêm liền để may đồ cho cậu, còn thừa ít vải vụn, mợ chắp lại làm chiếc yếm nhỏ.

Tiền bu Phúc trấn hết nên cậu hai ít áo quần mới lắm, thi thoảng có để ra được mợ thấy cũng chẳng đáng là bao, cậu lại mua đồ ăn hoặc mấy thứ vặt vặt mợ thích thôi. Mợ thì vấy từ đợt lấy cậu bu Trinh sắm cho nhiều, vẫn còn tốt, nhưng sáng sớm hôm ấy mợ vẫn vui lạ, tại được mặc đồ đôi với cậu ý.

Bà hai ban sáng nom cậu Lâm thấy hơi quen quen rồi, mà lúc đó mắt bà còn tèm nhem nên chưa nắm rõ tình hình, tới lúc mặt trời lên cao, cậu đi ra chợ, mợ Trâm khom lưng nhỏ cổ ngoài vườn, bà đâm chiêu ngắm mợ, rồi bà giật nảy mình, lửa giận trong bà nó bốc cứ ngùn ngụt ngùn ngụt.

Cái con rẻ rách, quân ăn trộm ăn cắp, dân làng đồn quả không sai. Lụa của bà, lụa thượng hạng của bà, hai chục quan tiền của bà, cái công bà đặt dưới phố huyện, tâm sức của bà, bao nhiêu ngày mà mong bà ngóng được ngắm cái tướng tròn tròn yêu yêu của cậu Hưng trong bộ đồ mới, áy vậy mà con ranh nó lại thó mất.

Con này nhìn cái mặt là biết dày như thớt rồi, bà nhiec cho một hồi mà nó có thềm nhận lỗi đâu, nó còn dám giảo biện rằng nó vớt được ở dưới ao chứ. Ao nào? Nực cười, dưới ao mà nở ra lụa thì có mà dân làng khỏi nuôi tằm lấy tơ, từ mai cứ thế nhảy xuống mà vớt.

Bà tức sôi cả máu, bà lôi nó ra trối vào gốc mận, đoạn bà dùng roi mây bà vút cho bằng khai. Nó càng chối bà càng mạnh tay, để xem nó gan được tới bao giờ? Tiếng roi quất vun vút đều đều, roi tấp thẳng vào da thịt mợ, những vết trầy tróc rớm rớm máu, mợ đau tái cả mặt, nhưng mợ không khóc, mợ cũng không phục.

Việc mợ không làm, có đánh chết mợ cũng không nhận.

Nhưng phận làm con, bu dạy bảo mợ đâu được phép chống cự? Mợ căn dặn nín nhịn, chưa lúc nào mợ mong cậu mau về như bây giờ. Mợ mong mãi, đúng là thấy bóng dáng cậu, nhưng tiếc rằng, không phải cậu hai.

Mợ cứ nghĩ mợ tiêu luôn rồi, ai ngờ cậu Hưng hốt hoảng xông vào cởi trói cho mợ. Bà hai vội vàng giải thích, bà tố cáo mợ Trâm tội ăn cắp lụa nhưng cậu không thèm nghe. Cậu giật roi từ tay bà, vừa quát bà cậu vừa hậm hực chữi.

–“Là tui đó, thứ rẻ mạt đó tui không thèm, chính tui quẳng xuống ao đó. Bà là đồ rắn độc, bà chết sớm đi cho đỡ chật đất.”

Cả người bà cứng đờ, đau xương đau tim, chỗ nào cũng đau. Tiền bà dành dụm mãi để mua cho cậu tấm vải đẹp, cậu nở lòng nào chê đồ rẻ mạt? Rẻ mạt quá, cậu không mặc thì thôi, cậu để làm giẻ lau chân cũng được mà? Cậu cứ thế vứt đi ư?

Lời lẽ của cậu, sao mà nó cay nghiệt?

Bà là rắn độc? Bà chết sớm? Bà tủi nhục gạt nước mắt, chân tay bà run lẩy bẩy, bà đối xử với cậu tốt là vậy, bao nhiêu tâm huyết bà dành cho cậu, ấy thế mà, trong mắt cậu, bà chẳng bằng một đứa con gái nhà bán bún. Bà ngã, cậu không hỏi lấy nửa lời. Nó ngồi thu lu một góc thì cậu lại sốt sáng quay sang quan tâm, cậu còn dụ nó về ở với cậu, làm vợ cậu, để cậu lo cho nó cả đời.

Tội thay cho cậu, cậu cứ như này, đến một ngày không xa, chỉ sợ cậu hối hận không nguôi. Tới lúc đó rồi, không khéo lại quỳ xuống mong bà tha thứ. Mà bà cũng chẳng trách cậu đâu, cậu chưa lớn, chưa hiểu chuyện, cậu vô tội.

Con dâu bà mệt đến bờ phờ rệu rã. Mợ sợ mợ Chi biết chuyện lại làm ầm ĩ nên nhỏ lời khuyên cậu cả lên nhà trên giùm mợ. Cậu thấy mợ thăm quá, xót quá, nên chiều lòng mợ, còn mợ thì lê lét từng bước về phòng. Mợ đi được nửa đường chợt thấy bu đuổi theo, bu khổ sở cầm tay mợ khóc lóc năn nỉ, bu xin mợ giữ kín không cho cậu hai biết bu đánh mợ.

Có lẽ bu lo xa quá rồi. Cậu Lâm chín chắn chứ không bốc đồng như cậu Hưng, cậu có thể trả đũa tất cả mọi người để đòi lại công bằng cho mợ, nhưng riêng bu thì không đâu, bu dẫu sao vẫn là bu mà. Tuy nhiên mợ cứ gật đầu cho bu yên tâm. Thi thoảng bận bịu thì trưa cậu sẽ không qua nhà nữa, nhưng tới xế chiều kể cả cậu về muộn đến mấy thì mợ vẫn đứng loanh quanh ở ngoài cổng đón cậu.

Chỉ có hôm nay là chẳng thấy bóng dáng mợ đâu, lòng cậu tự dưng hơi hụt hẫng. Cơm mợ để phần cậu dưới bếp, gà còn chưa lên chuồng mà mợ đã đi nằm rồi, mợ cũng chẳng thèm đợi cậu cùng ăn.

Bu cậu cũng có bao giờ đợi cậu đâu? Cậu ăn một mình, chẳng phải quen rồi sao? Hay từ ngày rước mợ về, cậu lại không quen nữa? Cậu cố ý đẩy cửa thật mạnh, tiếng bước chân của cậu, chính cậu cũng nghe rõ, nhưng mợ hình như không nghe thấy thì phải?

Mợ trùm chăn kín mít, mợ ngủ say lắm. Mợ nhọc mà, mợ tự lấy thuốc của cậu để trong giỏ thoa rồi nhưng da thịt vẫn rất vẫn xót, xương cốt vẫn nhức vẫn tê. Cậu thì đâu có biết đâu, cậu cứ lóng nga lóng ngóng, cậu đi qua đi lại quanh giường mợ, rồi đêm đến cậu thấy khó vào giấc, chốc chốc cậu lại ngoảnh sang bên cạnh xem mợ có thức giữa chừng không.

Cậu trông mãi tới lúc gà gáy, cậu phải đi giao hàng cho người ta rồi mà mợ còn chưa dậy. Sáng sớm mợ hay rang cơm cho cậu lắm, có hôm mợ còn nấu cháo hành hoa nữa, xong mợ sẽ lê đéo theo cậu ra tới tận đầu ngõ, mợ dặn dò cậu bao nhiêu là thứ. Bữa nay mình cậu lủi tha lủi thủi, thi thoảng ngoảnh lại cái cổng đầu hiu vắng vẻ, lòng cậu bất giác trùng xuống.

Trưa hôm ấy cậu chủ tâm ghé qua nhà, thấy bóng mợ ngồi bần thần trên giường, tay ôm đầu gối nhìn lơ đãng ra ngoài cửa sổ. Cậu cao lớn là vậy, chắc mợ phải nom thấy cậu rồi chứ, nhưng mợ lại chẳng hề nháy chân sáo chạy ra quần lấy cậu. Cậu bần thần đi vào buồng, kê ngồi xuống cạnh mợ, cậu chờ mợ mở lời trước, mà một canh giờ qua đi, không gian vẫn cứ im lìm như thế. Rốt cuộc cậu chịu không nổi, cậu vụng về vỗ nhẹ nhẹ vào bả vai mợ, đợi mợ quay người, cậu trầm tư nhìn mợ, rồi cậu ngập ngừng hỏi.

–“Chị...chị hết thương tui rồi à?”

36. #35

Mợ đơ cả người, cậu về từ bao giờ mà ma không biết quỷ không hay vậy nhỉ? Hôm nay cậu lại về ban trưa cơ? Chẳng rõ cậu buồn chuyện gì, mặt bí xị tội ghê lắm, còn hỏi mợ linh ta linh tinh nữa chứ. Mợ chủ động vòng tay qua ôm cậu, đầu mợ gục bả vai cậu, rồi mợ lâu ba lâu bàu.

-“Vớ vẩn, sao tui hết thương cậu cho được? Chắc lại có đứa nào tung tin đồn nhảm phải không? Rảnh quá ha, cậu nói tui nghe là đứa nào để tui tấn cho nó ra bã luôn.”

Mợ ba hoa rõ hăng, mặt cậu chột đỏ bừng, cậu ấp úng giải thích.

-“Thì...thì có cái đứa xóm trên...nó bảo chiều tối qua chị ăn cơm trước tui...”

-“Ồ, chiều qua tui nhọc người tui đi nằm luôn mà, tui nào có ăn cơm trước đâu? Mà ghê thiệt đó nha, ở tận xóm trên mà làm như chui gầm giường nhà người ta không bằng. Cái quân mất nết nhà chúng nó, toàn bịa đặt bơm đếu, rõ ghét.”

Máu mợ nó cứ phải gọi là nóng hừng hực lên ấy, bời nhọ danh dự mợ ít nhiều mợ còn nhịn được, chứ riêng chia cắt tình cảm của cậu mợ là không có xong với mợ đâu. Cậu nhất định không chịu nói danh tính kẻ xấu hại mợ càng lộn ruột, mợ điên tiết toan xông lên xóm trên dẫn mặt nhưng cậu đã kịp khoá trái cửa trước khi mợ lao ra rồi.

Căn phòng nhỏ xíu thoáng thoáng hương lan rừng, mợ phụng phịu tựa người vào song cửa sổ, cậu cầm tay mợ, bắn khoăn quan sát hồi lâu. Mợ tủi lắm, xém chút nữa là rưng rưng mếu tội bu Phúc rồi ý, khổ nỗi thấy cậu tình cảm thối thối lên vết trầy tim mợ lại mềm nhũn, mợ chẳng nỡ để cậu phải khó xử. Mợ đành bỏ qua, mợ chỉ không nhéo chút chút thôi.

-“Tui bị ngã đó, vừa đau vừa xót, thối không chẳng khỏi đâu, phải thơm cơ.”

Phải thẳng Toàn có mà nó chả xông vào mần con Trang tới bến luôn rồi ý, mà cậu hai thì khác, chẳng dễ dụ chút nào sắt, chán lắm cơ. Mợ bịu cái môi rõ dài, cậu bôi thuốc cho mợ, không những ở chỗ bị thương mà còn thoa đều cả mu bàn tay nữa. Cái hỗn hợp này ngoài dầu dừa và sáp ong còn có thêm chút thảo dược tán nhuyễn, là hàng đắt nhất và bán chạy nhất của cậu, không phải vì cậu thét giá, chẳng qua bởi thảo dược quý hiếm tận trên vách núi cao, khó kiếm lắm.

Thế cho nên gái trong thôn giàu lắm mới dám mua, chỉ mợ là được dùng thoải mái thôi. Có đợt nhà còn hai hũ nhỏ, cô Hoàng Anh trả gấp đôi cậu cũng không bán, mợ cảm động ghê lắm. Lấy cậu một thời gian, chẳng phải làm việc nặng nhọc da mợ bớt rám nắng hắc, thi thoảng soi gương mợ thấy má mình cứ hồng nhuận lên ấy, bu mợ còn trên người ta lấy chồng mắt xuân xanh, mợ thì càng ngày càng trẻ ra.

Cậu ở nhà được có một lát xong cậu lại phải bận công chuyện. Các buổi chiều cậu hay cầm một tấm gỗ bào mỏng với cục gạch nhỏ rồi chạy đi đâu ý, mợ trước giờ tưởng cậu lên núi hoặc qua chợ, nhưng bữa nay ngấm lại mợ cứ linh cảm có cái gì đó không đúng lắm.

Không lẽ cậu trốn mợ ra bụi chuối hẹn hò?

Chết toi, không lẽ thế thật? Con nào? Gái nhà ai? Làng dưới hay xóm trên? Á, mợ biết thừa rồi nhá, nhất định là xóm trên rồi! Cái con mồm năm miệng mười hót bịa chuyện mợ không thương cậu nữa chứ còn gì?

Nó muốn cướp cậu đây mà, đừng hòng sói ạ, dù cậu có rước nó về thì cũng làm bà hai thôi, trải chiếu ngủ dưới đất ý, mợ dẫu sao vẫn là mợ cả nhé, mãi mãi là mợ cả. Mỗi ngày qua đi, mợ lại ích kỷ thêm một chút, mợ thấy mợ hiền được mỗi mấy cái ngày mới lấy cậu thôi, còn giờ cậu cứng cứng mợ rồi là mợ lại hiện nguyên hình thành Trâm của ngày xưa ấy.

Quả đúng là, giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời. Mợ lén lút rình rập bám theo cậu. Con này nó máu ghê đó, không thêm hẹn bụi chuối luôn, hẹn tận trên ngọn đa. Nó bắt cậu leo cây mà nó có chịu tới đâu, cậu thì cứ ngồi mãi trên đó làm gì không biết?

Mợ bần khoản, mợ đắn đo. Rồi mợ chấp tay mợ lượn tới lượn lui, chợt mợ phát hiện ra hướng cậu nhìn xuống chính là thư phòng của cậu Hưng. Thầy đồ đang dạy cậu ấy, cả mợ Chi cũng chơi loanh quanh bên cạnh. Mợ Trâm há hốc, mợ vội vàng tự bịt miệng mình để khỏi gây ra tiếng động...thì ra...thì ra cậu hai lên học chữ.

Trước kia Trâm cũng từng hỏi bu Phúc về việc này, lúc đó trông bu có vẻ buồn bã lắm, bu bảo bà cả cấm phú ông mời thầy cho cậu. Tuy nhiên bà cả không nhận đâu, Trâm nghe vú Năm kể cái mồm bà lúc nào cũng giả hoạt rằng bà không cấm, chính bà hai là người tự xin phú ông rằng cậu hai dốt nát, tiếp thu chậm không cần học.

Mỗi bà nói một nẻo, tất nhiên mợ Trâm tin bu Phúc hơn chứ. Làm gì có mẹ nào lại không muốn con đỗ đạt, chẳng qua thấp cổ bé họng cứ bị bu Yến chèn ép hoài. Cậu hai với cậu cả cùng sắp bước sang tuổi mười lăm, sắp đủ tuổi dự thi rồi, bà cả với phú ông chuẩn bị cho cậu cả chu đáo lắm, không chỉ ông bà hi vọng vào cậu, mà dân làng cùng hi vọng.

Cần bản chỉ cần một người đỗ đạt là rạng danh cả dòng tộc, cả vùng quê ấy chứ. Trâm thì vẫn cứ tưởng cậu hai là cháu tội phạm nên không đủ tư cách tham dự, nhưng kể cũng lạ, không thi thì cậu học để biết mặt chữ là được rồi, cậu chăm chỉ như vậy làm gì cơ chứ?

Đầu óc mợ hoang mang lắm, mợ chạy một mạch về thủ thi hỏi cu Trí, nó cười hì hì lắc đầu.

-“Không đâu, vẫn được thi, chỉ là với những người lý lịch không sạch sẽ như cậu thì phải nộp thêm năm mươi quan tiền lệ phí. Thi ba kỳ, thi Hương, thi Hội và thi Đình. Nếu cậu hai nhà chị đỗ đầu kì thi Hương, sẽ được ân xá cho đứa con trai đầu lòng. Còn nếu được dự thi Đình, chỉ cần lọt tam bảng thì cậu, bà hai, chị và tất cả họ hàng thân thích với tội phạm sát nhân, tức ông ngoại cậu hai đều được bỏ thân phận thấp hèn.”

-“Tam bảng là gì cơ cu Trí?”

-“Cao nhất là Trạng Nguyên, tiếp tới Bảng Nhân, rồi tới Thám Hoa đó. Nhưng nhiều người tài nên lọt vào thi Đình khó lắm Trâm ạ, bu bảo mấy năm nữa em chỉ cần đỗ thi Hội thôi, hoặc thi Hương cũng được, rồi em sẽ phấn đấu lên chức cai tổng cho bu nở mày nở mặt, em sẽ rửa cái oan năm xưa cho Trâm nữa.”

-“Ừ ha...”

-“Hai chị em tám gì mà rôm rả thế? Cu Trí ơi bu vừa đi nộp tiền rồi nha, tuần sau cu Trí được đi nghe giảng đó.”

-“Thật hả bu? Thật hay đùa hả bu? Thật không thế bu?”

Cu Trí sượng phẫn hết cả người, bu Trinh cười hiền gật đầu. Thầy cô Hoàng Anh xuống phố huyện mời bà bọt mếp mới rước được Thám Hoa năm kia về truyền đạt kinh nghiệm thi cử cho trai tráng trong thôn, phú ông thoảng tay chi hăn trăm quan tiền để cậu cả ngồi ở vị trí đẹp nhất, nhà nào muốn cho con em đi chỉ việc đóng thêm năm quan thôi.

Trâm nghe mà mừng rơn à, vội chào bu rồi hối hả về nhà xin tiền bu Phúc. Tiền hàng của cậu kiếm được bu quản hết mà, bu từng bảo bu giữ cũng là muốn tốt cho tương lai cậu mợ thôi nên mợ cũng yên tâm lắm lắm.

-“Không được.”

-“Sao vậy bu?”

-“Năm quan nhiều quá!”

-“Vậy hai quan được không bu? Hai quan nhé bu, bu cho cậu đi bu, để cậu đi nghe Thám Hoa giảng cho sáng cái dạ, rồi sau này biết đâu cậu thành tài.”

Mợ chợt nhớ tới ba quan mợ còn đợt cậu bù vốn rồi dặn mợ cất kỹ, nên mợ xuống nước chỉ dám xin hai quan. Có hai quan thôi mà bu cũng khó khăn, mợ năn nỉ mãi bu cứ cương quyết không đưa tiền, mợ kiếm không nổi nữa, mợ ầm ục buột miệng.

-“Tiền của cậu mà, tiền của cậu chớ đâu phải của bu.”

-“Chị cầm miệng!”

-“Bu quá bất công đi, bu là bu mà bu không thương cậu chút nào cả.”

-“Giỏi giang có tư chất thì khắc thi đỗ, chẳng cần nghe ai giảng hết, nhà đã khó khăn chị lại còn học đòi thể hả?”

-“Bu nói buồn cười ghê ý, bu chả hiểu gì sất, chả nhẽ bu chưa nghe câu không thầy đồ mày làm nên à?”

Mợ ức quá mất khôn, mợ chọc bu giận sôi máu. Bu hầm hầm đứng phắt dậy, bu lý sự bu không thương cậu thì trên đời này chẳng có ai thương cậu cả. Mợ đang điên, mợ cãi bu, mợ bảo có mợ thương. Mợ hét ầm ỹ, mợ bảo bu đừng có nói mồm, nếu bu thương thì bu chứng minh đi, bu đưa cho mợ hai quan tiền. Mợ trả treo hai bu tức run cầm cập, bu trừng mắt túm tóc mợ, rồi bu giáng cho mợ một cái tát để đời, năm ngón tay bu in đỏ rưng rục trên gò má mợ.

Mợ mắt thẳng băng, ngã nhào xuống sàn nhà. Bu chỉ thẳng vào mặt mợ răn đe.

-“Chị không phải dạy tôi cách làm bu, nghe chưa? Đừng có để tới lúc tôi phải dắt chị về trả cho bu chị. Dâu với chả con, loạt mắt nét, cút xuống bếp nấu cơm mau. CÚT.”

37. #36

Đột nhiên mợ cảm thấy cái việc mợ tranh luận với bu sẽ chẳng đi tới đâu cả. Cùng lắm là mợ lại ăn thêm trận đòn nữa, chứ đòi được hai quan của bu ý à, đợi đến mùa quýt đi. Mợ thở dài phui vấy rồi chạy ra gốc đa với cậu. Mợ muốn trông thấy cậu, mỗi lần mợ buồn buồn mợ đều muốn ngắm cậu ý, ngắm cậu rồi, mợ cảm giác được tiếp thêm sức sống nhiều lắm.

Cậu đã trèo xuống từ bao giờ, không chỉ mình cậu, còn có cô Hoàng Anh đứng đó nữa. Cô ấy dúm cho cậu phiếu đi xem Thám Hoa giảng bài, còn nũng nịu mong cậu nhận lấy tấm lòng của cô, cậu có ngại thì cuối vụn sang gạt trả nợ là được. Mợ trôn đặng sau bụi hoa râm bụt, nước mắt chỉ trực rơi ra. Giờ mợ có chục quan tiền thì tốt nhỉ, mợ sẽ đăng ký hẳn hai phiếu rồi đường hoàng xông tới giật tay cậu, lôi cậu về nhà với mợ.

Mà mợ không có. Ba quan, ba quan ít ỏi quá, chẳng làm được cái gì sất. Ôi dào, rốt cuộc cậu vẫn được đi nghe giảng, lại còn không mất đồng nào. Tốt quá, tốt quá còn gì?

Mợ tự lảm bảm trong lòng, mợ dặn mình phải vui lên. Dặn thế thôi, nhưng không vui nổi. Mợ nhớ tới lời hứa của cậu, mợ sẽ đợi cậu thôi. Kể cả cậu không đỗ, kể cả thân phận cậu có thấp hèn thì cậu vẫn là cậu của mợ, mợ sẽ vẫn theo cậu cả đời. Chỉ là, cậu lo cho mợ chu toàn như vậy, mợ thì vô tâm quá, chẳng giúp gì được cậu mấy.

Lòng mợ nặng trĩu, mợ quay lưng, lủi thủi ra về. Bữa đó mợ cất công lượm đủ thứ rau xanh mướt trong vườn nấu bát canh tập tàng với tôm khô, mợ còn bứt mấy quả khế kho cá nữa. Mợ nhanh lắm, cứ lúc nào bu định gấp gì là mợ đã gấp trước cho cậu rồi, mợ bị bu lừa cho mấy lần.

-“Nhân có bu ở đây, tui muốn thưa chuyện với cậu luôn. Từ giờ tiền hàng cậu đưa cho bu một ít thôi, còn cậu để tui giữ đi. Tui giúp cậu cất, tích đủ năm mươi quan còn đăng ký thi Hương.”

Bu sốc suýt nghẹn xương cá, cậu cũng sốc, cậu không nghĩ mợ lại biết chuyện sớm như vậy. Cậu chưa kịp nói gì thì bu đã vội xua xua tay.

-“Không việc gì phải thế, cứ đưa bu giữ cho, tới ngày thi bu khắc đưa.”

-“Cậu đừng tin, hai quan bu còn chả cho ý!”

-“Ở cái chị này, ngu chưa? Nói thế khác nào đổ tiếng ác cho bu, bu là bu nghĩ cho cậu thôi. Chị tính mà xem, nhà thì nghèo rớt mồng tơi, đâu phải chỉ có năm chục quan lệ phí thi đâu, xuống phố huyện còn đủ thứ tiền, tiền ăn tiền ở, tiết kiệm được đồng nào hay đồng đó chứ.”

Mợ nghe bu giải thích thấy có lý dễ sợ, là mợ nông cạn chẳng suy xét sâu xa rồi, may có bu người lớn chín chắn hiểu chuyện. Trong khi đó bu thở phào nhẹ nhõm, tranh quyền quản tiền với bu hủ, còn mơ đi!

Mà cậu hai nữa, lằm lì ngu ngu cũng học đòi thi với chả cử. Sức ảo tưởng của cậu công nhận kinh khủng khiếp thật đấy. Cái thân phận thấp hèn bu nợ cậu, bu đã đánh tiếng mấy lần rồi, cậu cứ tốt với cậu cả đi rồi thời cơ tới bu ắt xin cho cậu chức thị vệ mà. Cậu an phận thủ thường có phải tốt không? Đẳng này, mơ trào cao là chỉ có ngã đau thôi.

Ồi chào ôi cái cuộc đời này, bu thương phú ông thứ hai, bản thân bu đứng ở vị trí thứ ba, nghĩa là bu thương cậu Lâm thứ tư lận luôn đó. Thương chứ sao không thương, cậu lành tính lại ngoan ngoãn có hiếu với bu, sau này vận đổi sao dời, bu có hưởng phúc bu cũng chẳng bỏ rơi cậu.

Bu khua môi múa mép thêm mấy câu, mợ Trâm an tâm hẳn, lúc rửa bát mợ còn vui vẻ ca hát nữa cơ. Xong xuôi mợ chạy sang nhà bu Trinh gửi thóc để chăm đàn gà của mợ. Đợt trước cậu hai đưa trứng qua đây ấp nhờ mà, nhưng mợ không có đón về, tại mợ sợ bu Phúc thật hết cho mợ cả thì toi.

Mợ còn nhờ bu dạy mợ cách dệt vải nữa, trước lúc về mợ rẽ qua cánh đồng hoang chặt mấy bó đay để kéo sợi. Thầy mợ mất rồi, thầy mợ đâu thể cho mợ tiền tiêu vặt như thầy cô Hoàng Anh đâu. Bu mợ còn phải lo cho cu Trí, thế cho nên mợ muốn tích góp một ít dúi cho cậu trước khi lên đường thì mợ phải tự lực thôi.

Mợ chủ quan chắt hai quang gánh đầy, quên khuấy mất cái chân bị bu đánh vẫn còn đau, đâm ra về tới đầu ngõ mồ hôi nhễ nhại, mặt mũi cũng tái mét luôn. Cậu đang đứng ở ngay cái cổng tre, nhìn thấy mợ cậu vội vã chạy ra đỡ. Mợ cầm cái nón quạt phần phật, quạt cả cho cậu nữa, mà cậu tránh luôn, mặt cậu cau có lắm.

-“Giận tui hả?”

-“Ừ.”

-“Sao giận? Do tui đi lâu quá hại cậu sốt ruột à? Mỗi lần cậu về muộn tui cũng đều sốt ruột cả ý, nhưng tui đã xin phép cậu trước rồi mà? Cậu đợi tui lâu không cậu?”

-“Tui không đợi chị, tui ra ngoài quét lá.”

-“Sao cậu không mang chổi?”

-“Tui quên.”

Vậy hả? Mợ lại nốc cả cân dưa bỏ rồi, mặt mợ xị như cái bị. Mấy cây đay còn phải phơi khô nên tạm thời mợ chưa làm được gì, nhưng mợ thương lượng với cậu thành công rồi, rằng vải mợ dệt cậu chỉ bán hộ thui, tiền thu được cậu phải đưa mợ. Mợ gạt mồ hôi, toan ra giếng giặt giũ thì đã thấy áo quần sạch sẽ thơm tho phơi ngay ngắn trên sào rồi, mợ cảm động lắm, mợ vội quay người chạy vào ôm chầm lấy cậu.

Cứ nghĩ tới cái buổi tuần sau là mợ nấu cả ruột ra ấy, Thám Hoa này lựa ngày nào không lựa, lại lựa đúng hội thả đèn uyên ương hai năm mới có một lần. Cậu với cô Hoàng Anh đi nghe giảng với nhau xong có khi lượn ra đầu đình dự hội luôn, trăng thanh gió mát có khi kéo vào bụi chuối mây mờ nhau cũng nên.

Không lẽ giờ mợ mặt dày xin cậu về nhà sớm sớm? Không đâu, quyền của cậu mà. Mợ cũng có cho được cậu cái phiếu năm quan như người ta đâu mà có tư cách?

Mợ tủi quá, càng ngẫm càng tủi, càng nghĩ càng nẫu nẻ. Mợ rầu rĩ suốt một tuần, chiều hôm đó đợi cậu ra khỏi nhà mợ liền ôm mặt khóc nức nở. Hiền thực rộng lượng gì chứ, mợ ghen kinh khủng lên ý, mợ nhin hết nổi rồi. Phòng có mồi mợ nên mợ chả phải giữ kê, mợ ghen ngào mợ rầm rứt, mợ tức tuổi mãi cho tới khi cậu đột ngột đẩy cửa vào.

Bất ngờ quá, mợ không có kịp chùi nước mắt.

Cậu đứng sừng sững trước mặt mợ, cậu chậm rãi hỏi ai bắt nạt chị?

Chị, chị với cả chị, suốt ngày chị. Hơn cậu có hai tuổi chứ mấy? Gọi cái từ chị nghe già đau già đón à. Mợ kiểu đang ức sẵn, phun ra một thôi một hồi.

Xả xong mợ mới thấy mình lão. Phận đàn bà liễu yếu đào tơ mà dám lên mặt đôi co với chồng, phải mấy thằng xóm trên chắc nó vả cho rụng răng rồi. Mợ lấm lét nhìn cậu, sắc mặt cậu nghiêm nghị hại mợ run cầm cập, mợ vội vã quỳ xuống ôm chân cậu năn nỉ.

-“Tui xin, tui xin, là tui nhớ lời, đừng trả tui về cho bu tui nha, tui biết lỗi rồi.”

Mợ rít rít van nài, thậm chí mợ còn định tự vả miệng mình mong cậu bớt giận. Mà tay mợ mới đưa được nửa chừng, hai tay cậu đã áp chặt hai bên má mợ rồi, mợ giờ có đánh cũng là đánh cậu thôi, nên mợ chẳng dám.

-“Đứng dậy đi.”

Cậu nói không chút biểu cảm, mợ sợ sồn gai ốc. Không đâu, mợ không đứng đâu, đứng để cậu tổng cổ mợ ra khỏi nhà à, mợ đâu có ngu. Mợ ngó ngang ngó dọc, nhanh trí lết tới cạnh chân giường, bám chặt không buông. Cậu kiên nhẫn tiến tới, ngồi xuống ngay cạnh mợ. Cậu chỉ lên đùi mình, rồi cậu thản nhiên cho mợ hai sự lựa chọn.

-“Quỳ ở đó hay ngồi ở đây?”

Mợ sau một hồi ngây ngốc chột hoàng hôn, mắt mợ sáng như sao, mợ vội nhảy vào lòng cậu, đầu nhỏ nép vào lồng ngực rộng lớn, hai tay vòng qua ôm cổ cậu phụng phịu.

-“Tui ngồi đây.”

Cậu nhìn mợ rất kỹ, đoạn cậu thở dài.

-“Mất sưng vù rồi.”

-“Kệ nó.”

-“Sưng đỏ sẽ xấu.”

-“Kệ xấu, xấu sẵn rồi, cô Hoàng Anh mới đẹp.”

Mợ dỗi, sụt sà sụt sịt. Cậu cười, những ngón tay cậu mơn man trên mi mắt mợ, cậu day bằng một lực rất đều, rất nhẹ, sức nóng dần lan toả khiến đôi gò má mợ ửng hồng. Đoạn cậu giúp mợ xoa nốt hai bên đầu gối, vừa xoa cậu vừa ghé tai mợ thủ thủ.

-“Mợ đẹp hơn!”

38. #37

Ôi chao ôi, mợ chết chìm trong hũ đường mất thôi. Ban nãy mợ dỗi mợ nói lấy chứ mợ đẹp thì cả thôn biết, mợ cũng biết thừa đi ý. Các bà lão còn khen mợ có gương mặt đầy đặn phúc hậu, mợ cố tình chớp chớp đôi mắt to tròn long lanh đưa tình với cậu, cho cậu mê mợ tít thò lò luôn.

Ấy thế mà cậu chẳng ngắm mợ say đắm gì sất, cậu cóc đầu mợ cái rõ đau.

-“Điệu.”

-“Điệu nhưng mà đẹp cậu nhỉ?”

Mợ nũng, cậu đặt mợ lên giường, đoạn cậu thông thả bỏ đồ trong túi ra sàn, cậu với quả ổi đào nho nhỏ nhét vào mồm mợ. Cái mặt mợ phồng mang trợn má nhìn rất chi là hài, nhưng cậu cho thì mợ vẫn cố ăn hết. Mợ ngó ngó nghiêng nghiêng, không thấy cái phiếu đi dự giảng đâu cả, mợ liền thắc mắc.

-“Cậu không đi với cô Hoàng Anh nữa hả?”

-“Không.”

-“Sao không? Đi đi chứ, đi nghe Thám Hoa truyền đạt kinh nghiệm cho sáng cái dạ.”

-“Tui đi để đêm nay vợ khóc hết nước mắt hả?”

Cậu thản nhiên hỏi, cậu gọi vợ là vợ rồi đó, ngọt không để đâu cho hết ngọt. Cậu cứ như này vợ sún răng lúc nào chẳng biết đâu, vợ ngượng ngùng bao biện.

-“Tui khóc là vì chuyện khác mà. Tui đâu có khóc vì hai người đi chung với nhau đâu, tui rộng lượng lắm. Cậu đừng có hiểu nhầm tui ích kỷ vô lý nhé, chuyện gì tốt cho cậu thì cậu cứ làm, tui không bao giờ muốn cậu khó xử đâu, tui cũng biết nghĩ trước nghĩ sau chứ bộ.”

Mợ ba hoa rõ hoành tráng, tỏ vẻ cao thượng lắm cơ. Xong bắt gặp ánh mắt cậu thâm trầm nhìn mợ, khoe môi cậu khê cong lên như kiêu cậu biết tổng rồi ý, mợ phát thẹn. Rốt cuộc hai má mợ hây hây đỏ, mợ lấy tay che mặt, lí nhí thừa nhận.

-“Được rồi...được rồi...tui thừa nhận...là tui ghen...”

-“Mới thế đã ghen? Sau này tui rước bà hai vợ tính sao?”

Cậu hồ hững chất vấn, mợ lén lút nhìn cậu xuyên qua những kẽ ngón tay, mợ tự thấy con người mợ nhỏ mọn thật đó, so với những đứa con gái nhu mì nét na trong thôn, mợ thua xa luôn. Biết làm sao, cảm xúc của mợ, chính mợ cũng không khống chế được mà, mợ phụng phịu lấp liếm.

-“Ồ thì sau này cậu cho tui thằng cu tí rồi, thì tui chơi với nó, cái đầu tui không nghĩ tới cậu nữa, cái tim tui chuyển sang thương cu tí, thương cậu ít ít thôi, thì tui không thêm ghen luôn.”

Mợ ngọt ngào là vậy, có làm sao cậu lại xa xắm mặt mày? Cậu giận ghê lắm, cậu đứng phất dậy hại mợ lẩn lôn lốc mấy vòng dưới sàn. Cậu hậm hực bỏ ra ngoài không thêm nói chuyện với mợ luôn. Mợ hoang mang leo đèo bám đằng sau cậu, cậu còn chẳng buồn liếc mợ lấy một cái.

Mãi đến khi tới gốc đa phía sau đình cậu mới khom người quát.

-“Lên lưng tui.”

Mợ vội vã nghe lời, cậu công mợ trèo lên cao tít. Rồi cậu ngồi phía ngoài, cậu cho mợ ngồi ở chỗ êm mộng hơn, ở giữa nhánh cây và cậu. Bây giờ thì mợ hiểu hết rồi, cậu không nhận phiếu của cô Hoàng Anh không có nghĩa là cậu không đi nghe giảng. Cậu vẫn nghe đó, mà nghe lén.

Cánh cổng đình làng đóng chặt, trong sân lớn chủ yếu là thanh niên trai tráng, mợ Chi, cô Hoàng Anh với mấy đứa con gái nữa được vào cũng là pha trà rót nước thôi. Riêng cậu cả ngồi cái chiếu to nhất, chễm trệ ngay đối diện Thám Hoa, mọi người khác đều ngồi bệt phía đằng sau, cu Trí may mắn thế nào được xếp ngay hàng thứ hai. Ôi chao ôi thế là tốt lắm rồi, còn hơn cậu Lâm phải vất vẻo trên cây đến tội.

Thám Hoa quả có tài hùng biện, mọi người phía dưới bàn tám rất rôm rả. Hắn nói nhiều thứ mợ không hiểu, nhưng mợ lén để ý thấy cậu lắng nghe vô cùng chăm chú, gương mặt cậu sáng lắm, pha chút phấn khích và nhiệt huyết nữa. Trong phút chốc mợ tưởng tượng ra cảnh cậu đỗ đạt, cậu mặc áo quan, ôi chao, cậu lúc đó phong độ ngồi ngồi luôn.

Mợ ngây người ngắm cậu, say đắm tới nỗi bị kiến cắn đỏ ửng cả chân mợ cũng chỉ nhẹ phúi chúng đi, mợ chẳng dám kêu, sợ phiền cậu, rồi sợ động dân làng phát hiện ra lại coi khinh cậu mợ.

Mợ đã nhịn rất giỏi rồi, mà tới gần cuối buổi kiến kéo tới lúc một đồng, mợ ngứa ngáy không chịu nổi, mợ nhân lúc cậu không để ý len lén trèo xuống, rồi mợ vô tình đập vào nhánh đa khô, nó gãy cái rắc, mợ ngã cái rùm.

Tiếng động to quá, bên trong sân đình ngơ ngác, cậu cả tai thính nhất, cậu hô lớn có đứa rình trộm. Cả bọn nháo nhác chạy ra, đứa với liềm đứa cầm cuốc, hùng hục truy bắt kẻ gian. Bắt được thì nhất định phải trói nó ở cái cột đầu đình rồi gọi cả làng ra bêu riếu xử tội.

Mợ Trâm lo toát mồ hôi hột, tiếng bước chân ngày một tới gần. Xung quanh bao bọc bởi ao hồ, đình làng và một cái vườn chuối, cậu mợ quả thật hết đường rồi. Mợ đau không nhắc mông nổi, mợ hoảng loạn khuyên cậu trốn đi, có gì mợ chịu thay cho. Nhưng cậu không nghe, cậu dìu mợ chạy thực mạng, rồi cậu ôm mợ, cùng nhau nấp trong cái giếng cạn sau bụi chuối tiêu.

Nấp kỹ lắm rồi, thế nào mà vẫn bị cậu cả phát hiện.

Cậu thấy thằng hai trước, cậu ghét thằng này kinh khủng, cậu toan gào toáng lên thì lại bắt gặp ánh mắt quen quen, ánh mắt mà cậu ngày nhớ đêm mong.

Cậu không nở.

Ai đánh Trâm một thì cậu xót mười, cậu thực sự không nở.

-“Tụi bay ơi là con mèo hoang đó.”

Cậu hét, rồi cậu quay người. Trai trắng trong làng được phen thở phào nhẹ nhõm. Mẹ Chi luôn đi theo cậu Hưng, toàn bộ sự việc, mẹ chứng kiến hết. Mẹ cay đắng nuốt nước mắt ngược vào trong, mẹ là mẹ chỉ muốn lôi con đó ra băm vằm cho bỏ tức, nhưng mẹ không dám. Mẹ sợ làm thế rồi, khoảng cách giữa cậu và mẹ, sẽ ngày một xa.

Bữa nay mẹ nhịn, nhưng rồi một ngày nào đó, mẹ sẽ trả hết.

Mẹ Trâm từ nãy tới giờ thấy chân man mát, hoá ra cậu Lâm đã với mấy cái lá hoàn ngọc nhá rồi đắp lên cho mẹ từ lúc nào. Cậu hỏi mẹ còn ngứa không, mẹ cúi gầm lắc đầu, lỗi do mẹ hết, cậu cũng trách mẹ đó, nhưng không hề nặng lời, chỉ mắng có đúng một từ, cậu bảo.

-“Ngốc.”

Mặt mẹ tiu nghỉu, đợi một lát sóng yên biển lặng thì cậu cấp mẹ về. Không phải bồng hay bế công chúa đâu, chính là cấp ý, là tay cậu vòng qua eo mẹ, xong cậu cấp mẹ lên rồi cứ thế đi thôi.

Mẹ so với cậu thì nhỏ xíu à, cảm giác cậu đối xử với mẹ như với lợn ý, người mẹ cong cong giống con tôm, có mỗi cái bụng vắt ngang qua tay cậu, chân hay đầu đều chúi xuống không chạm đất.

Cậu qua nhà lấy đèn rồi lại vòng ra sông để bán, giờ thì tay xách đèn tay cấp mẹ. Mẹ biết tội nên mẹ không dám kêu, nhưng mẹ tự dặn lòng, từ giờ mẹ sẽ ăn thật nhiều, để bụng căng lên, mẹ béo rồi xem cậu có còn nâng mẹ dễ dàng rồi chạy phăng phăng thế không?

Ồ nhưng mập nhờ may lại xấu nhỉ?

Rồi cậu lại thấy cô Hoàng Anh đẹp hơn có mà chột à?

Không được, ngàn vạn lần không được. Mẹ lắc đầu bỏ đi cái suy nghĩ đen tối đó. Ra đến bờ sông cậu mới thả mẹ xuống, mẹ ngồi trên đám cỏ xanh rì, điệu đà chỉnh chu lại đầu tóc, con bé Dung từ đâu nhảy ra không nhẹ.

-“Cậu hai cấp Dung với, con cũng thích được cấp, giống mẹ Trâm ý.”

Nó năn nỉ nó ỉ ôi, cu Trí mặt đen kìn kịt, mặt mẹ Trâm cũng đen không kém. Lại đời thay, mẹ vừa thấy rất thiệt thòi cơ mà, vì đầu tới lúc cậu hai cấp con đó quay vòng vòng ruột gan mẹ lại lỏng lẻo lên thế hả trời?

-“Ê, mi ra cấp con Dung đi chớ.”

-“Chị tưởng em không muốn chác? Trò này khó lắm, phải khoẻ cỡ cậu hai mới làm được.”

-“Bu cho người ăn cho lắm vào, để người yếu xìu ra thế hả?”

Mẹ Trâm bực bội trách móc, cu Trí dỗi không thèm nói chuyện với chị nó nữa. Nó vùng dậy chạy đi, vừa chạy vừa quay đầu lại hờn con Dung.

-“Anh sẽ không bao giờ đan chong chóng cho Dung nữa.”

Dung giật mình thon thót, vội xin cậu hai cho xuống lao theo anh Trí nịnh nọt. Cậu hai nheo mắt nhìn theo tụi nó, rồi cậu quay lại bán đèn cho người ta cùng mẹ. Cậu với mẹ ngồi gần nhau, nói chuyện với khách nhưng chẳng thèm nói với nhau nửa lời.

Mẹ gái có chồng rồi thế mà cũng lắm người để ý, rình rập mẹ từ lúc hoàng hôn dần buông tới khi trăng treo lũng lẳng trên ngọn tre. Toàn là mấy anh trai xưa kia hỏi mẹ không được nhân cơ hội ngấm trộm ý mà. Mẹ thỉnh thoảng lại lên nhìn lên đưa mắt nháy nháy với tụi nó, ra hiệu đừng có nhòm mẹ nữa.

Tại mợ sợ mấy con vợ nó ghen ý, rồi lại ghét mợ, khổ cái thân mợ.

Mợ cũng không hiểu có làm sao mà cậu đột ngột vòng lên chắn trước tầm mắt mợ. Tưởng cậu vẫn còn giận mợ cơ mà? Cậu cao quá là cao, giờ thì mợ không còn nhìn thấy anh trai nào nữa rồi.

-“Cậu sao thế? Cậu đứng vậy bán đèn làm sao?”

Hai tai cậu đỏ bừng bừng, tự dưng cậu bối rối khác thường. Cậu trừng mắt, nhưng không phải lườm mợ, mà là ngoảnh ra đằng sau. Mãi lúc lâu cậu mới quay lại, mợ hỏi cậu đứng đó mãi làm gì thì cậu khẽ hắng giọng rồi chậm rãi bảo.

-“Phòng mợ sẩy chân ngã lộn cổ xuống sông.”

39. #38

Ủầy, cậu đang lo lắng cho mợ đó sao? Mợ biết bơi cơ mà cậu vẫn quan tâm mợ mới ngọt ngào chứ! Tim mợ rung ra rung rinh, mợ bèn lên vòng tay qua ôm cậu, chân mợ khẽ nhón, cánh môi chúm chím dịu dàng áp lên cổ cậu.

-“Bao nhiêu người xung quanh kìa.”

Cậu chậm rãi nhắc nhở, mợ thoáng giật mình, then thùng đưa tay che hai má nhuộm hồng. Cậu búng trán mợ, cậu mợ sau đó lại tiếp tục bán đèn, chẳng nói với nhau lời nào cả, nhưng chốc chốc lại ngoảnh sang nhìn nhau, mợ cười rất tươi, còn cậu, hình như cũng hơi tủm tỉm.

Chiếc đèn cuối cùng, cậu chưa kịp nhắc mợ đã bán phất cho người ta. Mợ ngốc quá, chăm chăm tiết kiệm tiền chẳng giữ lấy một cái cho mình. Cậu mợ đành ngồi cuối sông xem các đôi khác rong chơi, những ánh nến trong đêm lung linh rực rỡ đến mê hồn. Bên kia ruộng lúa mới lên đồng, nồn nà lăm, hương lúa thoang thoảng ngòn ngọt, lúa còn đang thì con gái đó, mợ cũng vậy, mợ cũng đang ở độ tuổi rực rỡ nhất của thanh xuân. Đẹp như vậy mà không quyến rũ được cậu, sợ sau này già rồi chẳng còn cơ hội.

Đầu óc mợ toàn những toan tính xa xăm, mợ liềm mình rúc vào lòng cậu, những ngón tay thon thon mòm mẫm chạm tới mu bàn tay ram ráp của cậu. Ban đầu là chỉ là tiếp xúc đơn giản nhẹ nhàng, sau dần thấy cậu chẳng màng mó gì cả mợ liền liềm mình thỏ thẻ.

-“Nếu cậu hai nắm tay tui, thì sẽ không bao giờ sợ tui lộn cổ xuống sông cả. Tại nhờ tui có vấp thì cậu hai cũng kéo lại được ý.”

Mợ nũng nịu hết nước hết cái mà cậu chả có động tĩnh gì sất, mợ tiu ngiêu ghê lắm. Thế nào mà tới lúc tan hội, mợ vừa mới nhồm dậy phui vấy thì cậu đã chủ động cầm tay mợ, nắm ngón tay đan nhau chặt thật chặt, cậu đi trước, lẳng lặng dắt mợ theo sau.

Lòng mợ xốn xang rạo rực, về tới nhà cậu mợ cùng ngồi đối diện nhau trên chiếc giường nhỏ, cậu chưa buông ra trước thì mợ cũng chẳng tội gì, cứ ở bên cậu như này, mợ nguyện thức xuyên đêm cũng được.

-“Mợ Trâm...”

Cậu gọi, gọi cả tên của mợ ra luôn, nghe thân thương gì đâu. Giá kể cậu bỏ đi chữ mợ, chỉ kêu Trâm thôi chắc mợ phát rồ luôn đó. Nhưng kệ đi, thế này cũng đủ sướng rồi, mợ ngoan ngoãn dạ, cậu định nói mà xong cậu lại thôi. Mợ cảm giác bữa nay cậu có tâm sự, tuy nhiên mợ cũng chẳng dám tọc mạch, lăm lờ để cậu bực cậu đuổi mợ về giường thì toi.

Chẳng mấy khi có cơ hội, mợ ngả người nằm xuống, đầu tựa lên đùi cậu, tay vẫn nắm tay cậu không buông, mắt còn long lanh chớp chớp môi chài cậu. Cậu nhìn điệu bộ của mợ, nhin cười không nổi, mà cậu ngại, nên cậu đưa tay kia che mắt mợ. Mãi sau cậu mới tha cho mợ, rồi cậu ngập ngừng mở lời.

-“Sau này cu tí thì để tui thương cho...còn mợ...mợ cứ thương tui là được rồi.”

Cậu phát biểu xong câu đó hai vành tai chột đỏ ngầu, mợ đơ cả người luôn à, một lát sau mới kịp định thần chọc cậu.

–“Cậu thương cu tí nhiều không?”

–“Nhiều.”

–“Nhiều như nào?”

–“Nhiều bằng thầy tui, bu Yến thương cậu Hưng. Cộng với cả mợ nữa, mợ định thương cu tí bao nhiêu tui thương thêm ngần đó.”

Thực ra cậu Hưng cũng phải gọi bu Phúc là bu đó, nhưng cậu ngang ngược, cùng lắm cậu chỉ ra vẻ trước mặt phú ông thôi. Mợ ngẫm mà chột thấy bất công thay, cùng là con mà cậu cả được phú ông thiên vị cưng chiều hết mực.

Cậu đâu có gì xuất sắc hơn cậu hai đâu? Chẳng qua ông yêu người nào hơn thì thương con người đó hơn thôi mà. Tội nghiệp cậu, nhưng không sao hết, đã có mợ ở đây rồi, mợ nghiêm túc thì thăm.

–“Bu Yến, thầy cậu và mợ Chi thương cậu Hưng bao nhiêu, tui sẽ thương cậu bù gấp vạn lần như thế.”

Cậu hình như bị làm cho cảm động, tay cậu siết tay mợ chặt lắm, hơi đau đau, nhưng ngọt thấu tim à. Ai cũng bảo nhà phú ông có hai cô con dâu, mợ cả sướng bao nhiêu thì mợ hai khổ bấy nhiêu, mà mợ đâu thấy khổ đâu, nhiều lúc mợ còn thấy mợ tốt số hơn mợ Chi ý chứ.

Lại nói tới mợ Chi, có đêm nào mợ được ngủ ngon? Mợ học võ từ nhỏ, chó mèo lợn gà thậm chí cả hổ con trên núi mợ còn thu phục được, mỗi cậu cả là đầu cứng hơn đá. Mợ đến phát rồ với cậu, nhưng kêu mợ bỏ cuộc thì mợ không làm nổi, mợ mê cậu quá mất rồi.

Mợ dậy trang điểm từ lúc gà còn chưa gáy, lần này mợ nghe theo lời khuyên của con Bưởi, áp dụng cách bà cả quyến rũ phú ông. Mợ mặc chiếc yếm đỏ để lộ tấm lưng ong mịn màng, yểu điệu bước ra vườn mận ngồi đợi từ sớm. Cậu như thường lệ đọc sách ở cái bàn phía Nam, mợ thấy cậu ngắm mợ đến bản thân cả người, cậu vẽ mợ hay sao ấy, tại cách đưa bút kia không giống viết chữ cho lắm.

Mợ vui như mở cờ trong bụng, trưa đó mợ không ăn cũng thấy no. Rồi mợ lên tới thư phòng của cậu ngắm tranh. Khổ cho mợ số nhỏ, tranh, có thì có, nhiều là đằng khác, mà chẳng phải vẽ mợ đâu.

Là mợ hai đấy.

Còn có bức lưng trần rồi chiện thêm cái mặt đẹp trai của cậu trên đó nữa cơ. Rõ ràng là xăm xong tẩy mắt, rõ ràng là hú hí với nhau rồi, thế mà dám xảo biện qua mặt mợ? Bu mợ bảo đàn bà không hư thì làm sao đàn ông hỏng? Con này nó mất nết vậy đấy, lấy chồng rồi mà vẫn tính của chồng mợ, cái đồ lẳng lơ. Mợ càng nghĩ càng lộn ruột, ức chế tích tụ bao nhiêu ngày bỗng dưng bùng phát ngùn ngụt.

Máu mợ sôi, gan mợ nóng, mợ hùng hục lao xuống túp lều tranh. Mợ hai đang ngồi rửa rau ở cạnh giếng, nghe có người gọi mình, vừa mới ngoác mắt lên đã bị mợ cả choảng cho cả tảng đá to bự vào đầu. Mợ thấy trời đất chao đảo, não mợ ong ong, đau như muốn nứt ra. Mợ ngã, trán tứa máu rì rì, mọi thứ xung quanh mờ dần, rồi mí mắt mợ sụp xuống, mợ ngất lịm.

Tảng đá trên tay mợ cả vô thức rơi xuống, mợ lay mãi mà mợ Trâm không hề nhúc nhích. Mợ hoang mang tới đờ đẫn, rõ ràng mợ đã kiểm soát lực mà, mợ chỉ định đập cho thâm tím mặt mày thôi. Vì đâu tới nông nỗi này?

Là do đá nhọn quá, đâm rách da mợ hai, thời điểm mợ ngộ ra thì mọi thứ đã quá trễ rồi, mợ chỉ còn biết phi tang vật chứng xuống đáy ao. Còn mợ Trâm, mợ run run kéo mợ ấy đem giấu trong đồng rơm sau vườn. Khi mọi thứ đã được an bài xong xuôi, mợ ngo trước ngo sau, chắc chắn không có ai nom thấy liền thở phào chạy biến về phòng.

Mợ cài chốt thật chặt, mò lên giường trùm chăn kín mít. Mợ dặn con Chanh có ai hỏi thì bảo mợ ở nhọc nên ở nhà cả ngày. Mợ xếp rơm khéo lắm, chắc chẳng ai tìm thấy nó đâu, có tìm ra thì cũng chẳng liên quan tới mợ. Nhưng rồi mợ lại sợ, sợ nó nghèo mất thì tội nghiệp nó, dù sao nó vẫn còn trẻ măng, lại đẹp nữa.

Cậu Hưng kiểu gì chả khóc lóc vật vã, mợ hiểu cậu quá đi mà. Mợ chết có khi cậu chẳng thèm đoái hoài đâu, ôi chao nghĩ tới thôi mà ruột gan mợ sôi sùng sục trở lại, mợ ghét, mợ căm, mợ hít thở thật sâu, mợ tự an ủi mình không có tội. Là tại mợ hai đó, lằng lơ trơ tráo, gặp báo ứng là đúng thôi.

Cậu hai hôm đó đi lợp mái thuê ở thôn bên được trả hậu lắm, cậu trích ra bốn mươi đồng mua nửa cân dưa lê. Cái giống dưa này nó ngọt quả mà thơm phưng phức, đất thôn cậu không trồng được, cậu nhớ có đợt con Trang đem sang mấy quả, mợ hai mê lắm, mợ vừa ăn vừa cười tí mắt.

Cậu sợ trầy nên dùng lá khoai môn bọc từng quả rồi cẩn thận bỏ túi vải đem về. Mợ chắc đang đứng ở loanh quanh ở cổng đợi cậu đó, cậu mà về thế nào mợ cũng lao ra đón, trông thấy dưa chắc mợ thích phát rồ, rồi mợ lại ôm chầm lấy cậu giữa xóm cho mà xem.

Mợ ấy à, không giữ thể diện phép tắc gì cả đâu!

Nhưng cứ nghĩ tới mợ, tinh thần cậu phấn chấn hẳn lên, bước chân của cậu cũng nhanh hơn. Tiếc là, thời khắc cậu về tới nơi, mọi thứ chẳng như cậu tưởng tượng. Mợ chắc chưa hết thương cậu đâu, tại sáng nay mợ còn nấu cháo hành hoa cho cậu mà, có ít ruốc mợ cũng nhường cậu.

Không lẽ mợ nhọc? Phải rồi, có khi mợ nhọc, mợ đi nằm trước cũng nên. Cậu vội vã đẩy cổng, sốt ruột chạy vào buồng trong thăm mợ.

40. #39

Căn phòng nhỏ xíu chẳng có bóng người, đôi giường một to một nhỏ của cậu mợ chẵn chiếu hăng còn gấp gọn gàng. Chứng tỏ mợ không nhọc, mợ chắc chạy đi đâu đó thôi. Cậu cất gọn đồ nghề, giọng bu cậu từ nhà trên sa sả vọng xuống.

–“Mợ Trâm đâu? Dọn cơm đi chớ! Mợ muốn hại bu chết đói hả? Mợ Trâm! Mợ Trâm lên bu biểu!”

Bu gọi rất hòng mà không thấy mợ đáp. Dâu với chả con, chưa già đã điếc, bu xỏ đôi dép lê loẹt quẹt xuống bếp tìm mợ. Ôi chao ôi cái con mắt nết, nó còn chưa thèm vo gạo, rau củ ngâm ngoài giếng từ bao giờ cũng quên không vớt vào?

Lại mãi chơi rồi, nên bà con gái, không lo làm ăn cứ suốt ngày thích đi hóng hớt chuyện thiên hạ, chả ra cái thể thống gì sất! Đợi đấy, quả này về bu đánh cho tuốt xác thì thôi. Cậu hai đi làm vất vả cả ngày trời, nom cũng tội. Bu thương cậu, toan nổi lửa nấu bát canh, mà khổ, lửa mãi chả thấy đâu, thấy mỗi khói bay mù mịt.

Bu ho sù sụ, cậu lại phải vào làm thay bu. Cậu nấu ăn chán đời lắm, cơm sượng đắng cơm, rau nát đắng rau, có mỗi quả trứng ngỗng là cậu lược chuẩn thôi. Lòng đào bùi bùi ngọt ngọt, bu chén liên tù tì mà vẫn thấy thòm thềm, chưa kịp thò tay bóc nốt quả còn lại thì cậu đã cất nôi đi rồi.

Trước kia bu thích cái gì cậu đều cho cả, cậu gặm khoai sống cũng được. Khổ cái từ ngày rước mợ Trâm về cậu ngu hẳn đi, toàn len lén bớt đồ ngon cho nó, cậu tưởng qua mặt được bu chắc, chẳng qua bu rộng lượng nên bu lơ đi thôi. Bu cũng không thích làm căng quá, tại tính cậu hai không được dễ thương như cậu cả, cậu ngoan thì ngoan thật nhưng lì lắm, bu sợ già néo đứt dây.

–“Để bu rửa bát cho, cậu đi nghỉ đi.”

Bu ngọt nhạt mở lời, biết chắc cậu không để bu động tay, nhưng một câu nói dài bồi mắt gì đâu. Thi thoảng phải cho cậu thấy tình thương bao la của bu chứ, để cậu còn dốc lòng dốc sức phụng dưỡng bu. Cậu bữa nay chẳng ăn mấy, tới đến chốc chốc lại đi ra ngõ ngó, ngó chán lại đi vào.

–“Gớm cái hội bà tám thì còn lâu mới tan, cậu cứ đi nghỉ đi, nhớ chốt trái cửa ý, cho mợ ngủ ngoài ngõ một đêm thì từ mai mợ mới sáng mắt ra, mới ngoan được. Các cụ biểu dạy vợ từ thuở bơ vơ mới về cơ, nhưng cậu chữa rõ thì giờ rên giũa dần dần, cũng chưa muộn...”

Bu lạnh lạnh dần dần, cậu buồn buồn đóng cổng, lủi thủi vào trong. Cậu châm đèn đàn rỏ, kệ mợ vậy, không để ý tới mợ nữa. Mợ kêu mợ thương cậu nhưng xong mợ cũng đi chơi tí tí quên cậu luôn mà, mợ đâu có mong cậu về như mợ hay bảo đâu.

Mợ lớn rồi, có chân đi thì tự có chân về. Cậu việc gì phải đi tìm?

Cậu tự dặn lòng mình thế. Cậu đàn tới cái rỏ thứ ba thì ngoài hiên bắt đầu lâm thâm mưa, xa xa phía chân trời vài tia chớp đánh nhè nhằng, cậu ban nãy quyết tâm là thế, mà bây giờ lòng lại bồn chồn thấy lạ. Trời đêm se se lạnh, mợ nhỏ người như vậy, dính nước mưa sợ ốm mất, cậu mặc xác cái tự trọng nền ông, mặc xác việc cậu còn đang bực, hối hả cầm nón chạy ra ngoài đình tìm mợ về.

Về rồi, cậu khắc có cách trị mợ sau.

Tiếc thay, mợ không có ngoài đó. Cái Dung kêu cả ngày hôm nay chơi ở đây làm gì thấy mợ. Cậu theo cu Trí về nhà bu Trinh cũng không thấy, cậu lang thang khắp những nơi mợ có thể đi, cậu hỏi han hết người này tới người kia, nhưng chẳng ai biết mợ ở đâu cả.

Ngay cả vú Năm cũng lắc đầu. Giá kể vú biết chút tin tức thì tốt, nhìn mặt cậu hai nhọt nhọt tội quá, cậu chạy vụt lên phòng cậu cả đập cửa rầm rầm. Bà cả bĩu cái môi rõ dài, vừa đen nhẻm vừa ướt át, không khác gì con chuột lột cả, nom chướng mắt ghê đó. Bà sợ bẩn nên bà tránh một đoạn rất xa, cậu cả thì khác, cậu sốt ruột ghê lắm, cậu cứ sấn lấy cậu hai hỏi han tin tức.

-“Hay mợ Trâm cũng bị ngã trong chuồng bò giống con?”

Con Bưởi ngây ngô quay lại thắc mắc. Nó chưa kịp trình bày thêm thì cậu hai đã vội lao đi, cậu cả cũng ba chân bốn cẳng bám theo. Nó tròn mắt trông hai cậu, bà cả véo cái má phúng phính của nó dọa nạt.

-“Lần sau mà còn lơ đãng như thế bà chôn sống mày.”

Con Bưởi sờn hết cả gai ốc, vội ôm chân bà nịnh nọt. Nhỏ xíu mà ngọt giọng, bà cười khanh khách, bà hỏi nó có thấy bà ghê ghớm không? Nó tất nhiên lắc đầu, nó giống phú ông, luy bà, thương bà nên thiên vị bất chấp. Chứ vú Năm nè, vú chứng kiến bao nhiêu lần bà hành bà hai, cậu hai, bà ác thấy mồ luôn.

Hai cậu chạy một vòng, mồ hôi nhễ nhại vẫn chưa tìm được người. Theo như vú biết thì mợ Trâm đâu phải dạng ham chơi không có nề nếp phép tắc gì đâu, hay mợ sẩy chân rơi xuống ao nhỉ? Cậu Hưng nghe vậy lo lắng sai người châm đuốc, cậu không biết bơi nên đành đứng trên bờ soi sáng cho cậu Lâm.

Hai cậu đi lần lượt hết ao này tới ao kia, cái thôn bé như cái kẹo mà lắm ao, còn chưa kể sông hồ, bọn người làm theo sau nhọc thở không ra hơi, cậu cả cũng nhọc, nhưng cậu vẫn cố dụi mắt lắc đầu cho tỉnh táo. Lão Tứ nghe phong phanh có đứa kể chuyện, liền đuổi theo hai cậu phân tích.

-“Tụi bay ngốc, ao trong thôn nông bỏ xừ làm sao chết đuối được, nhỡ có chết thì xác cũng phải nổi chứ. Mưa thế này có khi mợ trú ở đâu thôi, sáng mai tạnh mợ khắc về, hai đứa về nghỉ đi, muộn rồi.”

Vú Năm gật gù, lão nói vậy mà có lý, quả thực lo quá hoá hăm, mợ Trâm biết bơi mà. Vú khuyên mãi cậu hai mới chịu về nhà, cậu cả đuối sức không nhắc chân nổi, mè neho không nhọc.

-“Thằng hai, công cậu với!”

Vú bực, cậu hai này giờ lợi biết bao nhiêu ao, cậu còn mệt hơn cậu cả đó. Ấy thế mà cậu vẫn công, cậu cả tròn tròn mập mập áp mặt vào lưng cậu hai lũng ba lũng búng.

-“Hay tại Trâm thấy thiệt thòi nên Trâm bỏ mày rồi?”

-“Cậu hăm à, cậu hai rất tốt mà. Lo cho mợ hai đủ cả.”

Vú Năm bức xúc bao biện, cậu cả không chịu nhún nhường.

-“Tốt cái gì mà tốt, rõ ràng có lần tui rình tui thấy Trâm tâm sự với con chó cái nhà hàng xóm, Trâm kêu nó tốt phúc, vừa có chục đứa con lít nhít vừa được con chó đực liếm lông, chẳng bù cho Trâm, thằng hai không chịu nói thương Trâm gì sắt, Trâm tui thân đó!”

Cậu Hưng oang oang cả lên, bước chân cậu Lâm dường như chậm lại. Rồi cậu nghe cậu Hưng tuyên bố.

-“Tội nghiệp Trâm, thế nên tui mới thương Trâm đó. Tui sẽ thương Trâm bằng tui thương Trâm bây giờ với cả cộng thêm phần của thằng hai nữa.”

Trời nhá nhem tối nên vú Năm không nhìn rõ sắc mặt của cậu hai, chỉ biết cậu buông tay rất đột ngột, cậu cả đang chễm trên lưng ngã nhào xuống vũng bùn, chắc không đau đâu, chỉ bấn thôi. Cậu gào thét ầm ỹ, cậu kêu cậu sẽ giết cậu hai, nhưng cậu chưa kịp giết, đã bị cậu hai xách tai dần mặt.

-“Phần của tui không mượn ai lo!”

-“Mày...mày dám bắt nạt cậu...cậu...cậu phò bu Yến...cậu ghét mày...”

Cậu ầm ức lẩm, cậu khóc nghẹn ngào. Mẹ Chi nửa đêm nửa hôm chạy đi tìm chồng, chứng kiến một màn xót ruột xót gan. Mẹ thương cậu, cho nên cậu ghét ai mẹ ghét người đó, mẹ căm thằng hai. Cậu thương ai mẹ cũng ghét người đó, mẹ hận mẹ hai.

Tóm lại, mẹ nguyên rửa hai vợ chồng chúng nó.

Mẹ lấy khăn tay lau mặt mũi cho cậu Hưng, ngọt nhạt dỗ dành cậu về với mẹ. Mà cậu không chịu, cậu Lâm về tối nhà liền ngồi lì ngoài cổng đợi vợ cậu, cậu Hưng cũng ngồi theo, cậu đợi vợ thằng hai.

Mẹ Chi lửa giận nghìn ngút, mẹ cầu cho sét đánh trúng thiêu trụi đồng rơm đó luôn đi. Nom cậu cả kia, ngủ gà ngủ gật gục hằm vào bả vai cậu hai, rõ ức chế mà. Mẹ phải cố lắm mới kiềm được hỏa khí trong người để bồng cậu về phòng. Cậu như con lợn con ý, rúc rúc vào lòng mẹ, cứng chết đi được.

Cậu hai ngóng mẹ hai nguyên một đêm. Tối lúc trời hưng hửng sáng, mưa ngớt, lòng cậu lại dấy lên chút hi vọng. Nhưng đến trưa nắng chang chang rồi, vẫn chẳng thấy bóng mẹ. Cậu vào nhà ngó một lượt, cậu nhìn cái sào phơi áo quần, đêm qua ngấm nước vậy mà giờ khô cong rồi.

Là mẹ giặt cho cậu đó, mẹ tay nhỏ nhưng khéo, mẹ giặt đồ vừa sạch vừa thơm. Mẹ nấu cơm cũng dẻo lắm, mẹ lúc nào cũng như con chim chích bông riu rít bên cậu, giờ chích bông bay mất rồi, chẳng biết do bận công chuyện, do đi lạc hay là không cần cậu nữa?

Không lẽ sống với cậu nghèo quá, khổ quá nên mẹ theo trai xuống phố huyện rồi? Mẹ đẹp, lắm đứa gà, cậu biết thừa mà, biết từ lúc cậu chưa rước mẹ cơ. Lòng cậu bất giác trùng xuống, nắng vàng ruộm ngoài kia, nhưng trong này, cậu chỉ thấy một màu tăm tối. Bu cậu vọng xuống quát cậu hai không đi làm đi à, không tính tích tiền thi Hương nữa à?

Cậu lặng thinh chuẩn bị đồ nghề lên núi. Đường bữa nay sao gồ ghề xa quá, cậu bước từng bước nặng nề. Cậu định gửi cu tí cho mẹ mà, giờ mẹ bỏ cậu, lấy đâu ra cu tí nữa? Chỗ gỗ tốt cậu giấu mãi trong hang sâu để làm cái cuội, chắc giờ bán đi thôi. Cậu tính toán vài thứ, mà lúc trời xế chiều, cậu lại mau mau chóng chóng về nhà, cậu nghĩ nhớ đâu mẹ hối hận, mẹ lại quay về với cậu?

Nhưng không!

Vườn không nhà trống, mẹ bỏ cậu thật rồi!!!

41. #40

Mẹ không những đẹp người còn tháo vát nhanh nhẹn, bao nhiêu đám hỏi, ngay cả cậu Hưng cũng chết mê chết mệt. Cậu biết cậu không xứng với mẹ, đâu phải cậu chưa từng tránh mẹ đâu, tại mẹ cứ bám cậu trước đó chứ. Rồi thì cái duyên cái số run rủi, thế nào cậu lại cưới được mẹ.

Rước mẹ về rồi, không lẽ tránh mẹ mãi? Không lẽ muối nó đốt mẹ cậu không đi mắc màn? Không lẽ mẹ đau chân không công mẹ? Không lẽ không lo cho mẹ?

-“Gớm đúng là vô phúc mà, dẫu với chả con, loại trơ trên.”

Bu Phúc ngồi hóng hót ngoài đầu đình nguyên một ngày, giờ mới thêm ông ẹo mò về. Chuyện vợ Trâm mất tích cả thôn biết, dân làng đồn ghê lắm, có người còn bảo chiều qua tận mắt thấy vợ lén thậm thụt với thằng nào mặt lạ hoặc ngoài bờ đê cơ, không phải người trong thôn.

Trốn theo trai lên huyện là cái chắc rồi, khổ thân cậu hai đêm mong ngày ngóng. Bu nom da mặt cậu sạm đen, người cậu thất thiếu sức sống, tội cậu quá. Bu thương cả cậu Hưng nữa, xót hai cậu bao nhiêu bu hận cái con yêu nghiệt đầy bấy nhiêu. Bu buồn mồm, bu chửi đổng cho nó đã, bu Trâm nghe người ta miệt thị con gái mình, máu sôi sùng sục, chạy vào choảng nhau với bu Phúc.

-“Chị ngâm cái mồm chó lại giùm tôi với, đừng có oang oang làm tổn hại danh dự con gái tôi.”

-“Chị không biết nhục à mà còn lên mặt dạy đời tôi? Có người nhìn thấy rõ ràng rành, có nhân chứng sống đó.”

-“Sao chị ngu hết phần thiên hạ thế? Người ta bịa đặt bươm bướm mà cũng tin hử? Giả như nó có thể thật thì chị phận làm mẹ chị phải đóng cửa dạy con dâu chứ? Chị đi vạch áo cho người xem lưng vậy mà coi được à? Nói đùa chó chị cũng chỉ là cái loại ngồi lê đôi mách, cái ngữ chị không bao giờ có cửa so với bà cả nghe!”

Bu Phúc hùng hực bề cảnh mạn quật bu Trinh, bu Trinh cũng không vừa, tiện tay với cái chổi chĩa thẳng vào mặt bu Phúc. Sự việc ầm ĩ quá, cậu hai đành phải ra can ngăn, bu Trinh thấy cậu liền xả thêm một hồi.

-“Trâm không bỏ đi đâu, tui để nó ra tui biết. Nó mê cậu sống chết sao bỏ được? Không tin cậu thử chạy vào buồng mà xem, nếu nó bỏ đi nó nhất định sẽ mang váy áo.”

Đúng là mọi thứ vẫn còn nguyên, kể cả ba quan tiền với mấy đồng lẻ tẻ vợ tích được vẫn giấu trong cái túi vải ở cuối giường. Bu Trinh kêu khóc nói nhất định Trâm gặp nguy rồi, chỉ sợ có kẻ xấu hại. Bu bảo cậu mau mau sang thôn bên đi, cậu khoẻ người chạy nhanh hơn bu, sang chỗ nhà thằng Toàn ý, sang đó mượn bà Thanh ông Trần con chó săn về, may ra có cơ hội tìm được vợ.

Cậu hai khác bà hai, cậu cứng Trâm lắm, cậu ít nói nhưng bu nhìn ra mà. May mắn thay cậu còn tin lời bà già này, cậu ngay lập tức lao đi. Con Trang gửi cu Thóc cho mẹ chồng nó bỗng rồi đưa anh rể xuống nhà dưới.

Dẫu sao cũng là ruột thịt trong nhà, mượn có con chó thì đâu có gì khó khăn đâu. Chỉ là, con chó này với thằng Toàn thương nhau lắm cơ, Toàn đi đâu về cũng hỏi han chó anh hôm nay ăn được không, ngoan không? Chó cũng vậy, thấy Toàn là lon ton chạy ra đón, hai mắt long lanh rơm rớm cứ như vừa mới chia xa cả thế kỷ ấy.

Ngoài thằng Toàn ra chó chẳng bao giờ theo ai cả, Trang chỉ sợ nó cắn cậu hai thì thôi. Ấy vậy mà đời lắm sự khó ngờ, vừa thấy cậu cái đuôi chó đã cong cớn cả lên, ngoe ngoe nguẩy nguẩy rõ ghét. Bị cậu dắt đi là cứ thế cun cút đi theo, cậu chạy, nó cũng chạy, đến một câu sửa cũng không hề có.

Trang tròn mắt nhìn anh rể, to cao bệ vệ chuẩn tướng anh hùng, ngưỡng mộ thế chứ nì. Thằng Toàn đứng sững sờ, tiu ngữu hết nom theo con chó lại quay sang ngó vợ nó, bất chợt thấy hơi chua chua. Nhưng đó chỉ là chút cảm giác thoáng qua thôi, chị vợ nó mất tích, nó thanh niên trai tráng đang hoàng, phải sang thôn bên giúp bu kiếm Trâm chứ.

Trang cũng tắt tả thay đồ rồi đi cùng. Chó của Toàn đúng là chó khôn, cậu hai cho ngửi đồ của vợ hai xong chẳng cần quát nó đã tự chạy đi lùng sục khắp chốn. Trên đường gặp vợ Chi nó sửa inh ỏi, cậu hai mà không lừ mắt chắc nó nhảy vào đớp cho vài phát rồi.

Chó đi lòng vòng mãi thì dừng lại ở đồng rơm sau vườn nằm bẹp dí không nhúc nhích. Mấy người theo sau nó thấy lạ nên thử bởi bởi, cậu hai chợt trông thấy bàn tay quen thuộc, mềm nhũn, cổ tay còn đeo chiếc vòng đá đỏ rất nổi bật, cậu rút rơm diên cuồng, cậu lao vào kéo vợ Trâm ra khỏi.

Thời tiết nóng nực mà người vợ lạnh toát như lớp băng đóng quanh năm trên đỉnh núi cao. Chân tay vợ tím ngắt, gương mặt nhợt nhạt không chút khí sắc, trán thậm chí còn bị thương, hình như bị lâu rồi, vết máu trên đó đóng lại thành lớp vẩy đen trông xót xa lắm.

Cậu hai không nói gì cả, cậu chỉ ôm mợ thôi. Dân làng kéo tới xem ngày một đông, mấy người ban sáng bịa chuyện nói xấu mợ vừa quê vừa ngượng, chẳng dám nhìn thẳng vào mắt bu mợ. Con Trang run rẩy lao vụt đi tìm thầy lang. Thầy lang thôn cậu hai chắc không chữa được ca này đâu, nhưng thầy lang thôn nó thì có hi vọng, lão giỏi lắm.

Giỏi như lão, mà khám qua cho Trâm xong cũng vuột râu lắc đầu.

–“Mạch yếu lắm rồi, tôi bắt tài gia đình thông cảm.”

Lão nói xong xin cáo từ, bu Trâm với Trang nghe tin ngất xỉu. Cu Trí gào khóc âm ỉ, ngay từ lúc trông thấy Trâm, thấy Trâm mềm oặt, mặt trắng bệch giống thầy nó khi xưa nó đã biết lành ít dữ nhiều rồi, nhưng nó vẫn mong, mong có phép màu xảy ra.

Nó nhớ thầy lắm, bao năm qua vẫn nhớ, mỗi dịp Tết đến xuân về càng nhớ hơn. Thầy đi thì đã đi rồi, thầy bắt thêm Trâm làm chi nữa? Nó kêu la, nó oán trách. Cậu cả cũng gào to chẳng kém, chưa khi nào cậu kích động đến thế, cậu đòi nhai lá độc quỳên sinh cùng Trâm, sống chết có nhau.

Bà cả điên lộn cả tiết, bà sai người làm lôi cậu về phòng giam lỏng. Mợ Chi trùm kín chăn rồi mà vẫn run cầm cập. Con Trâm ban nãy nom nó như cái xác ỷ, ghê lắm. Mợ ghét nó kinh khủng, nhưng nó như vậy lòng mợ chẳng yên nổi. Tự dưng mợ sợ nó chết thật, nhờ nó hiện hồn về nó bóp cổ mợ thì toi.

Ở bên ngoài, cậu hai từ lúc nghe thầy lang phán thế thì gần như bất động, mấy đứa trai tráng trong làng nhắc mợ Trâm ra khỏi mà cậu cũng không hề hay biết gì cả. Bu Trâm với Trang còn chưa tỉnh, dì Hồng thương tình giúp Trâm lau rửa, thay bộ váy yếm sạch sẽ rồi chải tóc thật mượt mà, vừa tết viên cho cô cháu gái đi vừa gạt nước mắt.

Cô Hoàng Anh mang sang cho Trâm lọ phấn. Dì đánh má hồng cho Trâm rồi thoa thêm ít son đỏ làm từ sáp ong và cánh hoa hồng. Xong xuôi dì đặt Trâm nằm ngay ngắn trên giường, bảo lũ nhỏ ra gọi cậu hai vào, có gì thì tâm sự nốt với mợ.

Tụi nó lay mãi cậu mới giật mình bật dậy, bu Phúc đợi cậu ở cửa, thấy cậu bu chep miệng dúm cho ba quan tiền dạn dờ.

–“Cái này để lo cỗ bàn ngày mai, còn huyết thì thôi khỏi thuê người tốn kém, cậu tự đào cho mợ, dầu sao cũng tình nghĩa vợ chồng.”

42. #41

Dì Hồng nghe bà Phúc thổ thê mà ngứa cái tai ghê đó, dì để ý thấy cậu hai có vẻ bực, cậu chau mày liếc thẳng ba quan tiền ra ngoài sân rồi đóng cửa đánh sầm. Mấy người đứng ngoài, dì, thằng Toàn, thằng cu Trí hay đến ngay cả thím Vân, chú Trần, cô Hoàng Anh ai nấy mắt đều rơm rớm, ấy vậy mà bà hai bà vẫn cười cho được, hớn ha hớn hở là đằng khác.

–“Ngoài chợ tầm này còn bánh rán không các chị nhé?”

Bà vừa lượm tiền vừa hỏi, dì Hồng tỉnh bơ đáp.

–“Bánh rán có lẽ không còn đâu, nhưng bánh phân thì chắc còn nhiều.”

–“Ồ, loại mới à? Nhà con Tuyền bán hử? Cha bố nhà nó, vậy mà ban sáng tôi qua chả thấy mời mọc gì cả. Mà ngon không? Đắt không?”

–“Ồi chào ngon hay không phải tùy khẩu vị chứ, nhưng mà cứ qua đi, mau mau lên, kéo lại hết.”

Dì sốt sắng giục giã, bà hai cũng sốt ruột chả kém. Bà tí tởn chạy ra chợ, tới nơi bà hỏi han một hồi mà con Tuyền nó cứ ngơ ra như con dờ ỷ, con Bưởi bên cạnh vừa nhai bánh tẻ tồm tồm vừa tròn mắt bầu ổng tay áo bà cả thắc mắc.

-“Ồ hay chữa, có bánh phân nữa đó bà, con chưa bao giờ được ăn cái bánh ấy ý. Hôm nào bà mua cho con nữa nha!”

-“Trong nhà xí đầy ra, khỏi mua.”

Bà đáp mà mặt bà lạnh tanh, con Bưởi nghệt mặt suy nghĩ. Sau khi máu lên được tới não rồi nó bắt đầu thấy tởm, nó ọe, rồi nó nôn bằng sạch chỗ bánh tẻ trong bụng, mặt nó mếu xềnh xệch vì tiếc.

Bà cả nhìn bộ dạng của nó thấy mắc cười ghê, nhưng chôn đông người nhộn nhạo nên bà chỉ hơi tùm tùm thôi, bà còn yêu kiều dùng khăn tay che miệng, đoạn bà biểu nó đứng dậy đi về.

Bà hai bực bội nom theo cái dáng điệu chảy nước, uất hận dâng trào. Uất con Hồng diên bịa chuyện một thì hận bà cả một trăm, ngoài cái xuất thân tốt thì được nước non gì đâu? Người như thế, chẳng có tư cách làm mẹ quan lớn đâu nhé! Cứ đợi đấy để coi, coi mèo nào cắn mỉu nào?

Dân làng này kể cũng nhiều chuyện, thấy bóng bà lại xúm vào hỏi tình hình mợ hai ra sao? Sao là sao? Khi nào phát tang khắc báo, cứ sợ người ta không mời tới ăn cỗ không bằng? Thầy lang phán thế nào thì bà tin thế đó, chỉ có cậu hai ngu thôi, cậu ở trong buồng với mợ mãi chẳng chịu ra ngoài, chẳng ai nấu cơm tối cả, đến mệt mỏi.

Phấn son trên mặt mợ cậu lau sạch từ lâu rồi, bình thường mợ không trang điểm thì hai gò má mợ vẫn căng mịn mà, cánh môi chúm cha chúm chim nhìn ghét lắm. Chẳng qua bữa nay mợ nhọc nên mặt mũi mới xanh ngắt tím tái như vậy, chắc mợ bị lạnh đó, hết lạnh là tỉnh lại thôi.

Cậu bê mấy cái chăn ra quấn xung quanh người mợ, rồi cậu cẩn thận xoa bóp cho mợ. Cậu cứ xoa đều đều thì tay mợ ấm lên, cậu mừng lắm, nhưng lúc cậu chuyển xuống xoa mu bàn chân thì tay mợ lại cứng trở lại. Hơi lạnh truyền qua da thịt cậu, xuyên thẳng vào tim, cậu thấy lòng mình cũng lạnh buốt.

Mạch của mợ cứ yếu dần, có lúc mãi mới thấy. Cậu bắt lực gọi mợ, cậu gọi rất nhiều mà mợ không đáp. Mợ tỉnh trả thù cậu sao? Mọi khi cậu lặng thinh nhưng mợ nói gì cậu cũng ghi nhớ hết mà, đâu có mềm nhũn như mợ bây giờ, mợ độc ác ghê.

Cậu giận, cậu đánh mợ vài phát. Từ đợt rước mợ về chưa ra đôn với mợ đâu, ai biểu lần này mợ hỗn quá? Đánh cho mợ chữa, mợ sợ rồi mợ dậy mà ôm chân cậu van nài. Cậu cầm cái que nhỏ, gõ đều đều vào lòng bàn tay mợ, ông thầy lang nhòm trộm ngoài cửa sổ sống mũi bắt giác cay cay.

Ông biết cậu hai, đợt lâu lên núi hái thuốc có lần ông bị ngã cậu còn công ông về nhà, cậu trong mắt ông cứng cõi chừng chặc lắm, không ngờ lại có những lúc trẻ con tới vậy. Cậu thương mợ thật rồi.

Ban nãy ông xem qua cho mợ, thấy vết thương trên trán mợ chỉ là ngoài da thôi, có điều không được chữa trị kịp thời lại nằm bất tỉnh trong đống rơm lâu như vậy, buổi đêm trời còn mưa nên người mợ mềm oặt, nom nhợt nhạt như cái xác khô đó. Tình trạng của mợ chẳng đến nỗi tệ như ông phán ban nãy, xấu nhưng cũng có tới năm sáu phần sống.

Tuy nhiên hồng nhan bạc phận, chẳng biết thế nào được. Mười năm trước có cô con gái nhà bán chè bị sốt cao, ông cũng dốc hết tâm sức ra chữa trị, mà cô bé ấy yếu ớt nên không qua khỏi, rồi dân làng thì nhau mặt sát chửi rửa ông, kêu ông ngu dốt thất đức, họ đốt cả phòng thuốc của ông, hại cả nhà ông phải trốn chui trốn lủi tới thôn khác sinh sống. Thế cho nên từ đó trở đi, ông chỉ nhận chữa mấy cái bệnh chắc chắn khỏi thôi, phàm là trường hợp có nguy cơ tử vong, ông không dám manh động.

Thân ông, mấy bà nhà ông, con cái ông, ông không lo thì ai lo? Biết thế nhưng lần này ông lại cần rút lương tâm ghê gớm, mợ hai còn trẻ quá, cậu hai thì từng nhiều lần để rẻ cho ông mấy loại thuốc quý. Ông dẫn đo một hồi, rồi cuộc không đành lòng chạy về nhà bốc thuốc rồi tất tả lao sang thôn bên, mở hé cửa sổ khe gọi cậu hai.

-“Nè, ra đây biểu. Thang thuốc này giờ đun lên để xông hơi cho ấm người, còn ba thang này sắc cho mợ uống, mỗi ngày một thang. Nhưng cậu phải giữ bí mật, nếu mợ lỡ có mệnh hệ gì cũng không được kêu dân làng tìm tôi tính sổ nghe chưa.”

Cũng không còn cách nào khác, cậu quả quyết gặt đầu. Ông thấy cậu hứa thì cũng an tâm phần nào, quay lưng mà nhẹ nhõm hẳn. Chẳng biết có cứu được mợ không, nhưng làm việc tốt thì lòng phần khởi thôi, lẽ

tất nhiên mà.

Cậu nấu cho mẹ cả nồi nước thuốc lớn, cậu mở nắp vung, hơi nước bốc nghi ngút. Cậu ôm mẹ kiên nhẫn ngồi bên cạnh, vú Năm với dì Hồng sắc thuốc giúp cậu dưới bếp, vú lắc đầu thở dài.

-“Ban này tôi kêu cậu hai cứ để mẹ tựa vào vách nhà ý, chứ trời nóng thế này cậu ở cùng mẹ khác gì chuột hun khói, mà cậu không chịu. Cậu ngốc quá!”

-“Ồi chào, một người chưa từng yêu cho hay.”

Vú lườm dì, dì cười. Dì trêu vú có muốn chống lầy không để dì làm mai cho, vú thẹn thẹn bảo gái già rồi chó nó rước, dì với vú nói đôi ba câu chuyện linh tinh thì cậu hai ra, người cậu nhể nhại mồ hôi nhưng sắc mặt cậu rạng rỡ hơn hẳn. Bu Trâm với cái Trang tỉnh dậy vội lao vào ngó mẹ Trâm, thấy người mẹ không lạnh cứng như lúc trước thì mừng mừng tủi tủi, ôm nhau vừa khóc vừa cười.

Bu Trinh, Trang, Trí, Toàn, bốn bu con chạy vội ra mộ thầy khấn, mong thầy phù hộ độ trì cho Trâm, bu Trâm này giờ thì thoảng lại chấm nước mắt, Trang nó an ủi mãi bu mới hết sụi sụi. Bu qua nhà xúc cào gạo bắc thơm với bắt mấy con gà đem sang nhà Trâm, một phần để nấu cháo bồi bổ cho con gái con rể, một phần cùng các cô các dì làm cơm liên hoan Trâm thoát nạn.

Bà hai lặng vắng loang quanh kêu để nhặt rau phụ, bu Trinh còn ức bà nhưng thôi thì vẫn là thông gia, sau này Trâm còn sống với bà nên lại chín bỏ làm mười, tươi cười đáp chuyện. Không khí lúc trước u ám bao nhiêu bây giờ lại rôm rả bấy nhiêu.

Thím Vân mang sang trái dừa nếp để đồ xôi, cô Hoàng Anh cũng cho non nửa cân thịt ba chỉ. Nhưng cô không ở lại mà về luôn, bên ven đường biển lúa mênh mông ngút ngàn, những cánh cò bay lả rập rờn, ánh mắt cô xa xăm nhìn chúng, trong đầu hiện lên hình ảnh cậu Lâm chăm mẹ Trâm từng li từng tí, triu mến đút từng thìa thuốc. Mẹ chẳng uống được là bao, nước thuốc cứ chảy dài hai bên khoé môi, bàn tay to lớn thô kệch của cậu cầm chiếc khăn nhỏ, chốc chốc lại lau cho mẹ.

Rồi cậu trầm trầm bảo, bữa trước cậu đùa thôi, cậu chẳng rước bà hai nữa đâu. Nhà nhỏ xíu thế này một mình mẹ là cậu thấy đủ nhức đầu rồi. Mẹ còn chưa tỉnh, mẹ nghe thấy sao được, chỉ có cô nghe rõ thôi. Gió đưa lũy tre kéo kẹt, nước mắt cô nhẹ vương theo gió, nỗi buồn ấy, sao mà nó miên man, nó tê tái?

Mẹ thì mãi tới canh ba mới tựa người, đầu mẹ cứ ong ong đi ý, mắt he hé mẹ thấy ngoài trời tối om, rồi mẹ thấy có hơi thở quen thuộc, mẹ sờ sờ mồ mẫm xung quanh, cậu đó, cậu của mẹ, mẹ phải nhận ra chứ, mẹ ngơ ngác buột miệng.

-“Sao cậu hai nằm đây? Tui mơ hả?”

Cậu giật mình tỉnh dậy chầm đèn soi gần mặt mẹ, chính cậu cũng đang sợ cậu mơ. Mà không, cậu tự bầu mình vài phút rồi, hoàn toàn là thật.

-“Tui sợ muỗi nó công mẹ đi mất.”

Cậu thản nhiên đáp, đoạn cậu thổi phù ngọn đèn, xung quanh lại tối đen như mực. Mẹ nghe tiếng bước chân đều đều, dường như cậu đang tiến về phía mẹ, rồi mẹ thấy cậu nằm xuống cùng mẹ, hai tay cậu vòng qua ôm trọn mẹ trong lòng, mẹ nghe cả tiếng tim cậu đập thành thịch, môi cậu còn chạm qua chóp mũi nhỏ của mẹ.

-“Cậu lại đuổi muỗi chứ gì?”

Mẹ tủm tủm hỏi, cậu thản nhiên đáp.

-“Không, là tui thơm mẹ đó.”

43. #42

Ôi bu Trinh ơi, cậu hai...cậu hai...vừa mới bảo cái gì ấy nhỉ? Là cậu thơm ai? Mợ á? Ủ, đúng mợ đó. Mợ nghe rõ mà, tai mợ vẫn còn tốt lắm. Cậu thơm mợ xong cậu thừa nhận hẳn hoi nhé! Eo xương cốt mợ bị thằng cha nào nó rút xừ mất rồi, cả người mợ mềm nhũn như nước, mợ cảm giác mợ đang tan ra đó, ối làng nước ơi, mợ toi mất thôi.

Mợ rồi, rồi mợ cuống, đầu nhỏ của mợ khẽ ngo nguậy, dịch lên có một chút chút ý, thế nào mà môi mợ lại đùng trúng môi cậu mới tài chứ. Tự dưng mợ thấy phân vân lắm, mợ chẳng biết nên giải thích rằng mợ vô tình, mợ bị oan, hay mặt dày kêu cậu thơm mợ thêm phát nữa đây?

Hoặc cứ để nguyên như này rồi giả bộ ngủ nhỉ?

Sao giờ?

Mợ run quá rồi đây này, hơi thở của cậu phả vào gò má mợ, ầm ầm. Một tay cậu đỡ sau gáy mợ, tay kia nhẹ nhàng xoa xoa lưng cho mợ. Cậu hỏi mợ đỡ nhọc chưa? Mợ ngây ngô gật đầu, có gì đâu mà nhọc, nằm trong lòng cậu mợ sướng bỏ xừ đi được ý chứ.

Mợ cười híp mắt, mợ cố đợi cho nhịp tim đều đều chút rồi lén đưa lưỡi miết một đường lên khoé môi cậu. Mợ có gan lắm nhưng chẳng có gan nhận đâu, cậu bầu eo mợ thì mợ phụng phịu phân bua.

-“Êu, không phải tui, là con chuột nó vừa bò từ trên vách nhà xuống nó trêu cậu hai đó!”

Mợ hại cậu phì cười, cậu chỉ hơi kéo nhẹ cả người mợ đã sát sàn sạt với cậu, rồi môi mợ bị ai đó tách ra, cánh môi trên bị nhá, ban đầu là nhẹ nhàng, sau thì hơi đau đau. Mợ có cơ hội, nhưng mợ lại không nỡ đẩy cậu ra, cái dư vị ấy, sao mà nó ngọt ngào đến thế? Hồn mợ treo lơ lửng chỗ nào, mợ thực sự không biết nữa.

Mà mợ cũng chẳng cần biết luôn, mặc xác nó.

-“Tui giận mợ.”

Cậu tuyên bố. Mợ có nghe nhầm không vậy? Mợ bĩu môi móc mĩa, cậu giận tui thế cậu vừa làm cái gì đó? Cậu lẽ ra phải lúng túng xấu hổ, mà không, giọng cậu thản nhiên dễ sợ.

-“Tui phạt con chuột.”

Mợ không bắt bẻ được nữa, mợ định hỏi sao cậu giận cơ mà xong mợ nhọc quá, mợ cứ thế thiêm thiếp mất. Sáng sớm gà còn chưa gáy mợ đã nghe tiếng bu oang oang ngoài cửa.

-“Mợ Trâm với cậu hai tỉnh chưa? Tỉnh rồi thì dậy đun hộ bu cái nồi nước ngâm chân với, nhức xương nhức cốt quá, gớm từ ngày sinh cậu hai bu yếu hẳn đi đó.”

Ôi cậu lát còn đi làm vất vả, nghĩ bụng thế nên mợ định nhổm dậy xuống bếp. Chẳng hiểu sao người mợ lạ lắm, bột bột mềm oặt, chân tay cũng rệu rã nhức nhối, mợ giờ mới để ý giọng mợ nhỏ hơn trước rất nhiều, mợ nói bu ở ngoài không nghe thấy. Nhưng bu chửi mợ những gì, mợ nghe rõ cả. Rồi mợ nghe cả tiếng chó sủa góc nhà, chó nhà cái Trang mà, ở đây làm chi vậy?

Ôi cái con mắt nết, nó lì lợm dai dẳng lắm luôn. Bu nhieć một câu thì nó sủa hẳn ba câu, bu điên bu chửi nó không tiếc lời. Nó cũng điên, nó biết cạy chốt hẳn hoi nhé, nó lao ra ngoài nhào lên người bu.

-“Bố con chó dại, khôn hồn thì ngâm mồm lại không bà nấu rượu mạn bây giờ.”

-“Gâu...gâu...gâu...ẳng...ẳng...gâu...ẳng...gâu...ẳng...ẳng...gâu...”

-“Ặng Ặng cái mả cha nhà mày.”

Bu túm tai chó, nghiêng răng nghiêng lợi bu véo. Chó đang định nhe răng đón bu thì thấy bóng Toàn ngoài cổng, Toàn sang đón chó về. Chó chạy biến vào trong buồng, âu yếm nhìn cậu hai mãi, con khôn nó còn định liếm mặt cậu nữa đó, nhưng mợ Trâm không cho. Chó làm bộ tủi thân, nhưng cậu hai chẳng hề an ủi dỗ dành nó, cậu chỉ mãi quay sang vỗ về ai đó thôi.

Chó dỗi, chó cụp đuôi chạy ra ngoài cổng với Toàn, Toàn vuốt ve bộ lông mượt như tơ, kêu chó đừng buồn, cậu hai không đem lại hạnh phúc cho mày đâu. Trang ôm cu Thóc vào thăm bác Trâm lát lâu xong mới về,

bác đỡ dần rồi, lúc bu Trinh qua còn húp được trên lưng bát cháo. Nghe cả nhà kể chuyện vợ Trâm mới biết vụ đồng rơm, hoá ra là vợ nằm trong đó gần hai ngày lận.

Vợ chồng cậu cả cũng rón rén lên sang. Cậu vợ không đi cùng nhau, ấy vậy mà hữu duyên thiên lý năng tương ngộ, cậu vợ mỗi người nấp một đồng rơm rình trộm nhà người ta, rồi đảo qua đảo lại, bắt gặp ánh mắt nhau, cùng giật mình la lên oai oái.

Mợ Trâm bên trong nom thấy mợ Chi, ngây người đưa tay sờ sờ vết thương ở trán, rồi đột nhiên mợ gồng hết sức hét toáng.

–“A tui nhớ rồi nhá, là mợ Chi nhá, tui đang rửa rau thì mợ lấy đá mợ đập vào đầu tui nhá. Là mợ giấu tui trong đồng rơm phải không? Mợ có giỏi mợ vào đây nói cho ra nhê!”

Tất nhiên là phải kêu mợ Chi vào đây rồi, chứ mợ giờ nào có đủ sức đi ra đấy. Mợ Trâm nói gì cậu cả nghe rõ mồn một, mắt cậu long sòng sọc, chẳng cần đợi mợ Chi trình bày bao biện gì cậu đã giật tóc mợ và cho liên tưng tục.

Cậu tròn tròn, béo quay. Cậu căn bản không phải đối thủ của mợ, mợ thua cậu, chẳng qua bởi vì mợ thương cậu, mợ không nở phản đòn. Cậu còn định cầm đá đập lại mợ, mợ hoảng quá né theo phản xạ, cậu mất đà, lao xù xuống cống.

Cả người cậu, một màu đen ngòm. Cậu hai từ trong lừ lừ đi ra, cậu cả ngoi ngóp ngóc đầu lên, uất hận gào thét.

–“Thằng hai, trói con đó lại cho cậu. Mau trói nó rồi khiêng ra đình cho dân làng dần chết nó đi. Con ác ôn, cậu không có loại vợ như mày, cậu bỏ mày. Cậu bỏ mày cậu làm trai tân đợi Trâm!”

44. #43

Thời gian sắp tới mình khá bận (ngoài một việc cũng hơi quan trọng – sẽ thông báo với mọi người khi có thông tin chính thức sau :p, thì chủ yếu là do công việc cá nhân của mình, chuẩn bị xa rừng về thủ đô họp hành), vì lịch quá kín nên để ra truyện đều đặn như thời gian vừa rồi là rất khó. Từ chap sau trở đi mình sẽ cố gắng để có thể giữ lịch 1 tuần/1 chap. Nhưng đó chỉ là dự kiến thôi, mình cũng không dám hứa trước vì có thể đôi khi cuối tuần sẽ có việc bận đột xuất. Riêng hai truyện Anh Bán Cám Lợn và Bách Khoa Yêu Thương có lẽ mình sẽ dừng trong thời gian này. Thực sự mình thích viết lắm, nhưng giờ mấy cái việc kia cũng không nhờ ai làm thay được, nên rất mong mọi người thông cảm. Chúc cả nhà một mùa hè vui vẻ!!!

...

Cậu cả thương mợ Trâm nhiều lắm, nên cậu ám ức thay cho mợ. Còn cậu hai thì sao? Mợ nhà cậu nằm gần hai ngày trong đồng rơm, cậu chẳng hề hay biết còn nghĩ oan cho mợ. Rồi lúc bối mợ ra, người mợ lạnh cóng như cái xác khô, khoảnh khắc tưởng rằng mợ sắp bỏ cậu, dẫu biết mợ không có bỏ theo trai, nhưng mợ bỏ cậu sang thế giới khác thì cũng là bỏ, lòng cậu như có tảng đá nặng đè ngang.

Khi đó chân tay cậu cứng đờ, cậu sốc, đầu cậu tê buốt, cậu giận mợ ghê lắm. Giờ cậu hết giận mợ, nhưng cậu hận vô cùng cái người hại mợ. Giá kể cậu có thể một phát đập chết con ranh này rồi đem nó quăng xuống hố phân, quan có tới bắt cậu cũng chẳng sao sất, ngất nổi, cậu xót mợ sống vậy lẻ loi một mình, chẳng ai lo cho mợ.

Tội mợ đem đến đập chẵn xuống đất không có ai nhặt lên giùm, tội mợ mang cái danh vợ của kẻ sát nhân, đến kiếp nào mới gột sạch? Cậu cả đã chạy đi lấy dây thừng và rọ từ lúc nào, cậu hai đành nghe lời trói mợ cả rồi tống trong đó, mợ nhỏ người mà, lợn còn vừa huống chi là mợ.

Phú ông đi dạo ngang qua, thấy cảnh chướng mắt quá liền nghiêm mặt hỏi chuyện. Cậu Hưng háo hức kể lể, cậu cứ mong thầy cho cậu bỏ vợ cơ, nào ngờ thầy lệnh cậu Lâm thả mợ rồi mắng cho hai cậu một trận tới bời.

-“Ngu xuẩn, cậu đã rước người ta về rồi, mợ hư thì cậu phải khuyên bảo dạy dỗ chứ? Cậu vạch áo cho người xem lưng thế à? Cậu tính bôi tro trát trắng vào cái mặt tôi cậu mới hài lòng hả?”

Thầy quát, cậu cả tiu ngửu đứng một chỗ, mợ cả tưởng thầy bệnh mình nên một mực kêu oan, mong thầy nghiêm phạt mợ hai. Mợ khóc, mợ gào thảm thương như bị oan ức thật, ngay cả lúc thầy bảo mợ vào buồng đối chứng với mợ Trâm cái mặt mợ vẫn tỉnh queo à.

-“Gớm, bữa nay tui mới biết, ngoài thói ăn cắp vặt ra mợ còn có tật bơm đặt bịa chuyện ghen.”

-“Tui không có, tui không bịa.”

-“Xi, người ta bảo nói có sách, mách có chứng. Vậy mợ có nhân chứng nào thì mợ mang ra đây! Nếu không thì chứng tỏ mợ láo toét.”

-“Tui...tui...”

-“Không cần nhân chứng, tui tin Trâm. Lời Trâm nói chính là chân lý.”

Cậu cả bực bội chen vào, phú ông e hèm quát cậu im miệng, đoạn chậm rãi quay sang hỏi mợ hai vì sao ông nên tin lời mợ? Mợ hai bất giác run run, mợ đang ngồi trên giường, người khẽ tựa vào người cậu hai, này giờ cậu đứng sau lưng mợ mà, tay cậu vẫn bóp vai đều đều cho mợ.

-“Đừng căng thẳng, nhất thì tui chịu đòn thay mợ.”

Cậu ghé tai mợ thủ thủ, chỉ đủ cậu và mợ nghe thấy. Cậu nói linh tinh cái gì vậy trời? Thế thì để thầy đánh mợ còn hơn, mợ lo nơm nớp, đầu mợ rối rắm như tơ vò, rồi mợ hoảng quá, mợ đánh liều bịa bừa.

-“Ừ thì tui không có nhân chứng, nhưng tui có vật chứng, hòn đá mợ đập tui mợ giấu sau bụi chuối ý, trên đó vẫn còn vết màu hằn hoi, giờ sai người ra tìm là thấy.”

Ồi dào, là máu gà ấy mà, ban này mợ thấy bu Trinh kể hôm qua bu đem mấy con sang thịt đúng chỗ đó, kiểu gì chả bắn tý tiết ra ngoài. Bước đường cùng rồi, mợ mặc kệ, mợ cả được khai gian chả nhẽ mợ không được? Mợ Chi hiếm khi bị người ta vu khống tráo trộn như vậy, mợ uất sôi máu, mợ gân cổ lên cãi.

-“Mợ điều, lấy đâu ra đá dính máu ngoài bụi chuối? Tui liệng xừ xuống đáy ao rùi còn gì? Cái đồ ngậm máu phun người.”

Mợ hai ngẩn người, còn đang chuẩn bị tinh thần đôi co với mợ cả thêm một hồi nữa thì mợ tự khai cha nó rồi còn đâu. Phú ông nổi giận lôi đình, ông sai người làm giam lỏng mợ cả nửa tháng, hàng ngày chỉ được phép ăn cơm với muối vừng và rau luộc.

Mợ khóc cạn nước mắt, bà hai đứng ngoài cửa chep miệng cái rở dãi, trước tưởng mợ Chi chữa, bà xót cháu đâm xót mợ hơn chứ cái tính mợ đồng đánh thấy ghét, giờ bà nhịn thôi, mai sau bố lếu bố láo bà đuổi thẳng cổ. Bà cười khẩy, giả lả cầm bát cháo nghi ngút vào đút cho mợ Trâm, ngọt nhạt dỗ dành.

-“Ăn đi mợ, bu dậy từ canh ba hầm gà đó, mau ăn đi cho nóng.”

Là bu Trinh sang hầm cho mợ mà, mợ sốc muốn xỉu, mợ nuốt thìa cháo bu bón mà thấy ghèn ghèn. Riêng phú ông thì nhìn bà triu mến lắm, gớm, có mẹ chồng nào chăm bẵm con dâu hơn cả con gái ruột thế này không? Kể ra ông mà không trót thương bà cả quá nhiều thì bà hai cũng là một người vợ khá được đó chứ. Cũng duyên dáng, cũng biết lo toan cho con cái, nhất là cái tính tình điềm đạm, lúc nào cũng nhường nhịn bà cả.

-“Thầy nó ngồi chơi với cậu mợ một lát hăng về.”

Bà hai thổ thổ mở lời, nghe tội tội. Phú ông tự dưng thấy có lỗi, tối đó ông gọi bà lên thư phòng mài mực giùm ông. Bà dịu dàng đốt hương giúp phòng ông thêm thơm mát, loại hương này mười mấy năm trước bà từng dùng rồi, vi diệu lắm. Nhưng là hương cấm, với cả cái thằng bán nó lang bạt khắp nơi, đâu phải lúc nào cũng mua được, tháng trước run rui thế nào nó lại qua làng, đợt này bà chỉ hần hai mươi quan tiền mua hai mươi hũ luôn.

Ánh đèn khuya phập phồng, bà dịu dàng ngồi trong lòng ông, nghe ông kể chuyện trên trời dưới bể. Lâu lắm rồi ông mới siết bà chặt như đêm nay, cảm xúc trong bà chưa khi nào đạt dào đến thế. Ông quần bà

hai ngày hai đêm không biết chán, bà cả có cho bao nhiêu người gọi ông cũng xua tay mặc kệ. Canh năm ngày thứ ba, bà cả tự mình đi tới thư phòng ông.

Tiếng cười đùa diên loạn, tiếng thở dốc hổn hển, phú ông còn không thèm liếc bà lấy một cái, ông với bà hai ôm nhau nhẩy múa thác loạn, rồi ánh mắt bà hai nhìn bà đầy đắc thắng, tất cả như lưỡi dao nhọn khoét dần, khoét mòn tim gan bà.

Nước mắt bà, chảy dài hai bên gò má. Nỗi đau ấy, đau mà đau lắm, đau muốn chết quách đi cho rồi. Con Bưởi thấy mặt bà trắng bệch, bà đứng trân trân, nó đành nín thở rằng bà không khỏe, nó chạy tới níu tay ông méc bà bị ốm. Ông cười ha hả, ông kêu bà ốm mặc bà, rồi ông hất nó ngã ngửa.

Nó khóc rưng rức, bà cả lôi nó đứng dậy đi theo bà. Bà lặng lẽ bước từng bước phía trước, nó lon ton cầm tay bà chạy theo đằng sau, từ lúc bước ra khỏi cánh cửa đó, bà chưa hề ngoái lại. Cả tuần sau, bà cũng không tới thư phòng tìm phú ông nữa.

Bu Phúc ở lì trên nhà cùng thầy Kim nên dưới túp lều tranh vợ Trâm như được sống trên thiên đường vậy đó. Sáng mơ tỉnh giấc chẳng nghe tiếng bu chửi nữa, chỉ có tiếng chim hót líu lo thôi. Vợ nhớ cái chiều đầu tiên bu vắng nhà, cậu cầm bát thuốc lên vừa thổi phù phù vừa bón cho vợ. Ôi cái phúc phận, xưa kia bảo cậu bóc hạt dẻ cậu còn chẳng chịu, vợ sưng tê liệt luôn ý, thuốc đắng mà thấy ngọt thấu cả tim.

Mợ bèn lên húp từng thìa, cố ý nuốt thật chậm, thi thoảng lại liếc liếc cậu. Cậu bị vợ nhòm một lát mặt cũng đỏ hằm hạp. Rồi cái môi mợ ấy, cứ phụng phịu chu lên, ghét dễ sợ. Đàn bà con gái mà chả ra cái thể thống gì sất, không lẽ để cậu cắn cho vài phát mợ mới chừa?

–“Hỗn.”

Cậu quát, mợ giờ nhờn cậu rồi, mợ chả sợ đâu. Tới lúc bị cậu cắn thật mợ cũng không sợ, ngược lại má mợ hồng rực ả, mợ thích chí đưa tay ôm chầm lấy cậu, hai chân mợ quắp ngang người cậu, rồi mợ lì lợm áp mặt vào bả vai cậu, thi thoảng lại ngẩng đầu lên thơm dọc cổ cậu.

Cậu thở dài đưa tay ra đỡ lưng mợ, tay còn lại cậu vẫn cầm bát thuốc. Cậu bước ra ngoài hiên, rồi cậu cố ý đi dạo xung quanh vườn, mợ nằm trong phòng lâu rồi, hít thở khí trời chút cũng tốt. Vườn nhà cậu mợ ngoài hoa ra thì còn nhiều chuối lắm, buồng chuối chực nải sai trĩu trĩu, mợ ngó nghiêng một hồi, rồi mợ ngọt giọng nịnh cậu.

–“Hôm nào tui nấu canh chuối xanh đậu phụ thịt ba chỉ cho cậu hai ăn nha.”

–“Ừ.”

–“Tui vừa đẹp người vừa đẹp nét, lại tháo vát đảm đang cậu hai nhỉ?”

–“Ừ.”

–“Vậy đâu cần rước thêm bà hai nữa nhỉ? Sau này cu tí, cu tèo hay con hĩm thì cũng cho tôi hết nhá, cho mình tui thui nhá, tui mang được hết.”

–“Ừ.”

Ừ á? Ừ nhẹ nhàng thế thôi á? Thật hay đùa vậy? Lòng mợ xao xuyến rạo rực ghê lắm, eo ôi có khi cậu trót thương mợ rồi đó, không khéo lại mê mợ như điều đồ rồi cũng nên. Mợ được nước ra điều kiện muốn mợ uống một thìa thuốc thì cậu phải thơm mợ một cái. Mợ dám lảo lếu vênh mặt, cậu lừ mắt đưa mợ vào phòng, đặt mợ lên giường rồi ác độc bóp má mợ, không khoan nhượng đổ nốt non nửa bát thuốc xuống thẳng cuống họng mợ.

Đoạn cậu xuống bếp cắt bát, trước khi đi còn nạt mợ dám nhử ra thì chết với cậu. Mợ ngoan ngoãn nghe lời, mặt méo xềnh xệch, tiu nguỉ tựa cằm vào đầu gối nom theo bóng cậu, vai cậu thật rộng, lưng cậu thật lớn, mợ ngắm tít cả con mắt, nếu như mợ nhìn thấy gương mặt cậu lúc này, biết cậu đang tủm tỉm cười, chắc hẳn tim mợ sẽ rộn ràng lắm.

Cùng lúc đó cậu cả len lén mở cửa sổ, cậu í ới gọi mợ Trâm, cậu ra sức bơm đếu, cậu xúi mợ bỏ thành hai đi rồi mình tới với nhau. Mà mợ ngốc lắm, mợ không chịu, cậu thuyết phục mãi chẳng ăn thua, cậu đành xuống nước.

-“Thế không bỏ nó cũng được, nhưng hay rước thêm tui về, tui cậu cả làm chồng cả, thằng Lâm cậu hai làm chồng hai.”

Mợ Trâm há hốc, đời thuở có chuyện như vậy sao? Mợ buột miệng hỏi nhà bé xiu như này cậu ở đâu? Cậu hai cũng vừa hay đẩy cửa, cậu trừng mắt lườm mợ. Cậu cả thế mà không hề bị làm khó, như kiểu cậu đã chuẩn bị trơn tru đâu ra đấy.

-“Ồi dào quan trọng gì, thằng hai thích thì tui nhường nó giường lớn, tui với Trâm nằm ôm nhau ở cái giường đơn này cũng được, nha!”

45. #44

Cậu hai bình thường ôn hoà bao nhiêu thì lúc giận cậu lại cục tính bấy nhiêu. Sống lâu với cậu, mợ biết mà, mợ biết thừa đi ý. Chỉ là, mợ chẳng ngờ được, hoả khí của cậu lại lớn như vậy. Cậu Hưng đâu sao cũng mới thương lượng thôi mà, cậu hà cố gì phải hầm hầm bốc cả nắm sỏi ném người ta.

May mà không trúng chỗ hiểm, chứ làm sao thì hôm nay bà cả xuống chôn sống Trâm với cậu hai mất.

-“Đồ bạo lực, Trâm thấy chưa? Nó không xứng làm chồng Trâm đâu!”

Cậu Hưng cố vọng vào trước khi cậu Lâm đóng sầm cánh cửa sổ. Mợ Trâm ngọt nhạt vài lời an ủi cậu, nhưng cậu lờ mợ luôn à. Cậu bực mợ ghê, cái gì mà nhà bé xiu như này cậu cả ở đâu? Không lẽ nhà to thì mợ định rước nó về hả? Không lẽ mợ tính cho cậu làm chồng hai thật?

Cậu lừ lừ chuẩn bị đồ nghề lên núi đồn gỗ để đóng tủ thuê cho mấy nhà thôn bên. Cậu kéo mỗi cái rìu từ dưới gầm giường ra thôi mà mợ tưởng như trời long đất lở tới nơi rồi, mợ giật thót cả người, lí nhí hỏi han.

-“Cậu...tức tui à?”

-“Sao phải tức?”

Vâng, cậu làm như cậu không tức. Thế mà chưa ra khỏi cổng cậu đã vung một phát chém đôi buồng chuối tiêu còn xanh. Mợ vội xỏ dép, mợ bám theo vách nhà lần ra ngoài hiên, ngơ ngác nhìn cậu, giọng mợ run run.

-“Cậu sao vậy? Sao tự dưng lại chặt chuối?”

-“Chặt để nấu chứ còn làm gì?”

-“Thế tui ra chợ chiều xem còn đậu phụ với thịt ba chỉ không nha, rồi tui nấu, cậu đi rừng về là chín rồi!”

Mợ cố gắng dịu dàng hết sức có thể, cơn nóng của cậu dường như cũng được xoa dịu. Cậu kêu hôm nay chưa thềm, để đó mai nấu. Cậu mợ nói với nhau dăm ba câu, xong mợ cứ ngoan như cún làm cậu chẳng ghét được nữa, rốt cuộc cậu bỗng mợ đặt lên cái xe thô, cậu kéo mợ vào rừng cùng luôn. Không lẽ để ở nhà, thằng kia sang rồi mợ với nó bàn bạc chuyện chồng cả chồng hai à? Cậu ngu cũng chưa tới mức đó đâu!

Cậu làm việc cậu, mợ tựa cằm vào thành xe im lặng nom theo cậu. Chết được đây củi rồi, trên đường đi về cậu mới hậm hực trả đũa.

-“Rồi bữa nào tui cho mợ làm bà hai cho mợ biết mặt!”

Chưa cần cậu cho, chỉ cần cậu dọa thế thôi mợ đã rơm rớm. Mợ hỏi dồn dập, mợ hỏi cậu tính lấy ai? Cậu có người trong lòng rồi hả? Là cô Hoàng Anh hay gái thôn bên? Rồi rước về xong mợ ở đâu?

Mợ lo tới mức cuống cả lên, mợ thở không ra hơi, lồng ngực mợ căng cứng, mợ thấy chóng mặt nữa, giọng mợ nhỏ dần, rồi mi mắt mợ khép lại. Cậu giận nên cậu cứ đi phăng phăng đằng trước, mãi tới khi về đến nhà cậu mới phát hiện người mợ bả mồ hôi, lúc nóng lúc lạnh. Cậu hoảng hốt lay mợ, mợ khê hé mắt, môi mợ mấp máy.

-“Tui nhọc quá...”

Mắt mợ sưng húp, lòng cậu trầm hẳn xuống. Cậu ôm mợ vào buồng, lúc cậu định đặt mợ xuống giường mợ một mực không chịu, mợ bám riết lấy cậu, nức nở đòi cậu cho mợ cu tí trước đi rồi hẵng rước ai về thì rước. Cậu nheo mắt trêu mền nhìn mợ, cậu cho mợ xuống bếp cùng, than hoa vẫn âm ỉ cháy, thuốc cậu ủ hăng còn ấm lấm, cậu rót ra bát, cẩn thận mức từng thìa cho mợ.

Thi thoảng mợ có nhì nhèo, đôi lúc mợ cũng hay làm nũng, nhưng nói chung là thuốc thang đều đặn, ăn uống đủ chất đúng giờ lại không phải cáng đáng việc gì nặng nhọc nên mợ hồi phục khá nhanh.

Sang tới tháng chạp mợ còn tăng thêm hai cân, đôi gò má căng mọng như trái hồng cuối thu. Bu mợ cứ gặp là véo suốt, cậu cả nom cũng thêm thường ghé gớm, cậu lén lấy trộm tiền của bu Yến đặt người dưới phố huyện làm cho mợ Trâm chiếc vòng mã não đỏ, do thợ chuyên nghiệp khắc nên ăn đứt vòng của thằng hai chề, cậu rình lúc nó không có nhà, hớn ha hớn hở nhảy chân sáo tới nịnh mợ hai.

-“Trâm thấy đôi uyên ương khắc trên này không? Con uyên ương đực là tui đó, con uyên ương cái là Trâm, tui đang mổ Trâm nè, nghe đồn vòng này thiêng lắm, Trâm chịu đeo là tui với Trâm cả đời bình an hạnh phúc luôn.”

-“Không đâu, tui thà sóng gió mà ở với cậu hai còn hơn cả đời bình an với cậu.”

Mợ Trâm buột miệng, lời nói của mợ như mũi giáo nhọn hoắt đâm thẳng vào lồng ngực cậu. Mặt cậu nghệt ra, mắt cậu đỏ quạch, cậu liệng chiếc vòng vào đồng lá cây mợ vừa gom rồi hờn dỗi chạy thẳng. Mợ nom theo bóng cậu thờ dài, bất chợt bắt gặp ánh mắt mợ Chi đang lén rình mợ ở sau khóm hoa hồng, kể cũng tội nghiệp, nghe người làm đồn thời gian mợ ấy bị giam lỏng cậu cả chẳng đến thăm bữa nào.

Hai mợ nguyệt nhau rõ lâu, mãi sau mợ Chi mới lò dò đi ra, mợ hậm hực moi lại chiếc vòng mã não của cậu cả, cẩn thận chùi vào vạt yếm, đoạn đưa cho mợ Trâm, ngập ngừng bảo.

-“Của mợ nè.”

-“Tui không thêm, tui có vòng của cậu Lâm nhà tui rùi.”

-“Vây...vây...cho tui nghe...”

Lần đầu tiên mợ Trâm thấy mợ Chi khép nép như vậy, mợ há hốc vì sốc, nhưng xin thì mợ cho chứ có gì đâu.

-“Mợ không cần à? Cho tui luôn á? Thương cái thằng cao to đen hôi đó thật lòng à? Mợ nghĩ kĩ chưa? Mợ cũng đẹp mà, thằng đó không xứng với mợ đâu.”

-“Mợ có câm miệng không? Bất nạt tui thì được chứ nói xấu cậu hai là tui táng cho què mỗ đó nghe.”

Mợ Trâm lừ mắt lườm mợ Chi, mợ Chi lén che miệng tùm tùm cười. Ờ thì ra mợ hiểu nhầm mợ Trâm rồi, mợ ấy có thương cậu cả chút nào đâu, cậu cả trắng trẻo đẹp trai thế mà mợ ấy chẳng nhìn ra, chắc mắt bị đui nặng rồi. Ôi chao, cậu Hưng cũng không đơn phương được cả đời đâu, tốt quá đi mất.

-“Trán mợ, còn đau không?”

-“Đau chứ chả đau à? Tui mà không nể thầy mợ làm quan to thì tui ôm gạch tui đập nát đầu mợ rùi ý. Với cả tuy tui tức mợ nhưng tui biết mợ không phải là người xấu, mợ ghen thui phải không? Giống tui, eo ui nhiều lúc tui chỉ muốn xé xác cái con Hoàng Anh ra thui, tui ghen kinh khủng luôn ý, con đó vừa hiền vừa xinh vừa khéo léo tốt bụng, phát ghét mà.”

-“Ừ, cậu hai thích nó không?”

-“Không biết nữa, chắc có đó, nhưng cậu khen tui đẹp hơn nó.”

-“Eo, sướng thế.”

-“Chả sướng thì thôi à? Mà lúc tui dìm hàng nó thì cậu chẳng nói gì đâu, xong cái lúc tui khen nó thì cậu lại bảo tui đẹp hơn. Nên tui rút ra là không nên nói xấu đối thủ mợ ạ, mắc công mình hèn mà chẳng có tác dụng gì sất.”

-“Ồ, mợ nói cũng có lý nhời! Với tui hỏi mợ cái này được không?”

Mợ hai gật đầu rồi mà mợ cả vẫn cứ lưỡng lự mãi. Hai má mợ đỏ rùng rục, mợ dặn mợ hai phải tuyệt đối giữ bí mật, rồi mợ ghé tai mợ ấy thủ thỉ kêu mợ phát hiện cậu cả thích con gái nở nang, mợ muốn xin xỏ bí quyết để được giống như vậy.

-“Ồ, tui tưởng của mợ cũng to mà?”

-“Đâu có, tui độn đấy. Chứ tui bức tường à.”

-“Tường như nào?”

Mợ Chi ngó ngang ngó dọc rồi bèn lên dắt mợ Trâm ra bụi chuối thì thụt. Mợ Trâm xem xét một hồi rồi cuộc cũng phải thở dài gật đầu.

-“Ây da, cứ như nắm xôi ba đồng cảm hạt lạc non ý.”

-“Ba đồng thì được mấy xôi đâu?”

-“Thì thế tui mới nói. Nhưng mà đừng có buồn nha, mợ nhỏ tuổi hơn tui nhiều mà, với cả cái này cải thiện được, lại gần gần đây tui bày cách cho.”

Mợ Chi ngoan ngoãn đồng tai nghe mợ Trâm mách nước. Mợ Trâm vừa khuyên răn vừa giúp mợ Chi búi lại mái tóc xộc xệch, mợ ấy giống cái Trang, chỉ được cái to mồm chứ vụng về lắm cơ. Các mợ nhìn nhau cười tít mắt, trong khi đó cậu hai đã đi rừng về từ lúc nào, cậu đứng sừng sững ngay sau bụi chuối, cậu có vẻ không vui cho lắm.

Mợ Chi liếc thấy bóng cậu ba chân bốn cẳng co giò chạy, mợ Trâm thì bình tĩnh hơn, chỉ nom cậu neho mắt cười cười thôi. Cười với chả cợt, cười cho lắm vào, rồi cứ mãi buôn chuyện với gái thôi, cậu về còn chẳng thêm ra đón. Nhiều lúc cậu ghét mợ thế chứ, cậu bức bối lườm mợ, phải để mợ bị nó đập cho sưng vếu đầu thêm lần nữa mợ mới sáng mắt ra được. Tới lúc đó cậu cũng không thêm quan tâm nữa đâu.

Cậu lườm mợ, đoạn vào buồng lấy giỏ hồng xiêm mợ lựa lúc sáng rồi lạnh nhạt bỏ ra ngoài ngõ. Mợ nhảy chân sáo bám theo cậu, mề neho năn nỉ cậu cho đi giao hàng cùng với. Mợ cứ sấn lại gần cậu, người mợ như con bạch tuộc đeo bám quanh cậu, mợ phụng phịu kêu nhớ cậu, cái môi mợ chu rõ dài, thỉnh thoảng lại nắm tay cậu thơm thơm, mợ cứ thơm một phát thì máu nóng trong người cậu lại giảm một bậc, rồi chẳng biết từ lúc nào, lòng cậu hoàn toàn mềm nhũn. Cậu kiềm không nổi, cậu bấu eo mợ đau điếng.

Mỗi lần như vậy mợ đều nhân cơ hội giả bộ uỷ khuất, xong cậu thấy mợ tội tội, cậu lại bẻ lá dọc mùng che lên đầu cho mợ khỏi nắng, tay cậu chủ động vòng qua khoác lên bả vai mợ. Tim mợ xốn xang ghê lắm, cậu thì thoả cũng quát mợ đó, nhưng quát xong lại thương chứ không như bu Phúc, mợ mong cả đời này bu cứ ở trên nhà lớn giùm mợ đi.

Đó là ước ao của riêng mợ thôi, con Bưởi thì khác. Phú ông ở lì với bà hai từ đó tới giờ, chuyện nhà cửa tới tay bà cả phải lo liệu hết. Nhất là cái tháng chạp cuối năm, hết tính toán trả lương người làm tới thu tiền đất đai cho các hộ thuê, tiền cho vay mượn làm ăn, tiền lời lãi từ các cửa hàng dưới phố huyện, rồi thỉnh thoảng lại phải chạy qua trông nom mấy gian phòng phú ông đang cho lợp mái dỏ, trăm thứ bà dần đổ hết lên đầu bà cả nhà nó.

Có hôm bà thức trắng đêm khâu, nó nhìn mà xót.

Rồi có hôm bà khụy ngay giữa đường, nó khóc rưng rức. May sao trúng lúc cậu hai mợ Trâm đi ngang qua, cậu công bà về. Bà khi đó ngất lịm nên không biết là cậu Lâm, chứ biết có chết bà cũng không thêm lên lưng cậu.

Rồi lúc bà mơ màng tỉnh, đập vào mắt bà là vết bớt mờ mờ sau gáy cậu. Bà dụi mắt mấy lần, tim bà giật thon thót, tay bà nắm chặt cổ áo cậu, cậu mặc áo vải cũ bạc màu lắm rồi, bà chỉ cần hơi dùng sức đã xé được làm đôi.

Cậu Lâm sững sờ dừng bước, mợ Trâm nghe tiếng rách toạc ngó sang ngơ ngác. Ban đầu mợ tưởng bà ghét cậu nên định làm nhục cậu giữa làng, nhưng xem xét kỹ càng có vẻ không phải thế, mợ thấy nước mắt bà chảy liên tục, bà đòi cậu cho xuống rồi chạy thực mạng về nhà.

Con Bưởi tái mét mặt, tất tả chạy theo bà, bà nói nhiều lắm, mà bà vừa khóc vừa nói nên nó nghe câu được câu mất, chả rõ cơ sự làm sao nữa, chỉ biết lúc cuối bà quát người làm rất ghê.

-“Mau! Mau đi gọi cậu cả về đây cho bà! Mau lên!!! Cậu đang ở đâu cũng phải lôi cậu về bằng được cho bà!!!”

46. #45

Cậu cả còn mãi đánh khăng ở thôn bên nên mãi nửa canh giờ sau bọn người làm mới vác được cậu về. Cậu vừa mới bước lên hiên nhà đã bị bu cậu tóm lại lột áo, bu trầm ngâm ngắm vết bớt trên lưng cậu hồi lâu. Bớt của cậu là bớt quý bớt hiếm không phải ai cũng có đâu nhé, mai sau cậu nhất định sẽ làm quan to, bu cậu bảo thế.

Cậu cả khoái chí cười sang sảng, trong khi đó mặt mày bà cả mỗi lúc một tím tái. Nhà phú ông tuy giàu nứt đổ đổ vách nhưng lại không có vị thế trên quan trường, bởi vậy nên mới đầu sang hỏi thầy bu bà chưa ưng ngay đâu. Phải mãi tới khi mời thầy xem tướng về, thầy phán sau này phú ông sẽ có đứa con trai mang bớt rồng làm rạng danh gia tộc thầy bu mới gặt đầu đồng ý gả con gái.

Cậu Hưng khi sinh ra, quả thực trên lưng có vết bớt lạ. Khổ nỗi, bà chưa từng thấy con rồng nào cái đầu nó lại nhỏ đến thế! Không lẽ ông thầy đó phán nhầm? Phải là đứa con trai mang bớt rắn làm rạng rỡ dòng họ mới đúng. Bà đã luôn chắc chắn như vậy, cho tới khoảnh khắc nhìn thấy cái đầu rồng uy nghiêm trên người cậu hai.

Phú ông không chỉ có một người con trai. Phải, bà suýt thì quên mất. Cậu hai làm quan ư? Hoang đường, thực sự rất hoang đường, cậu đâu có biết chữ? Bà tự an ủi mình rất nhiều, bà cố gắng trấn an, mà chẳng hiểu sao chân tay bà run cầm cập, lòng bà bồn chồn không yên.

-“Bà ơi...bà ơi...bà...ông biểu...ông biểu bà đưa cái vòng ngọc ông mua năm ngoái trên kinh thành cho bà hai đeo.”

Con Nhài từ đâu co giò chạy tới, vừa báo cáo vừa thở hổn hển, cậu cả thấy ức thay, rõ khi xưa thầy còn bảo chiếc vòng đó chỉ xứng với bu Yến, vậy mà thoảng cái đã thay lòng. Cậu bực thầy ghê đó, cậu toan cầm chổi lên phòng thầy lừa bà hai đi, nhưng bu cậu lại cản, bu ôm cậu vào lòng, giọng bu buồn buồn.

-“Tim thầy cậu nhiều ngăn, là do bu đại nên mới bị dễ ngọt. Bu giờ chỉ trông mong vào cậu thôi, cậu cố học thành tài.”

-“Vâng. Bu Yến yên tâm, sau này cậu đỗ đạt cậu làm quan lớn, rồi cậu đón bu xuống phố huyện cùng cậu nhé!”

Đón cả Trâm nữa cơ, nhưng chuyện đó giờ cậu giữ kín, sợ nói trước bước không qua. Cậu hứng khởi chạy về phòng luyện chữ. Bu neho mắt nom theo bóng cậu, cậu cũng sáng dạ, bu biết mà. Chỉ là, công bằng mà nói, khí chất của cậu so với cậu hai thì còn thua xa. Giờ bà hai được phú ông cưng chiều hết mực, nhờ đâu số cậu hai phất nữa thì bà với cậu cả chỉ có nước ra đề mà ở.

Càng ngắm bà càng hoảng loạn, bà sai người làm lén theo dõi cậu hai. Qua một tuần, thằng Quát tìm bà thưa chuyện, nó kêu ngoài việc chiều chiều cậu hay trèo lên mái tít ngọn đa ngồi chơi thì chắc có gì bất thường cả. Nó dấu sao cũng chẳng khôn hơn con Bưởi mấy, nó không nhìn ra là đúng, bà thì khác, bà vừa nghe đã biết liền, cậu hai dám lén học chữ.

Ngay từ đầu nếu cậu muốn học thì cứ việc xin xỏ, bà không tới mức cấm đoán cậu, nhưng sẽ có cách kiểm soát cậu, cái loại con thứ như cậu chỉ cần học biết mặt chữ là được rồi. Đằng này nhà dưới đó lại giáo hoạt kêu dốt không cần, để bà lo là không phòng bị, rồi cậu thì cứ thế lén vụng trộm nghe giảng.

Chẳng biết cậu bắt đầu nghe từ lúc nào? Thầy bà mời cho cậu cả là thầy giỏi nhất dưới phố huyện, bà mất bao nhiêu tiền của tâm sức đâu phải để cậu hai được diễm nhiên hưởng sai thế đâu? Bà uất điên cả người, bà cố nén đợi tới đúng tầm chiều, khi chúng nó báo cậu đã trèo lên cây rồi bà mới đường hoàng đi ra.

Bà sai người lạng lẽ rải đá dăm nhọn hoắt khắp vườn, rồi bà kêu mấy thằng thanh niên trẻ khỏe cầm rìu đồn bên dưới gốc cây. Cậu hai kiêu này hết đường thoát, cậu ở trên đó thì cây đổ cậu ngã lộn cổ xuống ao, mà cậu nhảy xuống thì cũng vỡ mặt với đồng đá dăm.

Cậu chọn cách thứ hai, có điều cậu giỏi hơn bà tưởng. Đầu cậu vẫn lành lặn, tuy nhiên cậu cũng chẳng cao siêu gì, chân bị đá dăm rách hết da, máu ứa ra từng dòng đỏ quạch, máu chảy bao phủ mấy vết sẹo trên mu bàn chân của cậu. Bà biết, có thể cậu cắn bà lằm, nhưng bà còn biết, cậu không phải đứa hành xử bốc đồng, còn bà hai, còn mợ hai, cậu chẳng dám chống trả công khai đâu.

Ngay cả khi bị bà chửi rửa thậm tệ, cậu cũng chỉ lặng thinh rồi đợi bà xua tay mới tập tễnh lê từng bước về nhà. Bà thở dài nom theo bóng cậu, rõ là bà ghét cậu, bà uất bà hai nên bà hận luôn cả cậu, có sao mỗi lần bà hành cậu, trông cậu khắc khổ lồng ngực bà lại ngọt ngọt?

Bà làm việc xấu nên bà áy náy ư? Bà thấy bản thân mình đâu có lương thiện tới thế? Vì đâu đêm bà không ngủ được? Vì đâu mỗi lần nhắm mắt gương mặt cậu lại hiện lên trong tâm trí bà?

Bà mò mẫn bật dậy búi tóc, men theo vườn mận đi lối sau xuống căn nhà tranh của cậu. Ánh đèn dầu mờ mờ, mợ hai đang ngồi tựa lưng vào vách nhà, cậu hai nằm ngay bên cạnh, chân cậu gác lên chân mợ, hình như mợ rửa vết thương cho cậu rồi, còn nhá lá thuốc đắp lên nữa. Mợ gặng hỏi nhưng cậu chỉ bảo lỡ may bị vấp thôi, mợ cứ nhìn xuống chân cậu lòng mợ lại xót, mợ thút thít mãi không nguôi.

-“Đừng khóc.”

-“Tui đâu muốn đâu, tại nước mắt nó cứ chảy ra ý.”

Mợ nức nở lý sự, cậu đưa tay bấu eo mợ, cậu rất hay bấu eo mợ, lúc giận cậu sẽ véo thật mạnh, lúc bình thường thì đùa cợt trêu trêu, còn lúc muốn mợ nghe lời như bây giờ cậu sẽ chỉ nhéo chút dọa mợ thôi. Mợ thế mà không hề sợ, mợ càng khóc to, cậu bí quá liền gặng bắt dậy, cánh môi cậu mơn man trên gò má mợ, môi cậu chạm tới đâu, má mợ ửng hồng tới đó, tìm mợ thẳng thốt từng nhịp, mợ lơ đãng hỏi cậu, nước mắt mợ có vị gì?

-“Ngọt.”

Cậu đáp, mợ cười ngây ngốc. Cậu nói giỡn đó, nước mắt, vừa mặn vừa chát, mợ biết thừa mà. Nhưng mợ kệ, mợ ôm chầm lấy cậu, cổ ý mềm nheo.

-“Tui kể cậu nghe cái người này nhé, má thơm đẳng má, môi thơm đẳng môi, còn khen tui đẹp, còn ngủ cùng tui, còn sợ muối công tui, nhưng mà vẫn không chịu thừa nhận là thương tui. Ai mà nhất gan vậy cậu nhỉ?”

-“Không biết. Ai thế?”

Cậu thản nhiên hỏi lại mợ, mặt cậu tỉnh bơ, nhưng tay cậu đã nhéo eo mợ thêm một cái nữa rồi. Mợ đổi, mợ quay mặt đi hướng khác, cậu ghé vai mợ thì thầm, cậu khen tóc ai mà thơm thế. Mợ sượng, quên khuấy mất mình đang giận, ngoảnh lại tươi cười giải thích.

-“Tóc tui chứ còn tóc ai? Phòng có mỗi tui với cậu mà, tui gội đầu bằng nước đun bồ kết, lá sả với vỏ bưởi đó. Cậu thích không?”

-“Không.”

-“Không thích sao kêu thơm?”

-“Thơm đâu có nghĩa là thích.”

-“Vậy cậu thích hỏi hử?”

Mợ vênh mặt đối chất đến cùng, riêng khoản nói nhiều, nói dai, nói đại thì cậu thua mợ rồi, cậu kêu mợ về giường mợ đi cho cậu còn ngủ. Nhưng mợ chẳng chịu, mợ lý sự rằng chân cậu đau, để mợ nằm bên này có gì đêm hôm mợ còn chăm cậu.

Hai cái giường cách nhau có mấy bước chân thôi, nhưng theo như lời mợ phân tích thì chắc phải một cái dưới làng một cái trên phố huyện. Vậy mà cậu cũng chịu, mợ quần quít đeo bám như nào cậu cũng mặc kệ.

Mợ bên trong riu rít kể chuyện linh tinh, bà cả bên ngoài lòng bông tròng xuống, bà móc túi áo, lấy ra lọ thuốc để lại trên bệ cửa sổ cho cậu rồi lững thững về phòng.

Bà với phú ông, đã từng có những ngày như thế. Cuộc đời, rớt cuộc cũng chẳng đoán trước được điều gì cả, hạnh phúc hôm nay, ngày mai biết đâu lại rơi vào dĩ vãng?

Đau đớn, xót xa, đâu thể lột tả hết được tâm trạng của bà lúc này? Xưa kia đường đường là tiểu thư nhà quan lớn, xưa kia mặc kệ sự đời, xưa kia cao ngạo là thế, giờ đây tới một đứa nhóc cũng phải sân si tới cùng. Nhiều lúc bà mệt mỏi muốn vứt quách tất cả mọi thứ, kiếm con ngựa rồi lang bạt tứ phương, tự do tự tại. Nhưng biết làm sao, phóng lao rồi, thì phải theo lao thôi.

Còn thể diện gia tộc, còn mặt mũi thầy bu, còn tương lai cậu Hưng, và quan trọng nhất là, người đã trót yêu, nói bỏ, đâu có dễ dàng.

Vẫn là sống cùng dưới một mái nhà, vậy mà bằng qua mấy tháng mới được gặp mặt. Hôm đó, là hai mươi ba tháng chạp, đại gia đình tụ tập liên hoan tiễn ông Táo về trời. Như thường lệ, phú ông phải chủ trì buổi này, đích thân phát lương thưởng cho người làm trước khi họ nghỉ sắm Tết.

Những ai không có người thân, đón Tết cùng nhà phú ông phú bà thì được mười quan, người về với mẹ già con nhỏ thì được hai mươi quan. Còn lại tiền thưởng dựa vào năng suất làm việc từng người. Bà cả chuẩn bị hết rồi, còn đóng từng túi nhỏ có thể tên bên cạnh, phú ông chỉ việc ngồi một chỗ, con Quỳnh gọi tới tên ai thì ông lựa rồi trao cho người đó.

Giọng con Quỳnh thì to phải biết rồi, trước khi bị cha bán vào nhà phú ông nó làm nghề ca chèo mà. Giọng phú ông ngược lại nhỏ tới bất thường, người ông xanh tái bợt bặt. Bà hai ngồi vắt vẻo trong lòng ông cũng không khá hơn mấy, rõ ràng được mặc yếm lụa nhưng khí sắc yếu ớt khác thường, ngồi một lúc thôi mà bà thấy nhức đầu ghê gớm, bà ghé ông nũng nịu, tất nhiên vẫn không quên đá mắt liếc đều tiểu thư.

Bà cả lửa giận bốc ngùn ngụt, bà nhắm đúng mặt bà hai, cả chén trà trên tay không nể tình quăng thẳng. Bà hai biết nước trà nguội rồi nên cũng chẳng thêm tránh, trán bà có bị sưng một chút, nhưng đổi lại phú ông sốt sáng lòng bà như có trăm hoa đua nở.

Lần đầu tiên, phú ông quát bà cả lớn tiếng tới vậy.

Lần đầu tiên, trước mặt người làm, bà bị một trận bẽ bàng đến như thế. Bà hận bà hai thấu xương thấu tủy. Mợ hai nhìn sắc mặt bà gai ốc sồn hết cả lên, mợ đâu có thích ở trên này đâu, tuy đồ ăn ngon, nhà cao cửa rộng nhưng không khí ngột ngạt lắm. Tuy nhiên tục lệ vậy mà, mợ là phận làm dâu, vào cái dịp này thì phải dâng trà cho thầy bu xong mới được về.

Mợ Chi cũng thế, trà của mợ là trà hảo hạng, con Chanh nó pha hộ mợ. Trà thơm lắm, uống xong còn thấy ngọt nơi đầu lưỡi, ai cũng tấm tắc khen ngợi. Tối lượt mợ Trâm, mợ chỉ có lá trà tươi mới hái ban sáng thôi, mợ cẩn thận chắt những giọt sương buổi sớm trên núi để nấu cùng, cậu mợ tuy nghèo nhưng cũng cố gắng hết sức làm tròn đạo hiếu.

Mợ kính cẩn bưng lên dâng thầy bu, bu Yến tức nên không thêm nhấp, bu Phúc thì chê trà nhà quê nên cũng kiêu căng quay mặt đi, chỉ có phú ông cười cười gật đầu với mợ, từ tốn thưởng thức cả ba chén trà.

Cũng được, vị trà thanh mát dễ chịu. Thầy thưởng cho mợ hai quan tiền, mợ mừng huỳnh trở về chỗ ngồi, còn chưa kịp quay sang chuyện trò với cậu hai thì bên trên thầy đã sủi bọt mép rồi lăn đùng ra đất co giật. Bà hai đang ngồi trong lòng ông nên cũng bị ngã theo, bà đập đầu xuống đất ngất lịm. Cả nhà lớn bé già trẻ được một phen nháo nhác, bà cả hét hoảng lao vào ôm phú ông, bà vỗ vỗ lưng cho ông, bà dặn ông thở đều, nhưng người ông cứ yếu dần, được một lúc thì cứng đờ không nhúc nhích.

Ông không nghe thấy bà gọi nữa rồi, dù bà có kêu tới khản cổ.

Đang yên đang lành, tự dưng uống có chén trà của mợ hai liền bất tỉnh, chả nhẽ trà có độc? Không chỉ riêng mình bà nghi ngờ, bên dưới cũng bắt đầu xôn xao bàn tán. Nhưng sao phải hạ độc phú ông? Không, không đâu, không phải phú ông đâu. Là bà đó, là bà hại cậu hai suýt què nên cậu mượn tay mợ trả đũa, cậu muốn âm thầm giết bà, may sao phú ông gánh nạn thay cho bà.

Bà giận run người, càng nghĩ bà càng thấy kinh tởm, cậu kể ra cũng xảo quyệt y như bu cậu. Được, lần này để bà cho cậu biết thế nào là mùi vị đau thương. Để bà cho cậu hiểu, thế nào là cảm giác người thân kiệt quệ trước mắt mà mình lại bất lực. Bà đau như nào, cậu phải ném trái y hệt như thế. Bà gạt nước mắt, đoạn bà ngoảnh ra quát lớn.

–“Bay đâu, trói mợ hai lại, đánh đến chết cho bà.”

47. #46

Người làm nghe lời bà lủ lủ lượt lượt kéo lên, mợ Trâm sốc, chân tay mợ bủn rủn, mợ tưởng như mợ không đứng vững nữa, cậu Lâm đột ngột kéo mợ ra đằng sau. Cậu đứng chắn giữa mợ và tụi kia, bọn chúng xông lên một bước cậu cũng xông lên một bước, rồi tay cậu với lấy ấm trà mợ pha ban nãy, bắt chấp tu sạch.

Kể hẫu người hạ bên dưới nín thở nhìn cậu, một khắc trôi qua, cậu vẫn bình an vô sự. Tất nhiên rồi, trước đó mợ từng nhấm nháp thử mấy chén mà, có sao đâu. Với cả mợ cho độc vào làm gì cơ chứ? Cậu Lâm cũng vậy, cậu mợ tuy nghèo tuy khổ nhưng cậu mợ vẫn sống vui, đâu cần hại ai đâu?

Mợ nhanh mồm nhanh miệng giải thích, khổ nỗi, bà cả nhất định không tin. Bà kêu vấn đề không ở ấm trà mà là ở chén trà, cậu cả nghe bà phân tích mắt sáng ngời ngời, cậu chỉ thẳng mặt mợ Chi tố cáo.

–“Bu Yến, là nó, mấy cái chén ngọc là nó chuẩn bị, chính nó muốn hại thầy chứ không phải Trâm đâu bu ạ. Con yêu nghiệt ngoa độc, lần trước nó còn đập đá vào đầu Trâm nữa ý, bu phải cho người bắt nó lại thôi bu ạ.”

Mợ Chi ầm ục cãi lại, cậu mợ khẩu chiến một trận tanh bành khói lửa, bà cả nhức hết cả đầu, bà sai tụi thanh niên khiêng ông cùng bà hai về phòng, đoạn kêu người đi mời thầy lang. Thầy giỏi, lang bặt chữa bệnh khắp thôn, phải nửa canh giờ sau mới lòi được thầy về nhà, thầy khám một hồi thì kết luận phú ông trúng mê hồn hương một thời gian dài rồi, sức khỏe kiệt quệ là việc sớm muộn thôi chứ chẳng liên quan gì tới chén trà nhỏ.

Hương này mê tính rất nặng, nếu dùng liên tiếp thì giỏi lắm cũng chỉ trụ được dăm bữa nửa tháng là ngổm củ tỏi, phú ông thân thể cường tráng nên may mắn tới giờ vẫn còn thở, ầu cũng là cái phúc.

Bà cả khóc rưng rức, bà khấn khoản mong thầy lang dốc toàn lực chữa cho cả phú ông lẫn bà hai. Kể hẫu người hạ còn tưởng bà nhân hậu thế nào, ai dè thời khắc bà hai vừa mới hé mắt, bà cả đã sai người tống bà xuống chuồng lợn giam lỏng. Bà hai bị trói ở cái cột giữa chuồng, lợn nái lợn sề mười hai chú kêu eng éc quanh bà, ăn ngủ nghỉ vệ sinh cũng thân thiết ngay bên cạnh, ngấm cũng vui.

Bà còn chẳng đủ sức để chửi đổng, cái giá của mấy tháng vui chơi sa đoạ chính là bây giờ hết không ra hơi. May sao trên đời vẫn còn có người nhớ tới bà, vợ chồng cậu hai. Cậu đem theo ầu cháo loãng, mợ thì cầm thìa gỗ bón cho bà từng chút một. Mợ thở dài thườn thượt, bu thế nào thì vẫn là bu cậu thôi, bu gặp khó khăn hoạn nạn cậu bỏ được à? Cậu không bỏ thì sao mợ mặc kệ bu được? Phận làm con nào có chuyện bất hiếu như thế, dân làng người ta cười chết.

–“Bu thương cậu hai nhất, lát cậu lên xin bu cậu Hưng chịu tội thay cho bu được không?”

Bà hai ăn được hớp cháo người cũng tỉnh tỉnh ra, bà ngọt nhạt năn nỉ, mợ Trâm ực chế gào lên.

–“Quên đi, ai làm người đó chịu. Bu vô lý nó vừa vừa thôi.”

–“Chị im miệng, dâu với chả con, cãi mẹ chồng cứ nhem nhem đi, chả ra thế thống gì sất.”

–“Vâng, con không ra thế thống gì, vậy bu thì sao? Có đồ ngon chưa bao giờ bu nhường cậu, bu nhà người ta con hư con hỗn toàn bao che cho con, còn bu thì sao? Trước giờ bu gây tội rồi toàn bắt cậu phải chịu thay. Bu hèn lắm.”

Mợ ức chế nên mợ đéch nể nang ai cả, buột miệng xong mợ mới giật mình thon thót, mợ vừa bảo bu hèn đó, bu là bề trên mà mợ lại lộng ngôn như vậy, còn trước mặt cậu nữa, mợ toi chắc rồi. Chuyện này có kêu trưởng thôn phân xử thì mợ cũng là người sai thôi, cho nên bu càng được thể vin vào, bu đấm ngực thỉnh thịch, bu kêu bu khổ quá, bu ép cậu phải chĩnh đốn mợ ngay tức khắc.

Mợ không muốn cậu bị rơi vào thế khó xử nên tự động đưa tay ra cho cậu phạt, cậu cũng chặc lưỡi nhặt cái cành khô quật mợ một phát, thế nhưng bu vẫn chưa chịu, bu bĩu môi xỉa đều.

-“Cậu đuổi muỗi cho nó hả?”

Cậu thở dài, cậu kêu bu nghỉ đi, lát cậu đi xin bà cả chịu trối thay cho bu. Bu mừng huýnh, quên khuấy mất tội lỗi của mợ Trâm, mợ thì ngược lại, mợ vừa ức vừa xót, nom theo bước chân cậu mà mợ rớt nước mắt.

Mọi chuyện cũng nào dễ dàng tới vậy, bà cả không những không gặp cậu, bà còn hùng hồn sai con Bưởi ra tuyên bố bà đã mua hương cấm rồi, từ đêm nay bà sẽ cho đốt khắp chuồng lợn. Bà nói là bà làm thật, lợn trúng hương nhảy nhót như quân rồ, chao đảo chỉ trực lao vào người bà hai, cậu hai lại phải xuống trối từng con lại không cho tụi nó húc bu cậu, mợ hai cũng giúp đỡ một bên.

Cậu mợ tuy bị khăn kín mít rồi nhưng vẫn bị ảnh hưởng đôi chút, ra khỏi chuồng đầu óc mợ choáng váng, mắt cậu thấy hơi mờ mờ, cả cậu lẫn mợ người cùng nóng rực, mợ siết cậu rất chặt, mợ hôn dọc theo cổ cậu, trống ngực cậu đánh dồn dập, cậu tự bấm vào tay mình một cái thật mạnh, đoạn cậu đẩy mợ ra, vòng tay qua eo mợ, vác mợ về.

Mợ bị cậu quăng không thương tiếc lên giường, khổ nổi, mợ khi đó người ngợm mụ mị, lại chồm dậy bò xuống, nhưng mợ cũng không có làm gì quá đáng cả, chỉ ôm chân cậu rồi lăn ra ngủ khi khi thôi. Cậu khẽ bấu eo mợ, mợ trong mơ phụng phịu quay mặt đi hướng khác, cậu cười, rồi cậu cứ thế ngồi xồm, tay chống cằm, ngây ngốc ngắm mợ.

Rạng sáng ra cậu lại phải xuống cỡi trối cho lợn, rồi từ đêm thứ hai cậu không cho mợ vào chuồng nữa, cấm tiệt bắt mợ đứng bên ngoài. Có hôm mợ bận gội đầu xong mới chạy qua, cậu ngửi mùi bồ kết thơm thoang thoang, cậu nhìn mợ tóc ướt thấm đẫm vạt yếm đào, chân tay cậu bủn rũ rụng rời, mợ lo cho cậu, mợ tiến tới gần thì cậu tự động nhích ra xa.

-“Cậu ghét tui hả? Hay lại giận gì tui rùi?”

Mợ tủi thân hỏi han, cậu bực bực gật đầu rồi phăng phăng đi đằng trước. Mợ lẻo đẻo theo sau, buồn thối ruột thối gan. Cậu ghét mợ nên từ đó mợ nào có dám chủ động gần gũi, cậu thì cứ hể bắt gặp ánh mắt mợ là mặt đỏ phừng phừng quay đi.

Đến ăn cơm chung mâm mà cậu cũng cứ cúi gằm cái mặt, có lẽ do rước mợ về lâu lâu rồi, nhìn mợ nhiều rồi nên cậu chán đó, mợ chắc mẫm như thế nên lòng mợ nào nề lắm. Mợ tìm mợ Chi tỉ tê tâm tình, mợ ấy móc túi lấy hũ son quệt cho mợ một ít, mợ soi mình trong chum nước, mợ thấy mợ rạng rỡ đáo để, mợ chạy vội về gặp cậu khoe khoang.

-“Ê, tui đẹp không? Đẹp nhỉ cậu nhỉ?”

-“Không.”

Cậu kết luận câu xanh rờn, mợ buồn đến nỗi cả ngày không nuốt nổi cái gì cả, cứ ngồi ở góc nhà, cầm tựa đầu gối, khoé mắt rơm rớm. Cậu đi chợ về, trong tay cầm cái bánh tẻ, cẩn thận bóc rồi đưa lên miệng cho mợ mà mợ cũng lắc đầu, giọng mợ ảm đạm vô cùng.

-“Xưa đẹp người ta còn chẳng thương giờ hết đẹp rùi không khéo mấy hum nữa bị đuổi ra khỏi nhà mất.”

-“Người ta là ai?”

Cậu trêu, mợ xị mặt không thèm đáp. Cậu xoa đầu mợ, rồi cậu tiếp tục chọc.

-“Mợ không ăn bánh thì tui đem qua cho bé Dung nhé!”

Mợ ghen lồng lộn, mợ ngay lập tức giật lấy nhai ngồm ngoàm, mợ bị cậu bấu eo đau điếng, mợ cầu nhàu.

-“Cậu suốt ngày bầu eo tui thui, sao cậu không sang mà bầu eo con Dung ý?”

-“Ừ, thì sang.”

Cậu làm bộ đứng dậy, mợ nghệt mặt, vội vàng chạy ra ngoài cửa chắn không cho cậu đi đâu sất. Thôi, mợ thua, mợ thua cậu đó, mợ thương cậu nhiều hơn lên mợ thiệt, mợ đành chịu vậy. Cậu quay lại lấy lạt chẻ sẵn trong gầm giường ngồi đan rổ, mợ thì dẹt vãi ngay bên cạnh, cậu mợ thỉnh thoảng liếc nhau, mợ giận giận, còn cậu thì cười cười.

Tầm chiều vú Năm hớt hải xuống gọi, vú kêu bà cả tìm cậu. Bà nghĩ thông rồi, được hôm mát mẻ bà có sai người đem lúa ra phơi ở mương sân lớn để tránh ẩm mốc, bà kêu nếu cậu có thể xúc toàn bộ chỗ này vào kho trong một canh giờ thì bà tha cho bu cậu. Cậu hai đồng ý, vú Năm, mợ Trâm uất nghẹn họng, là mương sân lớn, bình thường bao nhiêu người chạy ra chạy vô mãi mới xong, đằng này có mình cậu hai, tới mùa quýt nào đây?

Hơn thế nữa, bà còn đợi lúc trời bắt đầu đổ sấm mới cho cậu bắt đầu. Chẳng ai dám giúp cậu cả, vì bà kêu kẻ nào làm cản bà đánh què chân kẻ đó. Mưa mỗi lúc một nặng hạt, cậu vẫn mãi miết cào lúa thành đống, cậu nhanh trí hơn người ta nên cậu không mang từng thúng chạy vào kho mà đổ sang thùng lớn rồi kéo vào một thể.

Những sân bằng phẳng thì còn dễ dàng, sang đến sân dốc hơn lúa bị nước mưa cuốn trôi, rơi hết xuống rãnh, mợ hai đứng nom mà xót cả ruột, mợ bất chấp lời bà cảnh cáo, mợ lao ra giúp cậu. Cậu cầm cúi làm nên chẳng để ý, mãi tới lúc sau ngẩng lên thấy mợ ướt sũng đứng bên cạnh cậu mới phát hoảng, cậu đập vai mợ quát tháo.

-“Mợ vào đi.”

-“Không.”

-“Cút vào.”

Nói nhẹ mợ chẳng nghe, nói nặng cũng không có tác dụng, cậu bức quá kéo tay mợ lôi vào, mợ ngồi thụp xuống, tay kia tranh thủ bám vào cành mạn, nhất định không chịu nhích người. Sức cậu khỏe, cành mạn thì non, gãy làm đôi, mợ mất đà ngã nhào nhào lên người cậu, cậu cũng trượt chân ngã ngửa ra đằng sau, nửa người vùi thẳng vào đống lúa.

Sấm sét đánh nhè nhàng, bão về.

Bão lớn, lốc xoáy cuộn cuộn đánh bật từng gốc cây, những vết thương cũ trên chân cậu bị mưa đá thấm lạnh buốt, giàn thiên lý trên đầu cậu mợ bắt đầu rung rung, cậu trở mình không kịp, cậu vội đưa bàn tay to lớn của mình che lên đầu mợ.

Gió quạt liên hồi, giàn đổ, chực thanh nứa bên trên ồ ạt đập xuống, nứa sắc cứa đứt mu bàn tay cậu, máu chảy thành dòng rỉ xuống trán mợ, máu quyện cùng nước mưa trong vắt cùng nước mắt mặn chát của mợ. Mợ nấc. Mợ nghẹn. Rồi mợ gào ầm ỉ.

-“Sao bão không thương tui cơ mà? Không thương thì đỡ hộ tui làm gì? Mặc xác nó đâm thủng đầu tui đi chớ.”

-“Im.”

Cậu quát, nhưng mợ đang điên nên mợ bướng lắm, nào có chịu nghe lời. Mợ giật lấy tay cậu giữ khư khư, vừa lôi khăn đắp lên mợ vừa cau có cắn nhằn, mợ hỏi cậu bữa nay ăn lộn cái bả gì mà ngu thế? Cậu bầu eo mợ, đoạn cậu kéo mợ nhích lại gần, hơi thở đều đặn của cậu phả đều đều quanh chóp mũi mợ, môi cậu tách môi mợ, khê nhá.

Tim mợ đập dồn dập, lòng mợ bức bối rộn rạo như thiêu như đốt, chẳng biết có phải do bão hay không mà mợ thấy trời đất chao đảo. Mợ ngẩng ngốc nhìn cậu, vành tai cậu hơi đỏ, cậu đưa tay che mắt mợ, dịu dàng hôn mợ, từng chút, từng chút một. Ngọt, ngọt lắm, ngọt hơn cả bánh mật. Mợ như bị thôi miên, mưa trút xuống rào rào mợ cũng chẳng thèm để ý, mợ chẳng nghe thấy tiếng mưa rơi đâu, mợ chỉ nghe giọng cậu nhỏ nhỏ thôi.

-“Chính mợ bỏ bả tui mà, mợ còn trách cái gì nữa?”

48. #47

-“Tui bỏ bả cậu hồi nào?”

Mợ gân cổ lên cãi, oan ức chết mất ý, ừ thì mợ thương cậu thật nhiều, ừ thì mợ mong cậu cũng thương lại mợ, nhưng mợ không như bu mà bỏ bùa bỏ bả cậu đâu. Mợ còn lo cho sức khỏe cậu nữa chứ, chẳng nhẽ cậu không hiểu lòng mợ? Mợ giải thích một thôi một hồi mà cậu chẳng tin gì sất, cậu mặc kệ mợ lèo nhèo, cậu nhồi người tiếp tục xúc lúa, mợ thôi đôi co, trườn xuống xúc cùng cậu cho nhanh.

Phía xa xa bà cả đứng nép sau gốc chanh đào, con Bưởi đang cầm ô che cho bà. Nó thương cậu mợ ghê, nhất là cậu ý, bà cả mắt đỏ hoe, bà xoa đầu nó cảm thán, rằng sau này Bưởi cưới được người thương Bưởi như cậu hai thương mợ hai thì bà an tâm rồi. Bưởi cười hềnh hếch, bà sai nó chạy ra kêu cậu mợ về đi, đoạn bà lệnh con Thương lôi bà hai lên gặp bà.

-“Còn sáu sân lúa, chị bóc hết thì từ mai khỏi ở chuồng lợn.”

Bà cả lãnh đạm ra điều kiện, bà hai ngậm đắng nuốt cay vâng vâng dạ dạ. Có một lũ rồi hơi đứng giám sát nên bà đầu dấm ăn gian, bóc đúng, bóc đủ mới thôi. Bóc xong thì trời cũng rạng sáng, người bà đau, xương bà nhức, đã thế gọi mãi chẳng thấy cậu mợ lên hầu, bà muốn phát rồ đi mà.

-“Cậu Lâm mợ Trâm ở đâu thế hử? Cái quân bất hiếu, mau đi đun nước cho bu ngâm chân không bu lại đuổi ra đường cả lũ bây giờ.”

Bà vừa lật đặt xuống phòng dưới tìm cậu mợ vừa gào thét âm ỉ. Ôi chao ôi có con cái nhà ai mà mất nét như thế này không hả? Bu mệt bu ốm mà chúng nó ôm nhau mặc kệ. Bà ức điên, bà bẻ cành hồng xiêm bà quất vùn vụt, quất tới rã rời tay chân mợ mới thềm hé mắt, nom thấy bu mợ hoảng quá, mợ vội bắt luôn cái đầu roi, ngăn không cho bu đánh cậu.

-“Xin bu, là lỗi của con, là tôi qua về nhọc nên con lịm mắt, là con không nghe thấy bu gọi, con đi đun nước ngay bây giờ đây, cậu sốt cao lắm, xin bu tha cho cậu.”

Mợ ngoan ngoãn biết điều thế khiến bu cũng hạ hỏa phần nào. Bữa đó mợ chạy như con thoi, hết lên hầu bu lại xuống nom cậu, người mợ tưởng như lả luôn, nhưng nhà neo người, bu với cậu ốm hết thì mợ đâu có quyền ốm. Con Trang sang thăm chị thấy xót hết cả ruột, nó kêu Trâm đi nghỉ, để nồi cháo nó trông cho. Nhưng Trâm lâu ngày không gặp em gái nên cố ý ngồi dưới bếp hàn huyên.

-“Mi cho nhà tao lắm gạo nếp với đậu xanh thế, không sợ thằng Toàn mắng hử?”

-“Ôi chao, lo gì, cái thằng đó nó chỉ quan tâm tới chó thôi, em có hốt cả kho thóc khéo nó cũng chẳng hay, để đấy mà gói bánh chưng.”

-“Ừ, thôn bên đó sướng, có vẻ năm nay lại được mùa.”

-“Vâng, đất đai tôi xộp chứ không cằn cỗi như bên mình, cũng để ra được ít vốn rồi, ra giêng em đi hỏi vợ hai cho nó.”

Cái Trang thần nhiên tâm sự, bác Trâm sốc khỏi nói, bác níu tay áo nó ra sức khuyên nhủ.

-“Đừng, mi điên à? Nó rước thì mặc nó, nó rước mình chịu chớ mình tội gì mà rước cho nó. Rồi có vợ mới về nó không thương mi nữa thì sao?”

Cái Trang thở dài, cháo trong nồi bắt đầu sôi liu riu, nó gạt nốt mấy nhánh củi thừa xung quanh vào, ủ cho lửa cháy âm ỉ rồi quay sang thả tâm tình.

-“Nó đã bao giờ thương em đâu. Ngày xưa nó thương con Phụng cuối thôn ý, thương nhiều lắm, chẳng hiểu có làm sao ba năm trước con đó chạy theo trai huyện bỏ nó, xong đợt ấy nó bị điên mà, suốt ngày nằm ở

rơm ôm chó rồi khóc rưng rức gọi Phụng ơi về với tui đi Phụng. Con chó đó trước bị ghẻ, chủ cũ nó bỏ trong rừng, đợt hai đứa này vào đẩy mần nhau xong lượm về cưu mang. Sau này nó đặt chó tên Phụng luôn, chắc nó hận ý, còn hận nghĩa là còn thương nhiều.”

-“Ừ, rồi sao?”

-“Con Phụng mới bị trai huyện đá rồi, em nghe tin nó về thôn hồi đầu tháng chạp, giờ nó khổ lắm, thầy không thương bu chẳng xót, em tính hỏi nó cho cha thằng Thóc, vẹn toàn cho chúng nó.”

-“Mi không ghen à? Không sợ bị nó có mới nói cũ, nó ruồng bỏ mi hử?”

-“Không, nhà thêm người làm em đỡ nhọc bác ạ. Với cả em có thằng Thóc mà. Thằng cháu đích tôn làng hoàng, thách cả lò nhà thằng Toàn cũng chẳng dám đuổi.”

Ừ, ít ra cái Trang còn có cu Thóc. Trâm còn chưa có gì đây này, cậu hai rước bà hai là việc sớm muộn thôi, Trâm lo quá đi cơ. Nhưng biết làm sao? Phải đợi cậu thi xong mới tính được tiếp, tháng sáu cậu mới thi, vậy là còn nửa năm lận!

Trâm thở dài thườn thượt, cu Trí nghe bu bảo Trang về chơi cũng hí hửng chạy sang nhà Trâm, nó mách tháng giêng quan lớn đi thu lệ phí thi đợt đầu, nếu nộp được hết trong lần này thì được giảm hai chục quan. Lệ phí năm chục quan, giảm vậy nghĩa là còn ba chục thôi, mợ Trâm phấn khởi vô cùng, đợi Trang Trí về rồi, tối đó mợ hí hửng bỏ vào gầm giường lôi ra cái hộp cũ kĩ, mợ hồi hộp mở, nín thở đếm từng đồng một.

Tổng cộng dành dụm được bảy quan, bốn tiền và hai mươi ba đồng, tiền gửi bu giữ suốt từ ngày mợ về làm dâu ít cũng phải được dăm bảy chục quan rồi, kiểu này nếu nộp sớm thì lúc cậu xuống phố huyện thi sẽ vẫn dư dả kha khá cho cậu được ở nhà trọ tốt, ăn uống đầy đủ. Mợ nghĩ mà lòng mợ mát rười rượi, mợ hạnh phúc ghê gớm lắm, mợ nhảy chân sáo lên gặp bu, hồ hởi thưa chuyện.

-“Bu à, bu nghe tin tháng giêng quan lớn về thôn chưa bu?”

-“Nghe rồi, biết hết rồi, chị khỏi dạy khôn tôi.”

-“Vâng, thế thì tốt quá ạ. Ở đây con có hơn bảy quan nhưng bu cứ đưa con ba chục quan được không? Tại ngoài nộp lệ phí thi cho cậu thì mấy hôm nữa con muốn lo cái Tết chu toàn, giao thừa cúng mâm cơm thịnh soạn mong ơn trên phù hộ độ trì cho cậu đi đường thượng lộ bình an.”

-“Ba chục quan mà chị nói như ba chục đồng ấy nhỉ? Tiền đâu mà đưa?”

-“Ồ, tiền cậu gửi bu, bu kêu bu giữ hộ mà.”

-“Tui kêu hồi nào?”

Bu tỉnh bơ hỏi lại, bu nằm vắt vẻo trên cái võng mây, miệng nhai trầu bồm bồm, mặc mợ kể lể gọi nhớ bu vẫn cứ ngơ ngác làm như không biết gì. Mợ ức nghẹn, người mợ hoả khí bốc ngùn ngụt, mợ kệ bu giả ngu, mợ liều mình xông tới giường bu, nhanh nhẹn thó lấy chiếc gối cũ kỹ, bu thường giấu tiền trong này, mợ thừa biết.

Chỉ là, mợ không biết, tiền bu đem đi mua hương cắm hết rồi, toàn bộ tài sản bu có hiện giờ, chỉ vồn vẹn hai quan rưỡi. Mợ thất thần ngồi thụp xuống, lòng mợ khi ấy nẫu nề lắm, nước mắt chỉ trực rót ra. Bu nhếch mép cười khẩy, nhân lúc mợ không để ý, bu lấy lại tiền của bu, cuôm luôn hơn bảy quan của mợ. Tốt quá, gần chục quan lận, Tết này ít nhiều bu cũng cắt được chiếc áo mới cho cậu Hưng rồi.

-“Bu! Trả con!”

Mợ gào lên, bu nghe giọng mợ chướng tai quá, bu nhỏ đánh phệt cái bã trầu đang nhai dở vào mặt mợ, đoạn bu rút tiền vào túi vải, dặt ở ngang hông. Mợ cũng chẳng vừa, mợ xông tới giật, mợ hại bu ngã dúi dụi. Bu giận tím mặt tím mày, bu quay lại túm tóc mợ, rồi bu nghiêng răng nghiêng lợi bu vả, mợ học máu mồm rồi bu vẫn chưa tha, phải tới khi nom thấy bóng cậu đứng sừng sững ở cửa bu mới tạm dừng.

-“Cái loại con dâu ác ôn chứ, nó đẩy bu đập đầu vào cạnh bàn sừng vều lên đây này. Suýt chút nữa thì bu được ăn xôi chuối rồi, con với cái, càng ngày càng khốn nạn, cậu vào cậu dạy nó thay bu.”

Bu rệu rạo đứng dậy, mợ ho sù sụ, cậu tập tễnh tiến tới phía mợ, cẩn thận lau mặt cho mợ. Đợi mãi không thấy cậu đánh mợ nên bu điên lắm, bu giục cậu, rồi bu nhấc mợ, dùng những từ ngữ bẩn thỉu nhất để lăng mạ mợ. Bu bức cậu phát điên, cậu ngoảnh lại trừng mắt nhìn bu, lần đầu tiên cậu trừng bu dữ tợn như vậy, lần đầu tiên cậu dám lớn tiếng với bu như thế.

-“Bu thích thì bu cầm roi mà quật tui. Còn vợ tui, tui cảnh cáo bu, một sợi lông của vợ tui, từ giờ bu cũng đừng hòng mà động nữa.”

Bu choáng, chân bu mềm nhũn tưởng chừng không đứng vững. Mợ tủi thân khóc nức, gần chục quan tiền mợ vẫn giữ khư khư trong tay, ban nãy bu hành mợ khốn khổ nhưng mợ cũng chưa từng nơi lỏng, là tiền mồ hôi công sức của cậu, tiền đi thi của cậu, mợ có chết cũng giữ cho cậu. Cậu ôm mợ, mợ ôm cậu, cậu mợ đặt dẹo tựa vào nhau, cùng lê về phòng. Trán cậu nóng rẫy, mợ lo lắng, mợ vỗ nhẹ vai cậu dỗ dành.

-“Sốt vậy cứ ăn cháo không sợ không khỏi được đâu, lại sắp Tết nhất tới nơi rồi chứ, đầu năm mới mà ốm là cả năm đông đó. Để tui sang thôn bên tìm thầy lang ghen, rùi tui cất thuốc về cho.”

Mợ xót cậu nên mợ khuyên nhủ đủ điều, cậu nhức đầu, cậu bấu eo mợ quả quyết.

-“Không cần, có thuốc rồi mà.”

-“Thuốc nào? Đâu có đâu? Lấy đâu ra?”

-“Mợ đó, thuốc đặc biệt.”

Cậu trêu, mợ biết thừa đi ấy, nhưng tim mợ vẫn rung rinh. Tay cậu mân mê đều đều xương quai xanh của mợ, rồi cậu cúi xuống, ngậm chiếc dây yếm đào mỏng manh, mợ cảm nhận được cánh môi cậu vô tình chạm vào da thịt mợ, mợ run ghê lắm, một chút xao xuyến, một chút rạo rực, lại có chút mê mẩn, mợ không diễn tả nổi nữa.

-“Hay cậu cho tui cu tí luôn đi, tháng sáu cậu thi, tháng bảy có kết quả, cậu đỗ rồi tháng chín thăng nhóc ra đời là vừa.”

Mợ thổ thê mở lời, là mợ nghe cái Trang mách nước đó, nó kêu đợi lúc bọn đàn ông tình cảm một chút thì xin xỏ cái gì cũng dễ hơn. Khổ nổi, chỉ đứng với thằng Toàn thôi, còn cậu của mợ, kiên định khó lay chuyển lắm.

Mợ chỉ còn nước thở dài, bỗng dưng bao nhiêu nỗi lo chất chứa trong lòng, lo cậu thi rớt thì chẳng biết tới bao giờ mới có cu tí? Lo cậu thi đậu cậu làm quan to chỉ sợ không những rước bà hai mà còn bà ba, bà tư, bà năm. Nhưng lo gì thì cũng không bằng nỗi lo hiện tại, lo tới tháng sáu không biết kiếm sao cho đủ năm mươi quan tiền?

Mấy ngày giáp Tết người ta nghỉ chuẩn bị trang trí nhà cửa hết, còn mợ chạy đôn đáo khắp chốn, đêm mợ thức dệt vải, sáng ra mợ lại vào rừng cùng cậu, cậu chặt đào thì mợ cũng cắt lá dong đem về chợ bán. Nhà mợ năm nay chẳng mua gì cả, bánh chưng thì có gạo đậu của cái Trang, cân thịt ba chỉ của bu Trinh, chắc cũng gói được chục chiếc.

Chiều ba mươi, mợ đang ngồi ngoài giếng rửa lá dong thì cô Hoàng Anh ghé qua, đem cho hai bó giò bò, mợ chưa kịp từ chối thì bu Phúc đã tươi cười cảm ơn cô rồi mang vào buồng rồi. Bên ngoài chỉ có cô và mợ, cô ngồi xuống, nhỏ lời thủ thỉ.

-“Mợ Trâm...có chuyện này...tui thức trắng ba đêm mới dám quyết...có gì mợ thông cảm cho tui nhé!”

-“Ừ, cô nói đi.”

-“Thì...thì...ra giếng ý...mợ sang hỏi tui về làm bà hai được không? Là thế này, bu tui thương tui lắm, bu kêu nếu cậu mợ sang hỏi thì bu tui sẽ có cách thuyết phục được thầy tui, bu dành cho tui hai thửa ruộng, mỗi thửa năm mẫu, nếu mợ rước tui về thì hai thửa đó của nhà mình, tui biết luật quan không cho phép cậu hai có ruộng ý, nhưng giờ cứ lên cây bừa lấy thóc ăn. Sau này cậu đỗ đạt rồi thì sang tên hẳn cho cậu.”

Đàn ông đàn ang, hiếm ai cả đời chỉ có một vợ, mợ hiểu rõ lắm chứ, nhưng nếu cậu lấy bà hai thì mợ mong cậu lấy con nào vừa xấu vừa thú vị hoặc ý, chứ xinh đẹp dịu dàng như cô Hoàng Anh chỉ sợ về được đám bữa nửa tháng mợ bị ngó lơ mất thôi. Nhưng mà đất trời ơi, hai thửa, vị chi là mười mẫu ruộng. Là mười mẫu

đó, chăm chỉ làm ăn thì mấy mà giàu đâu? Mợ đã đang bắn khoăn rồi thì chớ, cô lại bồi thêm một đồng lời đường mật.

-“Tui thề khi về tui sẽ rằm rắp nghe lời mợ, hàng tháng mợ cho thì tui xin cậu một đêm, còn không thì chẳng có đêm nào cũng được. Tui chỉ cần ngày ngày nhìn thấy cậu là tui mãn nguyện rồi. Với cả ở đây tui còn có một trăm quan, tui nghe đồn mợ chưa tích đủ tiền lệ phí thi phải không? Ra giêng mợ chịu rước tui thì chỗ này là của mợ.”

49. #48

Mỗi tháng một đêm? Nghe lời mợ rằm rắp? Công nhận Hoàng Anh có khác, hót hay như chim. Nhưng mà mợ đây không tin đâu nhé, đâu có ngu đâu. Giờ kêu chẳng có đêm nào cũng được nhưng lúc rước về rồi biết thế nào mà lần? Lại trở mặt như trở bàn tay ỷ, tranh cậu của mợ, nhà thì chật chội, không khéo đẩy mợ xuống xó bếp ngủ bên đồng củi cũng nên.

Ôi chao ôi, mười mẫu ruộng, là cái thá gì so với ngày ngày được quanh quẩn bên cậu hai, mợ chả thèm. Mợ lắc đầu nguây nguẩy, rồi mợ đuổi khách về không tiền. Có ghét mợ mợ cũng mặc kệ, chồng mợ mà, mợ không giữ ai giữ?

Đó, phòng còn hơn tránh nha, cậu vừa mới bước vào cổng cái mắt nó đã chớp chớp rõ gian. Còn tình củm hỏi han cậu kia, cậu lại lên rừng bắt lợn rồi, bị nó húc cho trầy xước hết cả chân tay. Mợ xót cậu bao nhiêu thì mợ tự thấy mình ích kỷ bấy nhiêu, lẽ ra ban nãy mợ gặt đầu thì cậu đã có thêm vợ đẹp, ruộng rộng, cuộc sống cũng đỡ lam lũ vất vả.

Cái Trang đó, mợ mang tiếng làm chị mà suy nghĩ nhỏ nhen, thua xa nó. Quyết định ban nãy của mợ, tự dưng mợ thấy sai sai, có vẻ hơi bất công với cậu. Lương tâm mợ cắn rứt ghê gớm, mợ chạy vù ra chỗ cậu với cô Hoàng Anh đang đứng, lấy hết sức can đảm hùng dũng tuyên bố.

-“Cô hỏi lại cậu ý, cậu ưng thì tui cũng ưng.”

Hai má cô ửng đỏ, cố gắng lắm mà không sao thốt lên lời. So về thương cậu, thì chưa chắc cô đã ít hơn mợ, nhưng riêng khoản bạo gan, e rằng chẳng bằng. Mợ thấy cô chân tay luống cuống, môi lưỡi lắp bắp thì bực mình trình bày thay luôn.

-“Rước cô ấy về làm bà hai, bù lại cậu có mười mẫu ruộng và...và...trăm quan tiền.”

Giọng mợ đoạn cuối hơi lạc đi, mợ cần môi để khỏi nấc, đoạn mợ chạy vù ra giếng xếp lá dong đem vào trong bếp. Kệ cậu thôi, mợ không muốn nghe câu trả lời, mợ sợ mợ chịu không nổi. Mợ cứ ngồi bần thần mãi tới khi cậu vào, cậu đưa mợ âu thật ba chỉ cắt thái sạch đẹp, kêu mợ ướp muối tiêu đi để chuẩn bị gói bánh.

-“Có thịt bu cho rồi mà, gói ít ít thôi cũng được. Cậu lên rừng làm gì cơ chứ? Rồi không may lợn nó húc chết thì sao? Chết rồi sao cưới được bà hai nữa?”

Mợ nói lấy, cậu hì hụi nhóm bếp đun nồi nước lớn, đoạn cậu quay ra hỏi mợ.

-“Năm hết Tết đến, bu cho mợ bao nhiêu đồ, thế mà mợ lại không biếu bu cái gì hả?”

Ừ nhỉ? Cậu nhắc mợ mới nhớ đấy, mợ thấy mợ bất hiểu ghê cơ, may có cậu chín chắn lo nghĩ chu toàn. Mợ thở dài đưa tay đảo chảo đậu cho tới, đoạn tiếp tục đánh tiếng moi tin.

-“Có cần gói thêm bánh để mang sang cho ông trưởng thôn nữa không cậu?”

-“Chắc có.”

Cậu đáp tỉnh bơ, mợ siết chặt tay, không nói thêm gì cả, nước mắt mợ lặng lẽ chảy dọc đôi gò má, rơi thẳng xuống rổ gạo nếp trắng phau. Cứ ngỡ mợ là người duy nhất khóc trước đêm giao thừa, ai ngờ, phía nhà trên, bà cả cũng đang nức nở không người.

Phú ông tỉnh rồi, rốt cuộc ông cũng tỉnh! Từ đầu tiên ông gọi sau khi hé mắt, là tên bà. Bà mừng ghê lắm, nhưng lòng bà còn giận, còn đau, bà bỏ về phòng chốt trái cửa, mặc ông phía bên ngoài gọi khản cổ, bà bên trong chỉ ôm gối ngồi một xó chứ nhất định không chịu ra gặp ông.

-“Bu cậu Hưng... Tết nhất tới nơi rồi, bu nó không bỏ qua được hử? Tui là bị hại mà!”

-“Thầy nó không gọi người ta lên thì chớ nó hại à?”

-“Ừ, thôi, tôi sai, lỗi tại tôi tất. Mà tôi khổ quá, thương tôi với, được không? Cho tôi vào ôm một cái đi! Nhớ bu nó chết đó, nỡ để tôi chết hả?”

Toàn lời đường mật mà bà không hề lay chuyển, ông nhì nhèo một hồi mắt kiên nhẫn liền sai người phá cửa. Phòng không nhà trống, cửa sổ mở toang, chẳng biết bà trốn đi từ lúc nào? Cũng không rõ bà đi đâu, ông cùng người làm tìm mấy canh giờ liền mà chẳng thấy, người ông mệt mỏi rã rời, tìm ông như bị đũa nào thò mất. Ông ngồi thụp giữa cánh đồng, bật khóc tu tu.

Cậu Hưng vợ Chi ngồi ngay bên cạnh ông, vợ xoa lưng cho thầy, cậu vỗ về an ủi.

-“Thôi thầy về với cậu, bu giận bu đi chơi lát thôi, sáng ngày mai bu về.”

-“Đêm hôm gió máy thế này còn đi đâu? Nhỡ bu cậu có mệnh hệ gì thì tôi sống được à? Cậu vợ cứ về trước đi, về trước mà cúng giao thừa, tôi ở đây thôi, tôi ở đây đợi bu cậu, nhỡ may bu cậu mềm lòng bu cậu tha cho tôi cũng nên.”

Giờ phú ông thất thế như này, cậu Hưng là con trưởng tất nhiên phải về lo cỗ bàn rồi. Vợ Chi chân sáo chạy theo cậu, cậu vợ tất tả chỉ đạo nhà trên bếp dưới. Đạo này vợ nở nang ghê lắm cơ, sáng mồng một ngồi ngựa theo cậu xuống phố huyện mang lễ cho thầy bu cậu mà có cái gì nó cứ ngồn ngộn đập vào lưng cậu, vợ hại cậu bức bối khó chịu suốt cả một quãng đường dài.

Lễ Tết của cậu cả năm nào chả to, lễ Tết của cậu hai tuy chẳng được hoành tráng như thế nhưng cũng khá tươm tất. Tổng cộng mười bánh chưng, năm cân thịt quay và hai chiếc chân giò nhồi thịt cỡ bự, cậu chuẩn bị đâu ra đấy không thua kém gì nhà Trang Toàn, vợ được dịp mặt mặt rười rượi. Với cả đêm qua cậu đem bánh sang nhà cô Hoàng Anh rồi, thì ra cậu trả ơn cô vì trước giờ cô hay cho đồ thôi chứ không có rước cô đâu, vợ sướng, cười không khép được miệng.

Mợ ôm cu Thóc, mừng tuổi cho nó ba chục đồng lấy may. Quay sang thấy mắt con mẹ nó đỏ hoe, mợ hỏi thì nó buột miệng lầm bầm.

-“Tối qua cha thằng này xuống cuối thôn hú hí với gái bác ạ.”

-“Con Phụng hử? Ở hay, bu Trang kêu không quan tâm cơ mà nhỉ?”

-“Ừ, thì ai thèm. Muối bay vào mắt thôi.”

Ghê chưa? Mới sáng mồng một mà nó gào diếc cả tai nhà người ta thế đấy. Nó ôm thằng cu con, cười cười nựng nựng, lúc thằng Toàn ra nó vẫn bình thản như không. Nó tài thật, mợ Trâm chịu không nín nhịn được như nó. Mợ mở túi vải, lấy ra hai tiền cho cu Trí, thương nó lắm, hôm hai bảy Tết con Dung bị gả cho nhà người ta trừ nợ, nó ỉu xiu suốt từ bữa đó tới giờ.

-“Thằng chồng con Dung khôn nạn lắm Trâm ạ, mới về có vài ngày mà đánh nó thâm tím mặt mày. Em dặn nó đợi em rồi, đợi em học thành tài, em thi đậu, rồi em chuộc nó về.”

Trâm nghe cu cậu tâm sự tự dưng ruột gan nào nề. Năm nay mợ mười bảy, cậu tròn mười lăm, tháng sáu cậu thi, giá kể cậu đỗ cao thì tốt quá, chứ đợi ngày cu Trí đủ tuổi dự thi cũng lâu lắm, tội cái Dung. Bu mợ thấy hai chị em ỉu rủ mất cả không khí Tết thì sai Trâm xuống trông nồi nước vối để lát bu còn tiếp khách. Cậu hai lật đặt theo mợ hai, tay cậu khẽ vỗ vai mợ, lúc mợ quay ra thấy cậu hơi cười cười, mợ chột hỏi.

-“Trước kia cậu có thương thăm ai không?”

-“Có.”

-“Giờ còn thương không?”

-“Còn.”

-“Thế nó...có chồng chưa?”

-“Rồi.”

Có chồng rồi mà vẫn thương tức là thương nhiều ghê lắm. Tính cậu hai lại trầm nữa, ít nói nhưng đã thổ lộ thì chắc cũng phải dạng khắc cốt ghi tâm, lòng mợ gai gai khó chịu. Mợ rút rơm đút vào bếp, rầu rĩ thở dài.

-“Vậy chắc cậu cũng giống cu Trí nhỉ? Đợi thi đỗ, làm quan lớn, có nhiều tiền rồi thương lượng chuộc người ta về.”

-“Khỏi cần.”

-“Sao thế?”

Là do nhà bên kia thế lực quá? Hay do con đó không thương cậu? Mợ ngạc nhiên thắc mắc, cậu nheo mắt nhìn mợ, bầu eo mợ cái rồ đau rồi đưa tay nhắc mợ đặt gọn ghẽ trong lòng, đoạn cậu cúi xuống ghé sát tai mợ, chậm rãi giải thích.

-“Tại tui rước được rồi.”

50. #49

Hả? Rước được rồi? Sao mợ không biết gì hết thế? Không lẽ cậu giấu nó trên rừng, ở cái nhà gỗ đó? Thảo nào thỉnh thoảng có những buổi cậu hay đi núi từ tờ mờ sáng đến tối mịt mới về, thảo nào ngay cả cô Hoàng Anh cũng chê. Hoá ra lòng cậu đã sớm có ý chung nhân, chắc sau này xây được nhà cao cửa rộng cậu mới đăng hoàng đón về.

Mợ biết mợ ích kỷ, nhưng mợ không thích chia sẻ cậu với ai cả, dù chỉ là một cái liếc nhìn. Mợ ghen ghê lắm, mợ hẳn học chất vấn.

-“Thế cậu cho con đó cu tí chưa?”

Cậu nghiêm chỉnh lắc đầu, mợ thở phào nhẹ nhõm. Tiếc rằng, tới lúc mợ hỏi hai người ôm nhau chưa, thơm nhau chưa thì cậu đều đáp rồi. Mợ buồn quá, tâm trạng nào nề như rơi thẳng xuống địa ngục, mắt long lanh một bông nước, nhưng vì tò mò, nên mợ cố hỏi thêm phát cuối.

-“Thế cậu và con đó hôn nhau mấy lần rồi? Lần gần nhất là bao giờ? Chiều qua hử? Cậu đi bắt lợn rừng xong cậu rẽ vào mần nó luôn chứ gì? Tui chả đi guốc trong bụng các người!”

Mợ giận rồi đó, giận nên cái giọng cũng chua lèm ra. Cậu nheo mắt nhìn mợ, môi cậu lướt qua cánh môi mọng đỏ của mợ, rất nhanh thôi, đủ để đầu óc mợ chuyển choáng, rồi cậu chậm rãi bảo.

-“Tui tui...vừa hôn nhau xong.”

Mợ bị đơ mắt một lúc, tới khi hết đơ thì sững, sững điên luôn. Hai tay mợ đập ngực cậu rầm rầm, thích chí gào thét ầm ỹ.

-“Tui hả? Tui là con đó hả? Vừa hôn xong thì tui chớ còn ai nữa? Cậu hai thương thầm tui từ lâu rồi hả? Cậu rước được tui rồi còn gì nữa? Ờ hoá ra lại là tui đấy, thế mới hay.”

Mợ cứ oang oang hết cả lên, hàng xóm láng giềng sang chúc Tết tưởng có chuyện liên lũ lướt chạy xuống, bu mợ nom đôi trẻ tình tứ trong bụng thấy ngon ngọt nhưng ngoài miệng vẫn e hèm nhắc mợ đàn bà con gái ăn nói nhỏ nhẹ thôi, giữ ý giữ tứ một chút. Cậu hai ngượng hay sao ấy, thấy cậu đứng dậy rót nước với vào phích cho bu mà mặt đỏ phừng phừng, còn quay lại lườm mợ mấy cái liếc chứ.

Cậu là vậy nhưng lúc ăn cơm bu gấp cho cái đùi gà thì vẫn đẩy sang bát của mợ. Thành Toàn chẳng biết có phải nom anh rể học tập không mà cũng chẳng ăn nữa, nhường cho con Trang, vợ nó xé thật nhỏ cho cu Thóc rồi quay sang bảo chồng.

-“Ban này tui xin bu cho thầy nó ba buồng cau đẹp rồi đó, để mồng mười mà hỏi vợ.”

Chú Toàn lí nhí cảm ơn bu, bác Trâm hơi ưng ỨC nhưng bu không có phản ứng gì nên bác đành lặng thinh. Cưới thêm vợ là cái quyền của đàn ông mà, đàn bà con gái đâu được bép xép. Hơn nữa nhà cu Thóc khá giả lắm, thằng cha nó có rước thêm chục cô về thì vẫn có chỗ ở thôi.

Cu Thóc còn nhỏ, chả hiểu gì sất, nó bốc miếng giò mút mút rồi dụi vào vai bu cười hì hục. Hết bữa bác Trâm nhận dọn dẹp cho nhà nó về sớm, bu nó bỗng nó đứng trước, thầy nó cùng con chó lêu đêu theo sau, đến ngã ba thì thầy nó đánh tiếng.

-“Bu mày về trước, tui sang báo tin vui cho Phụng nhé!”

-“Ừ.”

Cái Trang đáp nhưng không ngoảnh lại, cu Thóc mãi nũng nịu cái này cái kia nên chẳng bận tâm lắm. Toàn định dắt chó sang với Phụng nhưng chó bữa nay giở quẻ, một mực không chịu rẽ phải mà cứ thế lon ton chạy theo Trang Thóc. Toàn một mình ở ngã ba, nhìn theo bóng lưng của hai người một chó, bất chợt lòng nó trĩu nặng, nó đứng đó rất lâu, rất lâu cũng không biết nên rẽ hay nên đi thẳng?

Thế rồi, nó gặp bà cả. Bình thường bà sang chảnh lắm, tầm mắt bà cao, bà sao có thể hạ xuống để nói chuyện với người như nó? Tay bà còn cầm cành lộc non, chắc có lẽ do bà mới đi chùa về nên tâm an tính lành, bà băng quơ bảo.

-“Bắt tôm về thì thả tép đi, hai con chung gị, khó mà êm ấm.”

Phú ông ở mạn đồng xa xa nghe thấy giọng bà liền mừng huỳnh lao tới, bà kiêu căng rảo bước, một cái liếc nhìn cũng không bố thí cho ông. Nó nom ông bà, chẹp miệng lắc đầu. Lời bà nói khá có lý đấy chứ, hai vợ lại thêm một con chó, kể cũng mệt nhỉ? Nhưng con Trang để cu Thóc rồi, bỏ sao được? Con Phụng thì đáng thương, nó nghĩ một hồi, rồi nó nhúc nhích hết cả óc, đành chạy về nhà lôi vò rượu ra uống Ừ ỨC, ẦM cái bụng đã, mọi chuyện để tính sau vậy.

Rượu con Trang ủ thì ngon phải biết rồi. Nó được Trâm dạy mà, Trâm cũng ủ vài vò biếu họ hàng gần xa. Riêng dì Hồng được ưu ái hai vò, con cháu có hiếu thật, dì mát ruột ghê gớm, dì kéo mợ vào buồng thủ thi.

-“Cái chợ đầu mối phía Nam ấy, cách chỗ mình hai canh giờ, nhà dì có xe bò thồ hàng rồi, ra giêng Trâm xuống đó làm ăn với dì không? Có gì mình bán nấy, chợ buôn lớn lắm, lãi ít nhưng bù lại bán được nhiều.”

Mợ nghe dì tỉ tê gật đầu lia lịa, căn bản mợ vốn đang lo không biết đào đâu ra đủ tiền nộp lệ phí thi cho cậu đây. Dì cháu bàn bạc rõ ràng, ấy thế mà đến lúc thực thi, dì lười chảy thây, đi được dăm bữa nửa tháng thì ngại, toàn trốn ở nhà rồi gửi hàng cho cháu bán giùm. Tuy nhiên dì có gửi thêm chút tiền uống nước nữa nên mợ tuy nhọc hơn nhưng lại dành dụm được nhiều hơn, mới qua hai tháng đầu năm mà đã bỏ ra được mười bảy quan rồi, mợ mừng ghê lắm.

Sang tháng thứ ba, có một ngày trời xanh miên man, hoa gạo đỏ thắm đượm nồng nàn, trong buổi chợ chiều oi ả nhộn nhạo, mợ tình cờ gặp Dung. Người nó nhỏ xíu, kéo chiếc xe thô to bụi, thằng chồng phì phèo nhả khói thuốc lao bên cạnh, thì thoảng lại đập đập điệu cày vào lưng vợ, ra sức quất nạt chửi rủa.

Mợ gọi con bé, nhưng có lẽ nó xấu hổ nên cứ cúi gầm mặt. Nó tội ghê, khổ nỗi mợ lại chẳng dám ra can, tại sợ làm thằng cha mất mặt rồi nó nuôi hận, đêm về nó hành vợ thêm thì khổ.

Thương nó nên bữa nào gặp mợ cũng lén quẳng vào gánh hàng của nó thứ gì đó, khi thì chút xôi lạc, khi thì miếng bánh đúc, hay có lúc là vài chiếc kẹo kéo nó thích ăn. Ôi mợ cũng chả dư giả gì, nhưng xưa các cụ dạy mà, lá rách thì đùm lá nát thôi. Rồi có bữa thằng chồng nó về trước, nó chạy ra ôm chầm lấy mợ, khóc lóc rầm rứt.

-“Mợ Trâm ơi...mợ về bảo anh Trí khi nào thi đỗ thì mau mau sang chuộc con mợ nhé! Nó đánh con hoài, nó kêu rước vợ nhỏ chẳng mần ăn được gì sất, rồi nó bảo con là con nợ, cả tháng nay nó toàn bắt con ăn khoai khoai...con...con...thèm cơm lắm mợ à...”

Bé Dung nấc lên từng tiếng, mợ Trâm hì hụi lôi ra nắm cơm nhỏ cùng ít muối vừng mợ để dành ban sáng, cười cười đưa nó. Nhìn nó nhai ngon lành khoé mắt mợ rơm rớm, hôm ấy mợ ngồi an ủi nó mãi đến xế

chiều, thành ra hàng họ chẳng bán được là mấy. Lúc ngó thấy xấp vải lanh còn nguyên mớ mới bắt đầu sốt ruột, cũng may có anh thương lái đi qua sà vào hỏi han.

-“Toàn bộ chỗ này bán bao nhiêu thế cô em xinh đẹp?”

-“Bảy tiền.”

Thấy khách sộp nên mợ nói thách, ai ngờ hấn đưa ra bảy mươi tiền luôn, tức bậy quan ý, với điều kiện mợ phải cho hấn ôm một cái. Mợ lúc đó đầu óc chập cheng lú lẩn, chỉ nghĩ được bậy quan là rất nhiều, góp vào sẽ rất nhanh đủ tiền cho cậu nộp lệ phí thi, và cả con Dung nữa, ngày mai mợ sẽ mua cho nó nguyên xâu bánh tẻ nóng hổi. Trong khoảnh khắc ngu muội nào đó, mợ đã gật đầu cái rụp.

Tiền thì mợ cầm chắc trong tay rồi đó, khổ nỗi, cái thằng cha khốn nạn, ngoài ôm ra thì hấn dám thơm mợ thêm một cái vào cổ nữa mới điên chứ. Mợ chưa kịp cầm đòn gánh dần cho một trận như tử thì nó đã lùi mất, vải còn chẳng thềm lấy. Mợ ngó nghiêng ngó dọc một hồi, thấy không có mống nào thì thở phào nhẹ nhõm, đoạn lật đật quay lại dọn hàng.

Trên đường về tự dưng mợ bắt đầu sợ sợ, sợ nhờ có ai hốt hẻo cho cậu thì mợ toi. Nhưng chợ chiều tan từ lâu rồi mà, chắc ma không biết quỷ không hay đâu. Mợ tự trấn an mình mãi nhưng lòng dạ cứ bồn chồn bứt rứt, tâm trạng nôn nao thấp thỏm đến lạ.

Linh cảm của mợ quả không sai, chẳng rõ cơ sự ra làm sao mà lúc về tới nơi mợ thấy bạch quần áo của mợ được gói gọn gàng đẹp đẽ, đặt ngay ngắn ngoài ngõ. Cổng cài chặt chốt, cậu đang ngồi chặt củi trong sân, sắc mặt có vẻ không được tốt cho lắm, mợ riu rít gọi nhưng cậu không thềm đáp, cậu quăng chiếc rìu đánh phạt, thân cây hồng đứt đôi, còn cậu lừ lừ bỏ vào buồng.

Mợ len lén mở cổng chạy theo, ngặt nỗi chẳng mấy chốc đã bị cậu vòng tay qua nhấc lên. Mặc cho mợ năn nỉ ỉ ôi, cậu vác mợ, như cái cách cậu vắn vác lợn, rẽ về phía nhà bu Trinh. Tới nơi rồi, cậu thẳng tay ném mợ vào lùm rơm trước cửa, đoạn lạnh lùng quay lưng, một lời cũng không nói.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/lam-dau-phu-ong>